

လှိုင်စာပေ

ဇွဲပုလဲခင်

ဟင်းလင်းပြင်ထဲက

နေတစ်စင်း

၀/၁၃
လှိုင်စာပေ

မိုးနှိုင်းသူ
ဦးမောင်လှိုင် (မြို့ ၀၃၈၅၄)
အမှတ် ၅၃၃၊ အင်းစာကလေး
၆၄၊ မုင်တူကမ်း၊ စက်မှုနဲ့ (၂)
အမှတ် (၂)၊ အင်းစာကလေး

မြပုလဲခင်
ဟင်းလင်းပြင်ထဲကနေတစ်စင်း
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်လှိုင်
လှိုင်စာပေ
၁၉၆ (၂) ထပ်၊ လမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်

မြပုလဲခင်

ဟင်းလင်းပြိုင်ထဲက နေ့တစ်စင်း

နှလုံးသားအင်ဂျင်ကို ပြတိုက်ထဲမှာပဲ "ပြုပြင်နိုင်မည့်သူ
လိုအပ်ပါသည်" လို့ စာချိတ်ပြီး ပြထားလိုက်တော့မယ်။

လင်းရဲဝင်း

လိုင်စာပေ

လိုင်စာပေ

နှလုံးသားကို သူ့ဇနီးနဲ့ အတူတူ မြှုပ်နှံထားပါတယ်လို့
ပန်မခံယုံတမယ် အချစ်ကြီးနေတဲ့သူကိုချစ်မိရင် သူ့ဆီက တက်
ကြွလန်းဆန်းတဲ့ အချစ်တွေကို ရနိုင်ပါ့မလား . .

သိမ့်သူသူဇော်

မြို့လှိုင်

ဟင်္သာပြင်ထဲက ငှက်စင်း

၉

အပိုင်း (၅)
အတိတ်ဟင်းလင်းပြင်အတွင်းမှလူ

လှိုင်စာပေ

လှိုင်စာပေ

အခန်း (၁)

“ဟင်းဟင်း ရယ်ရတယ်နော်”

“အေးလေ ဟုတ်ပါရဲ့ အသက်လည်း သိပ်မကြီးသေး
ဘဲနဲ့ ဘိုးတော်ဒီလိုင်း ဖမ်းနေတယ်”

“တို့ကိုဆွေးနဲ့ တူပါတယ်”

“အေး ဖြစ်နိုင်တယ် ဟီ ဟီ”

ရယ်မော ဝေဖန်သံများဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး
ဆောင်းမနက်ခင်း တစ်ခုကို မထူမပါး အနွေးလျှာကင် ဝတ်၍
ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ကို လတ်နှစ်ဖတ် စုံနှိုက်လျှက် အေးအေး
လူလူလမ်းလျှောက်နေသည့် ဦးဝိစာရလမ်းမပေါ်က လင်းရဲဝင်း

ကိုလှောင်ပြောင်သွားကာ သူ့အနီးမှာ အနီရောင်နှင့်အပြာရောင် အရိပ်ကလေးနှစ်ခုက လေတိုးသံနှင့်အတူ ဖြတ်ကျော်သွားကြ သည်။

နံနက်ခင်းတိုင်း လမ်းလျှောက်နေကျသူကို ထိုမိန်းက လေးများက အမြဲတစေ ဖြတ်ကျော်ပြေးလွှားသွားသည်ကို အ မှတ်တမဲ့ပို့ သတိမမူမိ။

ဒီနေ့တော့ ဝစီကံနှင့် စတင်လှောင်ပြောင်သမှုပြုလာမှ သူ့သတိထားမိခဲ့သည်။

အရက်တက်နေမင်းသည် ခေါင်းပြုကာစ ပြုလာသဖြင့် သူ၏တစ်ကိုယ်တော်ခြေလှမ်းကို ရွှေတိဂုံဘုရားအတွင်းရှိ ပန်း ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

လေကောင်းလေသန့်ကို တဝကြီးရှူရှိုက်လိုက်ပြီး အေး ချမ်းသည့်နေရာတစ်ခုကို ရွေးရင်း သူထိုင်ချလိုက်မိသည်။

‘ဟေ့ကောင် မိုးရဲ’

ကာယဝိဝေက၏အရသာကို ခဏတာမျှသာခံစားလိုက် ရသေးသည် အနှောက်အယှက်က ပေါ်လာသည်။

လှိုင်စာပေ

‘ဘယ်လိုလဲကွာ ဒီလောက်လှပတဲ့ နံနက်ခင်းလေးမှာ ပင့်ပို့လို့ တစ်ကိုယ်တည်း အဖော်မဲ့ လာခိုင်နေတယ်’

အလွန်ရင်းနှီးသည့်သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ဖြစ်သူ ခင်ဇော် ထွန်းက သူ့ပခုံးကိုပုတ်လိုက်ရင်း ခုံတန်းနဲ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

‘မင်းကရာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလား’

‘ထပ် ဘယ်ကဟုတ်ရမလဲ ဒီအိမ်သူနဲ့ ရတနာရွှေအိုးကြီး

၃လုံး ပါတယ်လေ’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘ဟိုမှာ လမ်းလျှောက်လို့ခိုက်ဆာတယ်ဆိုပြီး ဘုရားစေ့ ကန်းတ စားသောက်ဆိုင်ကို အားပေးနေကြတယ်’

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုဝယ် ရှိနေသော သူ့မိသားစုကို လမ်းညွှန်ပြသရင်း ဆိုလိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး မင်းရဲ့တစ်ကိုယ်တော်လေလွင့်ခြင်း

မီးမိုးကိုဘယ်တော့ အဆုံးသတ်မှာလဲ’

‘ငါဘယ်တုန်းက စီးရီးထုတ်လို့လဲ’

လှိုင်စာပေ

လင်းရဲက မသိဟန်မြဲပြီး အူကြောင်ကြောင်အမူအရာ
ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့။ မင်းကို နောက်ထပ်
အဖော်မရွာတော့ဘူးလားလို့ မေးနေတာ'

'အဖော်မှ မလိုတာကွာ'

'ဘာ'

ခင်ဇော်ထွန်းက ထူးဆန်း အံ့ဩဘွယ်ရာ သတ္တဝါတစ်
ကောင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။
ပြီးမှ -

'လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က မင်းနဲ့ငါ လူပျိုဘဝ အတူတူနေခဲ့ဖူး
က အဖော်မဲ့နေတဲ့ ငါ့ဘဝကြီးကို ပြည့်စုံသွားအောင် နွေးထွေး
တဲ့အဖော်တစ်ယောက် ရွာတော့မယ် ဆိုပြီး မင်းကြွေးကြော်ခဲ့
တယ်လေ'

'ဒါက Long Long ago က ဝါကွာ'

'မဆိုင်ဘူးလေ အဲဒီတုန်းက မင်း ငါ့အရင် နှစ်လောက်
စောပြီး အဖော်ရခဲ့တယ်လေ'

'အဖော်သာ စောရတယ်၊ မင်းလို ရွှေအိုးကြီးတွေ တစ်
လုံးမှမရခဲ့ဘူးလေ'

'ဒါတော့ မင်းညွှံ့လို့ပါကွာ ငါဆိုရင် ကြည့်စမ်း ဝမ်းနိုး
ပဲလား ဝမ်းဘေဘီနဲ့ ခု ယောက်ရတော့ ရပ်လိုက်တယ်။ ကလေး
တွေနဲ့ ဘယ်လောက်သာယာလဲ'

'ငါညွှံ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ'

ဆွေးမြေ့ထောအသံဖြင့်ဆိုရင်း လင်းရဲ အဝေးကိုငေး
ကြည့်နေလိုက်သဖြင့် ခင်ဇော်ထွန်း အသံတိတ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ

'အော့နိုးကွာ မြဲပြာက မွေးရာပါနှလုံးရောဂါကြောင့် မင်း
တို့ကလေးမယူဖြစ်ကြတာ ငါ့မေ့သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ နှစ်တွေ
ကြာခဲ့ပြီပဲ မေ့တို့ကြီးစားသင့်ပါပြီကွာ'

ခင်ဇော်ထွန်းက ချင့်ချင်ချိန်ဖြင့် တောင်းပန်ရင်းက လို
ရင်းကို တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

'ငါမှ မေ့လို့မရနိုင်တာ'

'ခတ်တယ်ကွာ (၂)နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ တစ်နှစ်

တစ်ရာကို ပြောင်းလဲသင့်နေပြီ

'(၂) နှစ်မပြည့်သေးတဲ့ လပေါင်း ၂၀ဟာ ငါ့ဝေဒနာကို ကုစားလို့ ခလုံလောက်သေးပါဘူးကွာ'

'ရပ်နေတဲ့ မင်းရဲ့နှလုံးသားအင်ဂျင်ဦးကို ဘယ်မကွင်း နှစ်ကမှ ပြန်လည် မဖြူပြင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့'

'နှလုံးသားပြုစိုက်မှာဘဲ ထားလိုက်တဲ့ ငါ့ဆုံးဖြတ်လိုက် ပြီ'

'အဖွဲ့'

ခင်ဇော်ထွန်း မကော့မနပ်ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုအတောအတွင်းမှာပင် လင်းရဲ့အတွက် တယ်တင် ရှင်များ ပေါ်လာသည်။

သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးသုံးယောက်ရောက်လာပြီး တိုယ်ဝန် ဆောင်စဉ်က မျောက်ရွာသွားကြည့်ထားသည်ဟု သူတိုယ်တိုင် ကပ်ပွန်းတပ်ထားသည့် သူ့သားအငယ်ဆုံးကောင်က ခင်ဇော် ထွန်း၏ဂုတ်ပေါ် တော့ခွဲတတ်လိုက်သည်။

'ဟာကွာ ဒီကောင် ဆင်း ဆင်း အဖေ ဒီမှာစကားပြော

လှိုင်ဇာယ

နေတဲ့ဟာကို'

'ဟား ဟား မဆင်းနဲ့သား မင်းအဖေ ဦးကို ဆရာလာ လုပ်နေတာ အေးအေးဆေးဆေး မနေရဘူး ဂုတ်ခွမ်းပြီး တစ် ပါတည်းသာ ကားဆီခေါ်သွားတော့'

လင်းရဲ့ အခုမှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောရင်း ခင် ဇော်ထွန်းကို ပြောင်ကျကွပ်နှင့် ထုတ်လိုက်သည်။

'နေဝါဦး ကိုလင်းရဲ့ အခုတစ်ယောက်တည်းပဲလား'

အသွင်တူ၍ အိမ်သူဖြစ်ဟန်တူသော ခင်ဇော်ထွန်း၏ နှိုးဖြစ်သူ မေဦးက သူ့ခင်ပွန်းသည်၏စကားကွန်ယက်ထဲ ဝင် ပြန် ကောင်းသန်းသန်းသဖြင့် လင်းရဲ့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ဦးမှ

'တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့ မေဦးရယ် ကိုင်း. . သူငယ် များ နောက်မှ အာဝါဟာပီဝါဟာတရား ဆက်ဟောတော့။ ငါ

ကလုပ်ရှိလို့ သွားဦးမယ် ကိုင်း မမေဦးရောပဲ'

သူတို့မိသားစုတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ရဲလင်း လစ်ထွက်လာ

သည်။

လှိုင်ဇာယ

ဒါတောင်

‘တေ့ကောင် ဒါမိလ္လာခဲပြီး ငါ့စတားခဆုံးသေးဘူး’
‘အေးအေး’

အနောက်ကလိုက်လာသည့် အသံကို တုန်ပြန်သံပေးပြီး သူ့ရွက်ပုံတုရားပြောက်ဘတ်မှန်ဟက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် တလေး လျှောက်လာခဲ့ပြီး သူ့ဖိမိချိန်ရာ ဗဟန်းဘက်သို့ သွေဆေးကန်ကြားလမ်းလေးမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

‘တို့’

ဖိမိခန်းတံခါးတို့ဖွင့်အဝင်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ မြူပြာမိုးဝဲ ဓာတ်ပုံကြီးက သူ့ကို ဆီးကြိုနေသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ မြူသည် သူ့ကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်နေသည်။
‘မြူရယ်’

အခန်း(၂)

စိမ့်နေအောင်အေးသော မဒမချောင်းရေထဲတွင် တစ်နေ့တုန်ပင်ဝန်းသဖွဲ့ အပန်းပြေသွားအောင် ရေစိမ့်၍ ချိုးပစ်လိုက်သည်။

‘သမီးရေ မြူပြာမိုး’

ရေချိုးချိန် ကြာသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ပူပြီး အမေလိုက်လာပုံရသည်။

‘ရေချိုးလို့ပြီးပါပြီ အမေရဲ့ ခဏလေးနေနော်’

ထိုက်ထားသော ဆပ်ပြာကို ကုန်စင်အောင် ပွတ်သတ်ပိုင်း ချောင်းရေထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံးနှစ်ကာ ခပ်သွက်သွက်ရေ

ကို ခါချပြီး ဆောင်းတမ်းစပ်သို့ တတ်လာခဲ့သည်။ ထတီရင်ရှားနှင့် ရေခိုပြီးကပ်နေသည့် အဖို့စင်၏ အလှသည် ရော့နီကောင်းသတ္တဝါကို ဦးညွတ်သွားစေနိုင်သည်အထိ နေဝင်ရီတရောတွင် အစွမ်းတုန်လှပနေသည်။ ကျောက်တုံးပေါ်တွင်ထင်ထားသော တဘက်ကို ယူကာ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် ပိုင်းနှင့် ဆံကေသာပေါ်ရှိ ရေစများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး အမေခရီးရာဘတ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒို’

လူစိမ်းတစ်ဦး လက်ပိုက်ပြီး သူ့ကို အသက်မဲ့သလိုဆေးမောကြည့်ရုံနေသည်။ အဖို့စင်ကလေး ရှက်သွေးဖြန်းတန် ဖြစ်ရာမှ ခေါ်ပွသွားသည်။ သို့သော် အခြေအနေအရ ရန်တွေ့နိုင်ရန်မဖြစ်သေးသဖြင့် သူ့အမေခရီးရာ ယာယီတလေးဆီသို့အခြားတစ်ဖက်မှ ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး ဘာဖြစ်တာလဲ’

အမောတတော ပြေးဝင်လာသည့်သူ့ကို အမေတ ဆီးမေးလိုက်သည်။ မောနေသဖြင့် သူ့တော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်။

လှိုင်စာမ

‘သမီးကတယ် ကိုယ့်ရောဂါနဲ့ ဘာလို့ပြေးလာရတာလဲ
 (၈)လုပ်လည်း တစ်နေ့တုန်လုပ်ထားရသေးတယ်’
 အမေက ပုပုနဲ့စွာမေးလာသဖြင့် ဖြူပြာက
 ‘ဘာမှမတုတ်ဝါဘူး အမေရယ်၊ ရေခိုပြီး ချမ်းလာလို့’
 ‘ဪ ဝီကလေးမနဲ့’
 ဖြူပြာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး အလှပြင် အဝတ်လဲနေစဉ်
 (၉)ပြင်မှ အမေအသံ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

‘ကျွေးလူဝါပဲကွယ် ဝီကလေးမ ဒီလိုပဲ နမော်နမဲ့နဲ့ ဟဲ့

ဖြူပြာ ဒီမှာ နင့်အင်္ကျီချောင်းဘေးကျန်ခဲ့တာ ဒီမှာကောက်ရလို့
 (၁၀)လေးနေတယ်’

အမေအသံကြောင့် ဖြူပြာမိုး အခန်းထဲမှ ထွက်ကြည့်

လိုက်၏။

‘ဪ ကိုလူစိမ်းတိုး’

စိတ်ထဲမှမကြေနှပ်မှုက ကိုလူစိမ်းကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်

(၁၁)ကဲတွဲသွားသည်။

‘ဪ ရှင်ကိုး’

လှိုင်စာမ

ခင်ဗျာ'

ပြော သမီးက သိနေသလား ဒါဖြင့်လည်း စကားပြော
ဦး အမေ ဟိုဘက်ဆိုင်သွားပြီး ညစာချက်ဘို့ဝယ်လိုက်ဦးမယ်'
အမေက ဘုမသိဘုမသိနှင့် မှတ်ချက်ချရင်း တဲ ၅လုံး
ကျော်ခန့်က ဈေးဆိုင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသဖြင့် မြို့ပြာ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရန်တွေ့ခွင့်ရသွားသည်။

'မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကိုသိလို့လား'

'ရှင်အူကြောင်ကြောင် မဲလုပ်နဲ့ ချောင်းဘေးမှာ မိန်းမ
ပျိုတစ်ယောက် ရေခန်းနေတာကို ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခိုင်း
တဲ့ မျက်လုံးကြီးနဲ့ ကြည့်ရတာလဲ'

'အလို အထိမခံ ခွေပန်းကန်လေးပါလား'

'ထင်ချင်သလိုထင်'

'မထင်ရက်ပါဘူးဗျာ ညနေစောင်းကလေးမှာ အမှတ်မ
ထင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိုးကျခေုန့်ထွမ်းသမီးလေးကို ရုတ်တရက်
တွေ့လို့ မှင်သက်ငေးမောမိသွားတာပါ။ မိုင်းတယ်လို့ မထင်ပါ
နဲ့တွယ် ကိုယ်တောင်ဆန်ပါတယ်'

ကိုလူစိမ်းက မြောက်ပင့်ပြောပြီး တောင်းပန်နေသဖြင့်

ပြော ကြေအေးရမလိုဖြစ်သွားသည်။

'တမင်သက်သက် ကြည့်တာမဟုတ်ရင်တော့ ပြီးရော

၀၀) အကျီလာပေးတဲ့အတွက် တေးဇူတင်ပါတယ်'

လူစိမ်းများနှင့် အရောမဝင်လိုသဖြင့် မြို့ပြာ စကားစ

၀၀၀) ကြီးပြီး အမေ့နောက်လိုက်ရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

'နေ နေပါဦး မိန်းကလေး'

'ဟင် ဘာတီစွန့်သေးလို့လဲ'

'ဒီလိုပါ'

လူရွယ်က စကားကိုပြောရန်တုံ့ဆိုင်းနေခိုက် မြို့ပြာ သူ

၀၀၀) ကတဲ့ခတ်လိုက်သည်။

အသားမဖြူမညိုနှင့် အရပ်မရွည်လွန်း မပုလွန်း။

အသက်အရွယ်က သူနှင့် သိပ်တူလှပုံပေါ့။ ၂ နှစ်

၀၀၀) ကိုခန့်တော့ ကြီးနိုင်သည်။ သူတို့လို အလုပ်လာလုပ်သူတော့

၀၀၀) ကိုရန်နိုင်။ ရွပ်ရည်ရွပ်တာက သန်ပြန်လွန်းသည်။

'ပြောလေ'

တုန်ခိုင်းနေသူကို ခြန်ခြန်ပြောရန် ဖြူပြာ တိုက်တွန်း
လိုက်သည်။

'ဪ တိုက်က-ခုမှ ဒီနေရာထိုရောက်ဖူးတာပါ။ ဝါ
ကြောင့် ဒီနေရာကို ဒီအချိန်မှာ မိန်းကလေး ရေချိုးတတ်မှန်း
မသိလို့ပါ'

'သိရင်ဘာလုပ်မလို့လဲ'

'ဪ သိနေရင် ဘယ် ခုလိုလာကြည့်ပါလေ'

'ခု သိပြီမှတ်လား'

'ဟုတ်တဲ့ သိပါပြီ'

'ဒါဆို မလာတော့ဘူးပေါ့'

'ဟင့်အင်း ချောင်းကြည့်မှာ'

'ဆို တော်တော်ဆိုတဲ့လူ ကြည့်ကြည့်ပါလား ခဲနဲ့ပေါက်

မှာ'

'ထွက်ပြေးမှာပေါ့'

'ပြေးပေါ့ နောက်က လေးခုနဲ့လိုက်ပစ်မယ်'

'ကြောက်နေရပါလား'

'တဲါ အကြောင်းရာပြီးပြောမနေနဲ့ ကျွန်မသွားတော့
မယ်'

'နောက်နေ တွေ့မယ်'

'မတွေ့ဘူး'

ဖြူပြာမိုး ပြောပြီး အမေရီရာ ဆိုင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်
သွက်ထွက်သွားခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ -

'တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကိုလူစိမ်း'

လင်းရဲဝင်း ထိုညက အိပ်မပျော်။ ဒီနေရာ မသွား သွား
အောင်တိုက်တွန်းသောဖခင်ကြီးကို ရေစိုနတ်သမီးကလေးနှင့်
မတွေ့မီက အချိန်ထိ စိတ်ကောက်နေသည်။

'ဟေ့ကောင် ငရဲ ငါပြောတာကို နားထောင်'

'ဖေဖေကလဲဗျာ သားကို ငရဲကို မခေါ်ပါနဲ့ဆို'

'ခေါ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ'

'လူစင်စစ်က ငရဲသားဖြစ်နေမှာပါ'

ဖြစ်မှာပဲ ဘယ်နှယ်တွာ အဖေက သားလုပ်တဲ့တောင်
ဘူမိဗေဒက ဘဲ့ရုတယ် အဖေလုပ်ငန်းက ရွှေတွင်းတွေ သတ္တဝါ

တွင်းတွေ သားလုပ်တဲ့ကောင်က အခိုးရအလုပ်ကိုလုပ်ခွင့်သေး
တယ်တဲ့ ငရဲကြီးမဲ့ကောင်'

'ငရဲမကြီးပါဘူး အဖေရာ တုသိုလ်တောင် ရသေးတယ်
တိုင်းပြည်က သားကို ဘူမိဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်
မွေးထုတ်ပေးထားလို့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်မှာပေ'

'ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကွာ နိုင်ငံတော်တို့ ငါကလည်း ငွေ
ရွာပေးနေတာပဲ'

'အဖေက ကိုယ့်အတွက်ကို များပါတယ်'

... မသား အဲဒီငွေတွေ မင်းသုံးနေတာရော ဘာ
ပြောမလဲ'

'အဖေကြီးရေ သားကို ဆူတော့ဆူတာပေါ့ ကျွန်မကို
တော့ တိရစ္ဆာန်ဘဝ မပို့လိုက်ပါနဲ့'

အိပ်ခန်းထဲမှ အမေက တစ်ခခန်း ထလာသဖြင့် လင်း
ရဲဝင်း စစ်မျက်နှာစာပြောင်းပေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် မေမေ ဖေဖေက သားကို တောထဲအတင်း
လွှတ်နေတယ်'

'အလိုတော် ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးကို
တယ်ပို့နေတာလဲ'

'မမချောင်းက ရွှေထုတ်ခခန်းကို'

'အမလေး ငှက်ဖျား ပေါ်မှပေါပါဘိ'

'ဟေ အဖေကြီး ခရီးနဲ့ မင်း သားက ဘူမိနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသား

တောထဲ ခကခကရောက်ဖူးတယ်။ ခု သူအလုပ်လျှောက်ထား

တာ ခရင် ဒီထက် ငှက်ဖျားကြမ်းတဲ့နေရာသွားရမှာ မော်ခိုးတို့

တာတို့ ဆိုရင် ဒီထက် ပိုပြီးခေါင်တယ် ငှက်ပို့ကြမ်းတယ် ဘာ

မှားလည်လဲ'

'ဟုတ်လား'

'ဟုတ်လား မလုပ်နဲ့ ငါ့ကိုကြည့် ထိပ်ပြောင်နေတာ'

'ဆံပင်မရှိတာပါတော်'

'အတူတူပေါ့ အဲဒါ ငှက်ဖျားသေးတွေ စားတာ များပြီး

ကျွတ်တုန်တာ'

ဖေဖေကို လင်းရဲ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ငယ်

ပျိုက အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ရင်း သခုကဲ့သို့ ရွှေထုတ်လုပ်နေလုပ်

ငန်းစုကြီးဆိုတာဖြစ်လာခဲ့သည်။ အဖေသည် ငွေထက် စည်းစိမ်ချမ်းသာထက် အလုပ်တာဝန်ကို အလွန်လောဘကြီးသူဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများအပေါ် စိတ်ကောင်းလွန်းသည်။ အဖေလိုလူမျိုးဖြစ်အောင် အောက်ခြေဆင်း အလုပ်လုပ်ကြည့်ချင်သဖြင့် သူ အစိုးရအလုပ်တို့လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

'ကဲ ထားပါဏော့ရှင် ဒု သားကိုဘာကိစ္စနဲ့လွှတ်မှာလဲ'

'ဘာကိစ္စလုပ်လား။ ဟန်လင်းတုမ္မာကိုကြီးရဲ့ အဖွဲ့ကို ဆက်ခံခဲ့ တစ်နှစ်လည်းသောသားတော်မောင်ငန်ကို ကုမ္ပဏီပိုင်ဆိုင်သမျှ ရွှေတွင်းတွေ သတ္တုတွင်းတွေတို့ ရောက်အောင် သွားကြည့်ခိုင်းရမယ်လေ'

'ဟန်တဲ့အစုဝင်တွေထဲက သင့်တော်တဲ့လူတွေကို ဖေဖေနေရာ လွှဲပေးလိုက်ပေါ့'

'ဘာကွ'

အဖေ့မျက်နှာ ဒေါသရောင်ထွန်းသွားသည်။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်တိုလျှော့ချလိုက်ပြီး

'သားရွယ် ဖေဖေ ခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဖေဖေ

လှိုင်စာပေ

မိသားစုတစ်ခုတည်းအတွက်မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေတို့ကို မှီခိုနေရတဲ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်သမားတွေကများကြီးပေါ့'

ဦးဟန်လင်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထင်၍ ပြတင်းပေါက်ဖက်ဆီ လျှောက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ထောက်လှူတ် လင်းရဲဝင်းတို့ကျောခိုင်းလျက်အနေအထားဖြင့်

'အဖေ့နေရာတို့ လွှဲပေးဘို့ သား သင့်တော်မယ်ထင်တဲ့လူတို့ သားအထင်နဲ့ပြောပြစမ်း'

လင်းရဲဝင်း နှုတ်မှ အသံမထွက်။ လှုပ်စိလှုပ်စိနှင့် ရေပြုတ်ရင်းက

'အန်ကယ်ကျော်ညွန့်အောင်'

'ကျော်ညွန့်အောင်။ ပညာတော့ အများကြီးတတ်ပါရဲ့

ကုမ္ပဏီရဲ့ရှယ်ယာ ၁၀ရာခိုင်နှုန်းပိုင်တယ်။ သူများတွေကို တိုက်ဖျက်ခိုးလို့ ဝီစကီပုလင်းကို ဖွက်ပြီးသောက်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတဲ့လူရဲ့လက်ထဲကို ငါ့ကုမ္ပဏီရဲ့ အကြီးအကဲခန့်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်လဲ'

လှိုင်စာပေ

'တတိတိနဲ့ ဘာမှ မသိလိုက်ရဘဲ ကုန်သွားမှာပေါ့
လင်းရဲ့စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ နှုတ်ကမူ

'ဒါဆို ဦးစိန်အောင်ရော'

'ရွှိသားလွန်းပြီး သူ့များစကားယုံလွယ်တယ် ကုမ္ပဏီ

ရဲ့ ရှယ်ယာ ၅ ရာခိုင်နှုန်းပဲ ပိုင်တယ် သား'

'ဒါဆို'

'မေ့သူတွေကို ပြောလို့ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တဲ့'

ဖေဖေ သူ့စိတ်ထဲမှ တွေးထောမူကို ကြိုတင်သိနေတန်
တူသည်။

'ကုမ္ပဏီရဲ့ ရှယ်ယာ အဖော်ပြီးရင် အများဆုံးပိုင်တဲ့သူ
ပဲ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း ပိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ကုန်တဲ့ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း
လုံးကို ဝယ်နိုင်တဲ့အင်အား ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ပိုင်တဲ့ ၇၀
ရာခိုင်နှုန်းတို့တော့ သူ့ မပယ်နိုင်ပါဘူး'

'အန်တီမေတ တော်ပါတယ်'

'အတော်လွန်တယ် နေရရှင် ဆန်လွန်းတော့ အလုပ်သ

လိုင်စာမ

မားတွေ လုံးပါးပါးလိမ့်မယ်'

လင်းရဲ့ဝင်း နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ့တွင် ချေပစရာ
စကားကုန်နေပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဟန်လင်း၏ နောက်ကျောကို
သာ ထေးကြည့်နေမိသည်။ ဦးဟန်လင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်
လာရင်းက သူ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ

'သားကို ခုချက်ခြင်း အမွေဆက်ခံဘို့ ပြောတာမဟုတ်
ဘူး။ ဖေဖေ အသက် ၅၀ပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက် ၁၀နှစ် ၁၅နှစ်
ကြာလို့ ဖေဖေအနားယူဘို့ ကြံရွယ်တဲ့အချိန်မှာ မင်းမှာ ဒီကုမ္ပ
ဏီကိုထုပ်ချုပ်ဘို့ လိုလောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ အရည်အချင်း
ပြည့်ဝနေဘို့ လိုတယ်'

'သား စဉ်းစားပါမယ်'

'အေးလေ စဉ်းစားပါ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ရွှေကျင်
ကိုသွား မဝမတွင်းမှာ ၅ ရက်နေ။ ရွှေကျင်ဘတ်က ဘောပထ
တွင်းမှာ (၃) ရက် နေခဲ့'

'ဗျာ'

အဖေ၏အမိန့်အတိုင်း ကုမ္ပဏီမှ အဖေလူယုံဒီရိုင်ဘာ

လိုင်စာမ

ဦးစောညိုမီးနှင့် အထုပ်အဖိုးပြင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။
 တတိယမြောက်နေ့၏ လှဝေသော ညနေခင်းလေးတွင်
 ရေစိုနတ်သမီးလေးနှင့် သူ့ဆုံတွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
 နတ်သမီးလေးရယ်။

'ဦးစောညိုမီး'
 ကားကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသောဦးစောညိုမီးကို လင်း
 ရဲ့ ခေါ်လိုက်သည်။

'ဘာများလဲ ကိုရဲ့'

'ဒီရွှေတွင်းရဲ့ မန်နေဂျာကြီးဇော'

'ဆိုက်ထဲရောက်နေပြီ ထင်တယ်'

'လိုက်ကြည့်ရအောင်ဗျာ'

'ကြားသာအိုးကြီး'

ဦးစောညိုမီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

ရွှေတွင်းရောက်စတင်တည်းက VCD ကြည့်လိုက် အိပ်
 လိုက် စာဖတ်လိုက်ဖြင့် ဥရုတ်လုံးလုံး အချိန်တုန်နေပြီး နေနေတ

ပြနေတော့

'ဒီနေ့ ရွှေကျင် သွားလည်ရအောင်ဗျာ'

ဟုပြောပြီး

'ဒီအလုပ်တွေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး အဖေ

ယတ်မှတ်တဲ့ရက်ကျရင် ရန်တုန်ပြန်မယ်'

ဟု ပြောထားသဖြင့် မနက်စောစော ကားကြိုခိုင်ရေး

မိမိဆေးနေသည့် ဦးစောညိုမီး မျက်စေ့လည်သွားသည်။

'ဘာမှ ကျားတွေမိုးကြိုးတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ လာပါ သွား

ဖူးအောင်'

'ငါလည်း ဆိုက်ထဲမရောက်ဖူးဘူးကွ၊ မင်းနဲ့အပြိုင် အိပ်

လိုက် စားလိုက် ကြည့်လိုက်လုပ်နေတာ'

'ခက်တာပဲဗျာ ဦးစောက နည်းနည်းပါးပါး မလေ့လာ

ဖူးလား'

'ငုရွှေ၊ ကိုယ့်ဆရာတော့မှ စိတ်မဝင်စားတာ ကိုယ်လည်း

မလေ့လာဘို့ မေ့သွားတာပေါ့'

'ထားပါတော့ဗျာ'

အကြံအစဉ်သွားသဖြင့် လင်းရဲတစ်ယောက် ရေခိုရင်
 သမီးလေး ရှိလိုရှိငြား ညနေတော့ခွဲသည် ချောင်းကမ်းနံဘေး
 ဖက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ တဲအိမ်စုတလေးမှာ
 ၁၀လုံးခန့်ရှိပေည် ထင်သည်။ အိမ်အားလုံးတွင် သူ့အိမ်တလေး
 က သပ်ရပ်သည်။ သို့သော် မင်းတုန်းခက်လျှက် ဖြစ်၍ လင်းရဲ
 စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

'ဟုတ်ပါပြီ... သူ ရွှေတွင်းမှအပ အလုပ်လုပ်တယ် ထင်
 တယ်'

စိတ်ထဲမှတွေးရင်း အနီးနားဓာတ်တံသို့ စူးစမ်းရန်ထွက်
 လာခဲ့သည်။ ဆော့ကစားနေသောကလေးတစ်ယောက်သာတွေ့ရသ
 ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနှိုင်းဆိုင်လေးသို့လျှောက်သွားလိုက်သည်။

'ဘာအလိုရှိသလဲရှင်'
 အသက် ၁၃နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးက နေ့သည်ကြီး
 အိုက်တင်နှင့် မေးလာသည်။

'ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး တလေးရယ် ဒီတလူတွေ ဘာ
 လုပ်ကြသလဲ တစ်ယောက်မှလည်း မတွေ့ကြပါလား'

သူ့ဖေးခွန်းကို ချေးသည်မကလေးက ပြုံးရင်း ပြန်မေး
 ပြုံးထုတ်သည်။

'ဪ... ဒါလား အစ်ကိုက ဘာလုပ်မလို့လဲ'
 လင်းရဲစိတ်ညစ်သွားသည်။ သိချင်သည့်အဖြေကို တော်
 ကက်နှင့်ရမည့်ပုံမပေါ်။

'စစ်စုတာပါ'
 ရွှေပြားပြောလိုက်မှ သူ့လိုချင်သောအဖြေ ရသွားသည်။

'သူတို့အားလုံး ရွှေတွင်း သွားကြတယ်လေ။ အဲဒီမှာ
 လုပ်လုပ်ကြတယ်။ ရွှေတွင်းကို ဒီကနေ ချောင်းအတိုင်းဆင်း
 သွား လူသွားလမ်းကလေးရှိတယ်ရှင် ၁၅ မိနစ်လောက်တော့
 လျှောက်ရမယ်။ ခုချိန်တော့ စက်မောင်းသေးဘူး စက်မောင်း

ပြုကြားတဲ့အိကိုသာ မှန်းပြီးသွားလိုက်'

'ကျေးဇူးပါပဲ မိန်းကလေးရယ်'
 လင်းရဲဝင်း ထထွက်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ မိန်းကလေး

'စီးတရက် ဝယ်သွားဦးလေ'
 'ကိုယ် ဇီးတရက်မသောက်တတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဝယ်ပါ

၃၆

မြို့လည်

မယ်။ တစ်ဦးပေး'

သူ့စကားကို အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မိန်းကလေးက အီက

ရက်တစ်ဦး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

'ရော'

'ဘယ်လောက်လဲ'

'ငါးရာ'

လင်းခဲဝင်း ငါးရာတန်တစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး မိ

ကရက်ဦးပြန်ပေးခဲ့သည်။

'ညီမ တိုက်ချင်တဲ့လူ တိုက်လိုက်'

မိန်းကလေးက အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့်သူ့ကိုမော့ကြည့်

ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ ရောက်အောင် လင်းခဲ

နှစ် ၂၀နီးပါးလမ်းလျှောက်လိုက်ရသည်။ တောလမ်းဆီဝေမဲ့ သူ

နည်းနည်းတော့ ပန်းသွားသည်။ စက်ယန္တရားကြီးများ၏ အသံ

ကိုမှန်းဆရင်းဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ သူ ပြေးပြေးဆင်းရောက်သွား

သည်။

'အားပါး ဒီလောက်ကျယ်ပြီး များတဲ့ အလုပ်သမားများ'

လှိုင်စာပေ

(၁)မှာ သူ့တို့ဘယ်လိုရွာရမလဲ'

စိတ်ထဲမှညှိုးတွားရင်း သူ့အကြံတိုက်သွားသဖြင့် အရိပ်

မထက်မှ ယန္တရားကြီးများ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ဝေးကြည့်

နေသည်။

'ဟောလူ ဘာကိစ္စလဲ'

အရေးထဲမှ လေသံမာမာနှင့် လုံခြုံရေးဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်

ကားသူတစ်ဦးက မေးလာသည်။

သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဖြတ်ကနဲ အကြံရလိုက်သည်။

'ဪ... ဒီက ဆိုက်မန်နေဂျာနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ'

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက သင်္ကာမကင်းသည့် မျက်စေ့နှင့်

သူ့ကိုကြည့်ပြီး

'ခင်ဗျားကို တွေ့ဘို့အိန်းထားလို့လား'

'ဟုတ်တဲ့ သူ့ဆီတို့ လိုက်ပို့ပေးပါ'

'ခင်ဗျား သေချာတယ်နော် နောက်မှ မဟုတ်ရင် ကျွန်

တော် တာဝန်မကျော့ဘူးဆိုပြီး အဟောက်ခံနေရမယ်'

'စိတ်ချစမ်းပါဦး'

လှိုင်စာပေ

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက ပိတ်တဲ့အတွင်း၌ အဖော်တစ်ဦး
အား လှမ်းမှာရင်း သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ဘို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

'တမ်းပါးဘတ် သိပ်ကပ်မလျှောက်နဲ့ တမ်းပါး ပြိုကျ
တတ်တယ်'

ရွှေက လျှောက်ရင်း သူ့တို့ လှမ်းဆရာလုပ်နေသဖြင့်
အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ဝရုစိုက်ပြီး သူ့လျှောက်လာခဲ့သည်။

'ခင်ဗျားတို့ ဆိုက်ထဲမှာ အလုပ်သမား ဘယ်နှယောက်
လောက် ရှိလဲ'

'သေသေချာချာတော့မသိဘူး ထောင်ကျော်မယ်ထင်
တယ်'

'အတော်များတာပဲနော်'

'ဒါတောင် အလုပ်သမားမလုံထောက်လို့ စက်တစ်လုံး
ပိတ်ထားရသေးတယ်'

'လုပ်ခနည်းလို့လား'

'ဘာပျ။ စကားတို့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါ ဒီနားထ
ပိုက်မှာလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီလေးခုမှာ ကျွန်တို့ကုမ္ပဏီက လုပ်ခ

ထောင်ဆုံးပဲ ဒီကြားထဲမှာ သူ့ငွေးက ရွှေထွက်ကောင်းရင်
ကတိဆုံး တနင့်တပိုးပေးတာဗျာ'

'ရေပြာ ဒီလိုလား'
'ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ အလုပ်ချိန် တစ်နေ့ အလုပ်ချိန်

(၈)မှာရိုတက်ပို့ရင် အိပ်စာတိုင်ရသေးတယ်ဗျာ'

'ထယ်ဟုတ်ပါလား'
'ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဟိုဘက်ကုမ္ပဏီကလူတော့ မဟုတ်

။ ကုန်နော်'
'ပြဲပြဲဖန်ဖန်ဗျာ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကပါ ခင်ဗျား

။ ပန်နေဇာရဲ့ တူတော်တယ်'
'ဟုတ်လား စောစောက ပြောရောပေါ့ လာ လာ မန်

။ ချကြီး ဆိုက်ထဲမဆင်းခင် ဝင်တွေ့လိုက်'

မုသားတစ်ဝက် အမှန်တစ်ဝက် သုံးလိုက်သည်။
မန်နေဂျာသည် အမေနှင့် နှောင့်နှေးစရာကောင်းသူ ဖြစ်

။ ကလည်း သွေးထေလှသည်။ သို့သော် တာဝန်ကျေပျော်နေသော
။ လူ့ဝန်ထမ်းကြီး လေသံပြောင်းသွားသည်က အမှန်ပင်။

'ရွှေက ရုံးခန်းပဲ ကျွန်တော် ဝင်သတင်းပို့ရမလား'
 'ရပါတယ် ကျွန်တော့်ဘာသာ ဝင်သွားပါမယ်'
 'မောင်စိုး လိုက်ပို့တယ်လို့ ပြောလိုက်နော်'
 'စိတ်ချပါ ပြောလိုက်ပါမယ်'
 လူသဘာဝကို သိသော လင်းရဲဝင်း ပြုံးပြီး ပြောလိုက်
 သည်။ ပြီးမှ

'ကိုမောင်စိုး ခဏစောင့်ဦးနော် ပြီးရင် ခင်ဗျားပဲ ဆိုက်
 ထဲလိုက်ပြရမယ်'
 'ဟာ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့'
 လင်းရဲဝင်း မန်နေဂျာအခန်းထဲ တံခါးဖွင့်ဝင်သွားလိုက်
 သည်။

'ဟာ မိုးရဲ ဒီနေ့ ရွှေတောင် မသွားတော့ဘူးလား'
 'မသွားချင်တော့ပါဘူးဗျာ။ တော်ကြာ အဖေက လုပ်
 ငန်းအကြောင်းမေးနေရင် ပြေရခက်နေမှာစိုးလို့'
 'ကောင်းတယ်ကောင်းတယ် ငါလည်း ပင်းကိစ္စခေါ်
 ကြိုင်းနေတာ Buss က သေသေချာချာလိုက်ရက်ခဲ့ မင်းကခေါ်

မာနေတော့ (၃)ရက်လောက် အချိန်ပုတ်သွားမယ် ကိုင်း ပြော
 သယ်လုပ်ငန်းခွင် အရင်ကြည့်မယ်'

'အလျဉ်းသင့်သလိုပေါ့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်
 ခုနက လိုက်ပို့တဲ့ တီမောင်စိုးကိုပဲ ခေါ်သွားတော့မယ်'

'တာ မဟုတ်တာကွာ မင်းအဖေ ငါ့ကိုဆုလိမ့်မယ် သူ
 က ထိုက်တိုင်ရှင်းပြတို့ မှာထားဃာ'

'ရပါတယ်ဗျာ အဖေ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်ပြောလိုက်ပါ
 မယ်'

'ဖြစ်ပါမလားကွာ Boss က ညာတာ မကြိုက်ဘူး'
 'ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်လည်း ဘောစီပါတဲ ပြဿနာ
 မရှိပါဘူး'

'ဘာလဲကွာ ဘောစီ ဆိုတာ'
 'ဒီလိုလေ ဦးလေးက ဖေဖေကို Boss လို့ ခေါ်တော့
 ကျွန်တော်က Boss ရဲ့သား ဘောစီပေါ့'

'ဟား ဟား နောက်တဲ့ကောင်ကွာ မင်းသဘော။ အဲဒီ
 ကောင် မောင်စိုးက ဘာမှမသိဘူး မင်းသိချင်တာရှိရင် တာ

၄၂

မြူးလဲခင်

ခံတွေမေး ငါ မောင်စိုးတို့ ဈာလိုက်မယ်'

'ဟာ မမှာနဲ့ ဦးသက်တင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်
ဘောစိ ဆိုတာ အသိမခံနိုင်ဘူး တိုမောင်စိုးက ကျွန်တော့်တို့
သူတို့မန်နေဂျာရဲ့ တူအဖြစ်ပဲ သိထားတာ'

ဦးသက်တင် စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း

'ဟုတ်ရဲ့လား စိုးရဲ့ရင်ပဲ ဗဟုတ်တရုတ်တော့ မကြာစည်
နဲ့နော် Boss ရဲ့သား ဘောစိဆိုတော့ အားလုံးတ လေးစားကြ
မှာပါ မင်းအဖေကို ဒီတ အလုပ်သမားတွေက အတုနဲ့ ရှိသေ
လေးစားချစ်ခင်ကြတယ်ကွ မင်း အန္တရာယ်မရှိပါဘူး'

'အန္တရာယ်ကိုကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား အလုပ်သ
မားတွေရဲ့အတွင်းရေးတွေကို သိချင်လို့ပါ'

'ဟာ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းထယ်ဗျာ ကယ်ရီးအွန်
ဘောစိ ကယ်ရီးအွန်'

ဦးသက်တင်က ပြောပြောဆို သတိရသွားဟန်ဖြင့်

'နေပါဦးဟ မင်းပြောတဲ့ ဘောစိဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်
လဲ'

လိုင်ကဆ

ဟင်လင်ကြီးထဲက နောက်ပိုင်း

'ဟား ဟား ဦးလေးရေ တလွဲမထင်နဲ့ စက်ဘီးလုံးထဲ

(က) ဘောစိလေးတွေကို ပြောတာ'

'ဟူး တော်သေးတာပေါ့ ဟေ့ကောင် မောင်စိုး ငါ့တူ
ဟာစိကို သေသေချာချာလိုက်ပြလိုက်'

'ဟုတ်တဲ့ ဆရာ'

မောင်စိုး အလုပ်လုပ်ပြီး ဟုတ်တဲ့ ဆရာ လုပ်လိုက်

ပြီး သူ့နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။

'ဟေ့ ခင်ဗျားနားမယ်က အဆန်းပဲနော်'

'ဟာဟာ ဦးလေးက နောက်တာပါ ကျွန်တော့်နာမည်

နဲ့အဲလို'

'ဟာ မသိပါဘူးဗျာ ကိုစိုးရဲ့ ဘယ်ကိုအရင်ကြည့်မယ်'

'ရေခဲနတ်သမီးကို'

'ဗျာ'

မောင်စိုး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

လင်းရဲဝင်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ အတောင့်တဆုံးဆန္ဒတစ်

ခုတို့ အမှတ်မထင်ပြောထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရိုင်စာပေ

'ဟဲ ဟဲ နောက်တာပါဗျာ ခင်ဗျား အဆင်ပြေတဲ့နေရာ
သာ လိုက်ပြ တစ်ခုတော့ရှိတယ် တစ်နေရာမှကျန်နေခဲ့နော်
'စိတ်ချ ပီဆိုက်ထဲမှာ ကျွန်တော်မရောက်ဘူးဆိုနေရာ
ဆိုလို့ ပုရွတ်ဆိတ်အုံထဲပဲ ရှိတယ်'

'ဒါဆို အဲဒီ ပုရွတ်ဆိတ်အုံထဲပဲ လိုက်ပြတော့'

'ဗျာ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ ကောထဲက ပုရွတ်နီကောင်တွေ
က အဆိပ်ပြင်းပါသိနဲ့'

လင်းရဲဝင်း၏ဖော်ရွေမှုကြောင့် ခောင်းစီး သူ့ဘိုးအတော်
ခင်မင်သွားသည်။

တိုယ်ဆန္ဒပြည့်စုံဘို့အတွက် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း
များ၏ခင်မင်ပူယုံကြည်မှု၏တန်ဖိုးကို လင်းရဲဝင်း မကြာမီတွေ့
မြင်ရတော့မည် မတုတ်ပါလား။

လှိုင်ဇာ

အခန်း (၃)

ဖြူပြာမိုး ဖွက်လုံးဖြူသွားသည်။ နေရာတကာရောက်
ပျံ့ စပ်စပ်ခုခုနှင့် တိုတိုဒီဒီမေးမြန်းပြီး စကားကို ကျယ်လောင်
လောင်ပြောတတ်သည့် အသားမည်းသော မောင်စိုးကို အလုပ်
ကမ်းများနှင့် အလုပ်သမားများက ကျီးကန်းဟု အမည်ပေးထား
၏။

ဖိလူနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနေ့တဖြူပြာမိုးကိုအတင်း
လိုက်ရောသည့်လူစိမ်းနှင့် ဆိုက်ထဲတွင်တွဲလာနေသည်ကို သူ့စီး
ပျံ့ဖြင့်လိုက်၍ မမြင်ချင်လောင်ဆောင်ကာ နေလိုက်သည်။

'ဟူး တော်ငါသေးရဲ့'

ထို ကိုလူစိမ်းသည် မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲဝင်သွားပြီးမှပြန်

လှိုင်ဇာ

၄၆

ပြောမိ

ထွက်သွားသည်။

သူ့မျိုးနွယ်ရာ နွဲ့ခန်းထဲသို့ ဝင်မလာသဖြင့် ပြောမိနား ရပ် ထဲပေါ်သွားသည်။

'မိုး ဘာဖြစ်တာလဲ'

'ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မတိုးရယ် ကိုဦးကုန်းကို တွေ့လို့ပါ'

'အော် ခါးလေး ဒီကောင် အပြင်မှာသာ အာကျယ်ခဲ့တာ

မတိုးတို့ နွဲ့ခန်းထဲမှာတော့ လာမကျယ်ခဲ့ဘူး'

'မတိုးတို့ ကြောက်လို့လား'

'တဲ့ ငါ့ကိုတော့ ကြောက်မလား ဆရာကို ကြောက်လို့

ပေါ့'

'ဒါတော့ မိုးလည်းသိတာပေါ့ မတိုးတို့ကြောက်တာပဲ

ဆိုရင် တိုင်မလို့'

'ဘာတိုင်မှာလဲ ကျီးကုန်း ငါတို့ခဲမိုးကလေးကို ဘာအာ

လိုက်လို့လဲ'

'ကျီးကုန်းလား မိုးတို့ အာခဲမှာ'

'ဒါဆိုရင် ဘယ်သူလဲ'

တိုင်စာပေ

'သူ့နဲ့တွဲလာတဲ့ လူပေါ့'

မတိုး စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ

'ဟာ ဆရာ့အခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ဧည့်သည်လား။ ဟိုခပ်

ချာချောတောင်လေးပေလဲ'

'ဆွားစမ်းပါ ဘာချာလို့လဲ လူပုံက အချို့ကိုမကျဘူး'

'ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ကောင်မလေး ခုမှ ရောက်တဲ့လူ

နဲ့ ဘယ်တုန်းက ဆုံးပြီး ရန်ခြစ်လိုက်တာလဲ ပြောစမ်း'

'မပြောချင်ပါဘူး မတိုးရယ်'

ပြောရင်းဖြင့် မနေ့က သူ့နှင့်ဆုံတွေ့ပုံကို စဉ်းစားမိရင်း

ပြောမိနား ချက်သွားသည်။

'အမလေး ချေးကိုင်နေလိုက်တာ မပြောချင်နေ'

'မိုး ရှက်လို့ပါ'

'ဟာ အဲဒီလူက မိုးကို ဘာလုပ်လိုက်လို့ ရှက်ရတာလဲ

မူကလေးသနားစရာမားနဲ့ ငါက စိတ်ဝင်စားနေတာ အကျင့်တန်

လို့ကတော့'

လှိုင်စာပေ

‘တော်ပါတော့ မတိုးရယ် မဟုတ်တာရဲ့တင် တွေးမနေပါ

နဲ့’

ဖြူဖြူမိုးက မတုတ်တာ တွေး၍ ဝေါက်တရလေးဆယ် ပြောနေသော မတိုးဝါးစပ်ကို ကမန်းကတန်းပိတ်ပြီး တားလိုက် သည်။

‘ဒါဆို အဖြစ်မှန်ရှင်းပြ’

‘ရှင်းပြမယ် တတယ်တဲ့မှ မတိုးတစ်ယောက်တာလေ မပြောချင် ပြောချင်အောင်ကို လုပ်ထက်တယ်’

ဖြူဖြူမိုး မနေညနေက အဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။

မတိုးတစ်ယောက် ဝါးစပ်အတောင်းသားနှင့်နားထောင် ရင်းက

‘ဟာ ဟုတ်မယ် နင့်ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ ရေစိုပြီး တက်လာ တာကို ငါတို့မိန်းမချင်းတောင် ငေးယူရတာ သူငေးတာ မလွန် ပါဘူးဟယ်’

‘ကြည့် မတိုးတတော့လုပ်ပြီ အတုနဲ့ယုတ်’

‘တကယ်ပြောတာပါဟာ’

‘တကယ်ပြောနဲ့ မိုးက အဲဒီလူ ဒီတစ်ခါ မိုးရေခိုတာ

(၁၁) ကြည့်ကြည့် ဒဲနဲ့ တကယ်ပေါက်မှာ’

‘တောင်မလေးတစ်ယောက် တကယ်မလုပ်ရဲဘဲနဲ့’

‘စိပ်လိုက်လေ ဒီညနေ မတိုး မိုးနဲ့ အတူ ရေလာခိုပေါ

(၁၂) ’

‘မလုပ်ပါနဲ့ဟာ ငါ သွေးထွက်သံယို မမြင်ရဲဘူး’

‘သတ္တိကောင်းလေး’

‘ဒါနဲ့ အဲဒီလူက မနေ့တ နင့်ကို တွေ့ပြီးမှ ခုမနက် တို့

(၁၃) လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ရောက်လာတော့ သေချာပြီ နင့်ကို လာရှာတာ ပြန်ပယ်’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’

‘ဆိုင်တာပေါ့ မိန်းကလေးရယ် အဖက်ဖက်က ဆက်စပ်

(၁၄) တွေးထောလိုက်တော့ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိ နင့်ကို တွေ့ မှင်လို့ ထကူးထကူးကို လိုက်လာတာဖြစ်ရမယ်’

‘မတိုးရယ် သူ့ဘာသာသူ မန်နေဂျာနဲ့ အလုပ်ကိစ္စလာ

တွေ့တာဖြစ်မှာပေါ့

'မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခန့်နေရာကြီးကိုယ်တိုင် တံခါးဝဖန်
လိုက်ဖို့တာ ကြည့်ပါလား ရယ်ရယ်မောမောနဲ့... အလုပ်လဲ
လျှောက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး'

'အို အလုပ်ကိစ္စဆိုပါစွ အလုပ်လာလျှောက်တာ ဟုတ်
ပါ့မလား မတိုးရဲ့'

'ကဲပါ ရှင်းလေ ရှယ်လေ ဖြစ်နေပြီ မိုးလည်း မိုးအလုပ်
လုပ်တော့ ငါလည်း ဒီစာရင်းလေးတွေ ပါကင် သွင်းပြီးရင် မိုးထဲ
ငါထောက်လှမ်းလိုက်မယ်'

'အဲမယ် မိုးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'ဟင်း ဟင်း ဆိုင်လာပါလိမ့်မယ်ကွယ်'

■

ဖြူပြာမိုး အလုပ်ကို လုပ်ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ
ကုန်သွားသည်။

ရိုင်စာဆ

အလုပ်သိမ်း အချက်ပေးသံချောင်းခေါက်မှ ညနေလေး

၁။ ကိုယ့်ထီးမှန်း သူသိလိုက်သည်။

၂။ ဘေးဘီဝဲယာ ကြည့်လိုက်တော့ ကျန်လူများ အိမ်ပြန်

၃။ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

၄။ မိုးရေ ပြန်ကြရအောင်'

'ဟုတ်ကဲ့ မမအေး'

'ဒါနဲ့ မတိုးတစ်ယောက်ရော'

၅။ 'မသိပါဘူးကွယ် ဒီတိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာလိုက်စပ်စု
မူလဲမှမသိတာ သူ့ကိုစောင့်မနေပါနဲ့ ငါက ယောက်ျားအတွက်

၆။ မကချက်ရဦးမယ် သွားကြစို့'

'ဟုတ်ကဲ့ မမအေး'

၇။ ပြုပြာမိုး အလုပ်ကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး တမင်းချိုင့်

၈။ ကံဘူး စသည်များကို ဆွဲခြင်းထဲ ထည့်လိုက်ရင်း အပေါက်ဝ

၉။ လှမ်းကြည့်မိသည်။

၁၀။ သေချာတာက မတိုးတစ်ယောက် မနတ်က သူပြောပြ

၁၁။ ကိုယ့်ထီးအကြောင်း လိုက်စုံစမ်းနေတာဖြစ်ဟန်တူသည်။

ရိုင်စာဆ

ကိုးကန်းနှင့် မတိုး တွေ့လို့တော့မလွယ်။

မိုး ပခုံးတွန်းရင်း ပြုံးလိုက်တာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်တွင် မမအေးရပ်စောင့်နေသည်။

'လာ သွားကြစို့ မိုး'

မမအေးက မိုးကိုခေါ်ပြီး ပြန်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်တွင်

'မိုးရေ မိုး'

အပြင်ဖက်မှပြန်လာသောမတိုးက တကြော်ကြော်ခေါ်

ရင်း အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်လာရင်း

'တကယ်ထဲမှာပဲ ငါ့တော့ မစောင့်ဘူး'

'ကြော် မိတိုးရေ ရုံးဆင်းချိန်လေ ဘယ်နှနာရီ ခြုံငုံလို့

ဒီမှာ ၁၅ မိနစ်တောင် တော့နေပြီ'

'မမအေးကလဲ တိုးတိစ္ဆမဟုတ်ပါဘူး မိုးကိစ္စမိုးတိစ္စ'

'အို မတိုးတိုး ဘယ်သူက ခိုင်းလို့လဲ'

'ခိုင်းတော့ မခိုင်းဘူးပေါ့ မိုးရယ် ဒါပေမဲ့ မိုးစိတ်ထဲက

သိချင်နေတာကို မတိုးက အခမဲ့အတုအတိုးဆောင်ဝေးတာ'

ကျိပ်ကလေး

'ဟဲ့ နင်တို့က ဘာတွေလဲ'

တရုတ်သိုင်းကားကို အလယ်မှဖြတ်ကြည့်သလို ဖြစ်နေ

တာ မခမအေးက နားမလည်စွာ ဝင်မေးလာသည်။

'ဒီလို မမအေးရဲ့'

မတိုးက မဟေနိုင်မပန်းနိုင် ဝင်ရှင်းပြနေသည်။

'ဒါဆို ခု အဲဒီလူနဲ့ နင်တွေ့ခဲ့ပြီလား မိတိုး'

'ဒါပေါ့'

မျက်ခုံးလေးချိတ်စဉ်ကွားဟန်ဖြင့် မတိုးက ဒါပေါ့ လုပ်

ကိုင်သည်။

'ဒါဆိုရင်'

'ဒါဆိုရင် ခဏထား မမအေး တိုး အထဲကပစ္စည်းတွေ

များယူလိုက်ဦးမယ်'

မတိုး ပြောပြောဆိုဆို စကားတန်းလန်းထားခဲ့ပြီး နှုတ်ခန်း

ထဲ လှုပ်ကနဲပြေးဝင်သွားသည်။

'မတိုးတစ်ယောက်ဟာလေ'

မသဘာဝမို့ သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေသူမမအေးက စိတ်

လှိုင်ကလေး

မရှည်စွာ ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း ညဉ့်ညဉ့်လိုက်သည်။
 ဘဝမိနစ်ခန့်ကြာတော့ မတိုးထွက်လာသည်။
 အပြန်ခရီးတွင် ကိုလူစိမ်းအကြောင်း စကားဖောင်ဖွဲ့
 လာသည်။

နာမည် အပြည့်အစုံက လင်းရဲဝင်း။

မန်နေဂျာ၏တူတော်သည်ဟု ကိုးတန်းကပြောပြသော်
 လည်း မတိုး သေသဖြင့် ဧည့်ခိုက်သာဘက်ကို ခေသိမသာ စပ်စု
 ရန်သွားခဲ့ရာမှ လင်းရဲဝင်း၏ Biography ကို အပြည့်အစုံ
 ဆောင်းသယ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဟင် ဒါဆို သူက'

မိုး အမှဲအားသင့်စွာ ရေရွတ်မိသည်။

'ဟုတ်တယ်လေ တို့တုမ္မကီမန်နေဂျင်းရဲ့တစ်ဦးတည်း

သော သားပေါ့'

'ခုကွပါသဲ'

'ဟဲ့ ဘာခုကွဖြစ်ရတာလဲ မိမိုး'

'မနေ့ ညနေက မိုး သူ့တိုတော်တော်လေးပြောပစ်လိုက်

၁၁၀၀၀ သူစိတ်ဆိုးရင်တော့ ခုကွပဲလို့
 'နင် သွားတောင်းပန်လိုက်ပေါ့'
 မမအေးက အကြံပေးသည်။
 'အို ဘာဆိုင်လို့တောင်းပန်ရမှာလဲ'
 မိုးက မိန်းမတလေးမာန်ဖြင့် တင်းခဲလိုက်သည်။
 'ဟိုက အလုပ်ဖြုတ်ဖြစ်ရင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'
 'ဖြုတ် ဖြုတ်'
 'ဟုတ်တယ် ဖြုတ်မှတော့သေချာတယ် ရွှေတွင်းစာရေး
 ၁၁၀၀၀က ဖြုတ်ပြီးတော့ သူ့ငွေသားကတော်ဘဝကိုတင်မှာလေ'
 'အို သွားစမ်းပါ ဒီလိုလူမို့တွေကို မိုးကြောက်ပါတယ်'
 မတိုးတော်ကလိသဲ ဒီသားကို မိုး ကြောက်လန့်တကြား ငြင်း
 ပျံ့လိုက်သည်။

တွာယလွန်းသောဘဝ ခုသည် ပေါင်းစပ်ရန် ဘယ်လို

၁၁၀၀၀ဖြစ်နိုင်မှန်း မိုးသိသဖြင့် ဖြစ်လာနိုင်သည့် သူ့အန္တရာယ်ကို

၁၁၀၀၀ရန် မိုးဆိုးဖြုတ်လိုက်သည်။

ခြီးမှ -

'အဲဒီလူကြီးက ဒီမှာ ဘယ်နှရက်နေမှာလဲ'

'၄-၅ရက်လို့ ပြောတာပဲ'

'အင်း ဒါဆိုတော်သေးတာသေ့'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုး'

'အကြာကြီးနေရင် မိုးခွင်တင်ပြီး ရွှေကျင်ပြန်နေမလို့'

'ဘာဆိုင်လို့လဲ မိန်းမရယ် အဖြစ်မသည်းစမ်းပါနဲ့'

'မိုး သိတယ် သူ့မျက်လုံးကြီးတွေကို မိုး ကြောက်တယ်'

မတိုး'

မိုးအား ငယ်တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ့ဘဝအခြေအနေနှင့်ဘာမှမဟုတ် တျောက်တောင်ကြီးကိုမျှောကြည့်နေရသည့် ယုန်သူငယ်လေးလို တဖြည်းဖြည်း အားငယ်စိတ်တွေ စင်လာခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ထဲမှတိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

'မိုးကို ချမ်းသာပေးပါ ကိုလူစီမီးရယ်'

■

အခန်း (၄)

ယန္တရားကြီးများအလုပ်လုပ်နေသည့်နေရာသို့ လင်းရဲဝင်းတစ်ယောက် မောင်စိုးနှင့် အတူရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွင်းကြီးထဲတွင် ဘတ်တို့ ဥဒီး ကုတ်၍ကော်ပုံသမျှ မြေစာတို့ကို မီးသတ်ပိုက်ကြီးများဖြင့်ထိုးကာ စီးသမျှရေကိုစုတ်၍ စင်မြင့်ကြီးများပေါ်သို့မောင်းတင်ကာ အဆင့်ဆင့် ရွှေကျင်နေကြသည်။

'ဒီနေရာမှာ အလုပ်သမားဘယ်နှယောက်ရှိမလဲ'

လင်းရဲဝင်း၏ အမေးကို မောင်စိုး ဝိုးတိုးဝါးတားသာ

ကပြောပေးနိုင်သည်။

'၁၀၀လောက်တော့ ချိမယ်ထင်တယ်'

'ဪ အမျိုးသားတွေချည်းပဲလား'

'ဆိုပါတော့'

'အမျိုးသမီးလုပ်သား မထားဘူးပေါ့'

'တာ ထားတာပေါ့ ဒီဆိုက်ထဲမှာ အမျိုးသမီးလုပ်သား စုစုပေါင်း ၅၈ ယောက်ရှိတယ်။ အိမ်ထောင်သည် ၃၀ယောက် အပျို ၂၆ ယောက်'

'တာ တယ်တိကျပါလား'

မောင်ဦးတို့က ပိုင်သည်။ အမျိုးသားလုပ်သားတွေက အရေအတွက်ပင်မသိ။ အမျိုးသမီးတို့က ပျိုအိုခွဲထားသည်။ လင်းရဲဝင်းက သိချင်လာ၍ မေးခွန်းထပ်ထုတ်လိုက်သည်။

'ဒါနဲ့ နေပါဦး တစ်ခုလပ်တို့ မုဆိုးမတို့တို့ရော စာရင်း ကောက်ထားသေးလား'

'ကိုယ့်ရဲတလည်း နည်းနည်းငယ်တဲ့ တစ်ခုလပ် မုဆိုးမ တို့ အပျိုစာရင်းထဲထည့်ထားလို့က်တယ် အသက်ကြီးတဲ့ဘူထား ကြီးတွေတော့ အိမ်ထောင်သည်စာရင်းထဲမှာပေါ့'

'ဖြစ်ရမယ်'

မောင်ဦးနှင့်ထွေရာလေးပါးသာ ပြော၍ သွားနေရသော်

လှိုင်စာပေ

လည်း စိတ်မပြောင့်။ ရေခဲစိုက်ထမီးတို့ ရှာမတွေ့။ တွေ့တော့ တွေ့တယ်။ တိုက်ထပ်ပိုင်း ရေခဲဦး ပင်ပန်းကြီးစွာ ရွှေကျင်နေ ကြရသည့် အမျိုးသမီးများ။

'သူတို့ ဒီလိုပဲ နေကုန် အလုပ်လုပ်ကြရတာပဲလား'

'နံနက် ၈ နာရီက ညနေ ၄ နာရီအထိလေ။ ထမင်းစား ပျိုနဲ့ ရှိတယ်'

'လခကျတော့ရော'

'ပုံသေတော့ မရှိပါဘူး။ နေ့စဉ် လူ ၃၀ အုပ် တစ်အုပ် ပန်းလေးတွေနဲ့ ထွန်လို့ရတဲ့ ရွှေ ၅ကျပ်သားကျော်ရင် ဝကျပ် သားအပိုအတွက် တစ်ယောက် ဘောက်ဆူး ၁၀၀၀ ရတယ်'

'မကျော်ရင်ရော'

'လစာပဲပေါ့ တစ်လ ၆၀၀၀ လောက်တော့ ရတယ်။ ပုံ ရှန်ကတော့ လစဉ်ဘောက်ဆူး အပိုတင်နဲ့ ပေါင်းရင် အလုပ် ထမတွေ့က ၂၀၀၀၀ လောက် စီပါတယ်'

'မဆိုးပါဘူး ခင်ဗျားကျတော့ရော'

'ကျွန်တော်က ပုံသေ လစာ ၁၀၀၀၀ ရတယ်'

လှိုင်စာပေ

'ဟုတ်ရဲ့လား ကျွန်တော်တော့ မကဘူးထင်တာဘဲ ခင်
ဗျားပုံက ရေပေါပုံပဲ'

လင်းရဲဝင်းက ခဲထားသော စီးကရက်နှင့် နေကာမုတ်
မှန်၊ ဆွဲကြိုးတို့ကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ဖိုးရဲကလဲ... တစ်ခါကလေး ဝှင်တည့်တဲ့အခါမှာ ရေ
နှည်းနည်းပေါတာပေါ့'

လင်းရဲဝင်း ကြိုက်ပြီး သတ်မချလိုက်သည်။

ငွေရှာလွယ်ပြီး ရွှေထွက်တဲ့နေရာမှာ လိုပေါက်အနည်း
ငယ်တော့ ရှိတတ်သည်ပေါ့။

'ဘယ်လို ဝှင်ဖို့လဲ'

'မဖြစ်ပါဘူးဗျာ ခင်ဗျားသိလို့'

'ဘာဆိုလဲ'

'ဆိုင်တာပေါ့ ခင်ဗျားက ဂျာကြီးတူလေ ဒါနဲ့ စတားမ
စပ်ဆိုပြီးပြောပြလိုက်မှ ကျွန်တော်ဝှင်ကလေးပိတ်သွားပါဦးမယ်၊
သူများထကာတွေက အပိုဆုကြေး သောက်ဆူး ဒီတုတိုင်နဲ့ဝှင်
တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လုံခြုံနေမှာ ဒါတွေမရှိဘူး'

ရိုင်စာလ

'ဝှင်ပဲ ခိုတယ်ပေါ့'

'ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ ဟားဟားဟား လာပါဗျာ ကိုဖိုးရဲ မေး
ပနေနဲ့ ဟိုနားက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းသတ်သာမှာ နေ့လည်စာကျွေး
ပါပယ်'

'မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ကျွန်တော့်ဦးလေး ပြောနေပါမယ် ကျွန်
တော် မဆာသေးပါဘူး စားချင်ရင် ကျွန်တော်ကျွေးမယ်'

'ရတယ် ဘာမှ မပူပါနဲ့ ကိုဖိုးရဲကို ကျွေးထားတာ ဂျာ
ကြီးဆီမှာ ပြန်ထားလို့တိမ်မယ်'

လင်းရဲဝင်း အလုပ်သမားများ၏အခြေအနေကိုသိချင်
ရုံ မှားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ လိုက်ဝင်ကာ ကော်ဖီစစ်တခွက်
မှာသောက်လိုက်သည်။ မောင်ဖိုးကတော့ ထမင်းစားသည်။

ဆိုင်ကလေးမှာ လူဝည်ကားလှသည်။ ထမင်းစားချိန်၌
လူဝင်သမားများ စုံလင်လှသည်။ လင်းရဲဝင်း မျက်စေ့ကစားပြီး
ပျိုနုတိမ်သီးလေးကို ရှာကြည့်သည်။

'တိုဖိုးရဲ ဘာကြည့်နေတာလဲ ခေါင်းက ဆေးရုံကားပေါ့
ဘုသီးအနီလို ၃၆၀ ဒီဂရီ လည်နေတယ်'

ရိုင်စာလ

'ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး လေ့လာတာပါ နေ့စမ်းပါဦး
ခင်ဗျားတို့ ရွှေတူင်မှာ ဘုသီးအာနိပါတဲဆေးရုံကား ရှိလို့လား'

'အဟဲ ဒီမှာတော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်လေ
ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သားပါ'

'ဟင် ဟုတ်လား ဒီရောက်နေတာ ကြာပြီလား '

'ကြာပါပြီဗျာ ဝဲစ နှစ်သားလောက်ကတည်းကပေါ့'

'မိဘတွေနဲ့ လိုက်လာတာလား'

'မဟုတ်ပါဘူး ခိုးပြေးလာတာ'

'ဗျာ ဒါဆို ခင်ဗျားက ဝရမ်းပြေးပေါ့'

'ဟာ ကြာကြီးစီရာဗျာ မိန်းမခိုးပြေးလာတာကိုပြောတာ'

'ဟား ဟား တော်သေးတာပေါ့ ခု ခင်ဗျားမိန်းမရော
အလုပ်ထဲမှာပဲလား'

ကိုမောင်ဖိုးက ဘာမှမပြောဘဲ အတေးသို့ထေးရင်း သက်
ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ -

'ဟင်း ဆုံးရှုံးပါပြီဗျာ '

'ဟို ဆော့ရုံ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ ကိုင်း ကျွန်တော်မဘိ'

လှိုင်အေး

လို့မေးမိတာပါ စိတ်ချေခွဲနေနော်'

'ရပါဘယ်ဗျာ'

စကားခိုင်းက နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ လင်းရဲဝင်း စိတ်
ထဲမှာ သေတိမသာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဆက်မစုံစမ်းချင်တော့
သဖြင့် ကိုဆောင်မီးတို့နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ခိုပ်သာဘက် ခြေဦးလှည့်
လိုက်သည်။ အချစ်တို့ရှာနေသူတစ်ဦးအနေဖြင့် အချစ်ပျောက်သူ
ကို အဆော်ပြု၍ မဖြစ်နိုင်မှန်း သူ့စိတ်ဟာ အလိုလိုနားလည်လိုက်
သဖြင့် စိတ်မှည့်တဲဆုတောင်းလိုက်သည်။

'ဇာတ်တူနာမိတူ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား'

'ဖြူဖြူ သမီး ရေမခိုးသေးဘူးလား'

ဖြူဖြူခိုးအလုပ်မပြန်လာပြီးအဝတ်အစားလဲကာ အခန်း
ထဲဝင်လှုံနေသဖြင့် ဒေါ်မိုးမြင့်က လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'စာရင်းဝေးကွေးတွေ ထစ်ပတ်စာ ချုပ်ပေးနေရလို့ နည်း
ကျောင်းခိုင်းကိုက်သွားလို့ပါ အဖေ၊ ခဏနားပြီးရင် ရေခိုးပါမယ်'

'မေး မေး သမီး ဝရမိုက်ဦး မှောင်သွားရင် ရေခိုးလို့

မဟောင်းဘူးလေ အဖေ ရေသွားခိုးဦးမယ်။ ထမင်းအိုးကြည့်

လှိုင်အေး

လိုက်ဦး'

'ဟုတ်တဲ့ အမေ'

ဖြူပြာမိုး လှဲနေရာမှထပြီး မီးဖိုဖက်ဝင်သွားလိုက်သည်။ ထမင်းအိုးက မဆူသေးသဖြင့် အမေထွက်သွားသည်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အဖေကို သတိရလာသလိုဖြစ်သွားသည်။

'အမေရယ်'

အမေသည် ဤရွှေတွင်းတွင် ယခင်က ကြီးကြပ်ရေးမှူးဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် ဆုံးသွားသဖြင့် ဖြူပြာ ပညာတစ်ပိုင်းကစ၍ အလုပ်ဝင်လုပ်နေရသည်။ အမေလည်း မနေသာ၍ ဤရွှေတွင်း၌ပင် အမျိုးသမီးလိုချီနေကာ ဝန်ခံအဖြစ် ဝင်လုပ်နေရသည်။ သိပ်တော့ မပင်ပန်း။ အဖေအလုပ်က နေ့ဝက်ကို တစ်လှည့်စီဝင်ရသဖြင့် အချိန်ပိုသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ညနေပိုင်း ထာဝန်ကျလျှင်တော့ ဖြူပြာ ထမင်းချက်ရသည်။ မနက်ပိုင်းထာဝန်ဆိုလျှင် နံနက်စာ ဖြူပြာ ထချက်ပြီး အဖေအတွက် ထမင်းချိုင့်ပါ ယူသွားပေးရသည်။ အဖေ ချိုင့်တော့ သူတို့သားအဖိ ရွှေတွင်းမှာ နေရ

၀)ဖြင့် သက်သတ်သာသာချိုလျှက် အဖေ မချိမှ စားဝတ်နေရေး ၂၀)တွတ် ရှာဖွေရသည်မှာ မလွယ်ပါလားဟု သူသိလာသည်။ ထမင်းအိုးတီစွဲပြီးသွားသဖြင့် သူ့ရေမိုးချိုးရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ မနေ့ညနေက အချိန်ကို နည်းနည်းကျော်သွားသဖြင့် ပိုလူစိမ်းနေခါ လင်းရဲဝင်းနှင့်မတွေ့နိုင်တော့ဟု သူဆုံးဖြတ်ပြီး မယူချီးဆိပ်ဘက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အမေနှင့်လမ်းတွင် ဆုံသည်။

'ထမီး ရေချိုးတော့မလား ပြန်ပြန်ချိုးနော်'

'ဟုတ်တဲ့ အမေ ထမင်းအိုးလည်း နှစ်ပြီးသွားပါပြီ'

'အေး အေး အေး'

အမေက ပြန်ပြန်ချိုး ဆိုသော်လည်း ဖြူပြာမိုး ချောင်း ၂၀)အတွင်း ရေစိမ်ချိုးရင်း မနေ့ညနေက အဖြစ်ကို ပြန်သတိရ ၂၀) ရင်ဖိုမိသည်။

'စိတ်လွှပ်ရှားတာပါလေ ဘဝချင်းမတူတဲ့လူကိုချစ်မိရင်

(၂)ပုကျရောက်မှာပေါ့ မေ့လိုက်တော့မယ် ကိုလူစိမ်းခေါ' စိတ်ထဲကြိတ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ချောင်းရေပြင်တွင် ၂၀)ပွန်းပွန်းကူးခတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သိပ်ကြာကြာမကူး

နိုင်။ မွေးရာပါနှလုံးရောဝါအခဲတ မှီနေသဖြင့် တမ်းစပ်တွင်နားရင်း ဆပ်ပြာကို ဖိတ်ပြေနေပြေတိုက်နေမိသည်။

‘ဟော... သမီး ပြန်လာပြီ။ ကြာလို့ဝတ်တာ သမီးရယ် အအေးမိကော့မှာပဲ ကြည့်စမ်း ခေါင်းမှာ ရေခိုလာတယ်’

အမေက ထပြစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ဖြူပြာမိုး ဆံကေသာထက်မှ ရေစများကို တဘက်ဖြင့်ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။

‘အညောင်းပြောသွားအောင်လို့ မေ့ကူးပစ်လိုက်တာပါ အမေ’

‘ခတ်တာပဲ’

အမေက စုစုပေါင်းလှုပ်ပြီးပွတ်တိုက်ပေးနေသဖြင့် ဖြူပြာမိုး သဘောကျပြီး အမေရင်ခွင်ထဲထိုးဝင်လိုက်သည်။

‘မနေ့ညနေကတွေ့တဲ့ တောင်ကလေး လာသွားသေးတယ်’

‘ရှင်’

အမေ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဖြူပြာမိုးအံ့အားသင့်သွားသည်။ မေ့ပစ်သို့ကြိုးစားနေသူသည် အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်

ရောက်လာပြန်သည်။

‘သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ အမေ’

‘ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဖျင်းလို့လမ်းလျှောက်ရင်း အမေ့ပုလွေ့လို့ ဝင်နှုတ်ဆက်တာတဲ့’

‘သူ ချောင်းဘက် ဆင်းလာသေးလား’

ဖြူပြာမိုး မလုံခြုံစွာ ရင်အစုံကို လက်ဖြင့် ယှက်ယှက်ရှင်း မေးလိုက်သည်။

‘ရှက်မနေပါနဲ့တော့ ဖောင်မင်းကြီးသား စည်းရုံးပါတယ်။ ဝါးရေခိုနေတယ်ဆိုတာနဲ့ အိမ်မှာအမေ့စကားပြောနေတာ’

‘အမေ ဘာတွေပြောလိုက်လဲ’

‘ဘာပြောရမှားလဲ အမေတို့ သမီးတို့အလုပ်အကြောင်း။ သမီးစာတတ်တဲ့အကြောင်း အဖေဆုံးလို့ အလုပ်ဝင်ရင်

ထူးထူးသင်ဆက်တက်တဲ့အကြောင်းပေါ့’

‘အမေတလဲလေ ခဏလေးပဲ စကားပြောလိုက်ရတယ်

လို့ပဲ။ အကြောင်း အတုနဲ့ဖော်တော့တာဘဲ’

‘ပြော ကောင်ကလေးက ရည်ရည်မွန်မွန်ကလေးမို့ ပါ’

ဒီဆိုက်ထဲက အတောင်တွေနဲ့များ တခြားစီ

'တူမလား သူတ သူဌေးသားကို'

'ဘာ သူဌေးသား သမီးဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ'

ဖြူဖြူမိုးက တောင်းထံမှတောင်းရသည့်အကြောင်းကို ပျံ

တစ်ဝက် ညာတစ်ဝက် ရှင်းပြလိုက်သည်။

'အို ဒါဆို တို့အက်က ဆက်ဆံတာ မှိုင်းများ သွား

လားပဲ'

'မှိုင်းတာ ခမှိုင်းတာ အပထား အမေ လောလောဆယ်

ခွင့်ယူပြီး ရွှေကျင်ရွှေငင်နေရင် ကောင်းမလားလို့'

'ဘာဆိုလဲ သမီးရယ်'

'ကျားတချောင်းနေပြီလေ မပြေးသော်ကန်ရာရှိ ရှေး'

လိုက်တာကောင်းပါ့အယ်။ အဆင့်တွာလွန်းတော့ သမီးတို့ပဲ ခု

ရောက်မှ'

'ငါပြောရမဲ့စကားပါ'

'သမီးသိပါကယ် ဒါပေမဲ့'

'ဖိုးရဲ တစ်ကြွလှည့်လား သယ်တို ခြေလှမ်းပြင်နေ

ပြုပြင်လဲ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရွှေကျင်ချောင်းဘက်တက်ရမှာနော်'

ဦးစောညိမ်းက စောစောဖိုးဒီးအိပ်ယာထ ရေမိုးချိုးကာ

ပျံါထင်နေသောလင်းရဲဝင်းကိုကြည့်ပြီး ငှက်ချက်ချလိုက်သည်။

'မနေ့က လှေလာတာမပြေးသေးလို့ ဒီနေ့ထပ်လှေလာ

မလှေမယ်လေ အပေ့စကားဆိုတာမြေဝယ်မတျားထောင်ရတယ်

ပယ်'

'ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ မှားနေသ

လို့ပဲ'

'ဘာခုမှားဘူး ဦးစောရေ အလုပ်ခွင်ထဲကို ရောက်မှ

ပလုပ်တိုစိတ်ဝင်စားခွင့်သာတာ ဥပမာ စစ်စည်စစ်မောင်းစစ်

ကုန်တွေ ကြားရမြင်ရမှု ထက်ကြာတဲ့ တိုက်ဆင်ကြီးတွေလိုပေါ့'

'ဟိုင်း ဘာမှမဝေဖန်တော့ပါဘူး ဖိုးရဲရေ သဘောရှိသာ

ပျံလာပေတော့ ငါတော့ ခင်း မရှိရင် ပီးစက်နှိုးပေးမဲ့လှပမို့လို့

ပျံပတ်ပြီး အိပ်တော့မယ်'

'ဘေးအေးဆေးဆေးသာ နား ဦးစောရေ'

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်ခွာသွားသော ဖိုးရဲ၏ကျောပြင်၊
ကြည့်ပြီး ဦးစော မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

'တစ်ခုခုတော့ ငှားနေတာ သေချာတယ် ဘာမှားမှား
တော့ မသိဘူး ဒေါင်း'

'ဦးစော ဦးစော'

'ဦးစောရေ'

'ဦးစောညိမ်း'

တစ်နေ့မျှင် ပြန်မနှပ်လိုက်ရ၊ ထွက်သွားပြီး နာရီဝေး
ခကျော်ကျော်ခန့်အကြာ လင်းရဲဝင်း အမောတတော ခြန်လှူ
တကြော်ကြော်အော်ခေါ်တော့သည်။

'ဘာဖြစ်တာလဲကွာ ငါ့ပြန်တောင်မနှပ်ရသေးဘူး'

'မပျင်းမထူမနေနဲ့ က အင်္ကျီဝတ် ပစ္စည်းတင် အညွှန်
သွားမယ်'

'ဟေ့ ဆိုးပါလား'

'မဆိုးနဲ့ ခြန်မြန် ဝေးတားသော့ ကျွန်တော်မောင်းမယ်။
ပျာယာခတ်အောင် အလုပ်ခွပ်နေသော ဖိုးရဲကို ကြည့်

ပျင်း ဦးစော အထုပ်အဖိုး မြန်မြန်သိမ်းပြီး ပါဂျီဖိုးကား နောက်
ပန်းပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အဆက်အစပ်ကို မေးယုံရ
လည်း။

'တိုင်း အေးဆေးဆေး ချင်းပြပါဦး ဘာကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်ရ
တာလည်း'

'ကားပေါ်ကြမ္မာ ချင်းပြမယ်ဗျာ'

ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်တက်ကာ လာလမ်းအတိုင်း
ပြန်မောင်းထွက်လိုက်သည်။

'ဦး ဦး ဦး'

ထစ်အောင့်လောက်ကြာမှ လင်းရဲဝင်းက စကားစလော
သည်။

'ကျွန်တော်တောင်ပလေး ရွှေကျင်ပြန်သွားလို့
စကား အဆက်အစပ်မရှိ။

'ဘယ်ကောင်မလေးလဲ'

'ကြပြန်နိုး'

ဦးစောညိမ်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

'မနေ့က ညနေစောင်း သူ့အိမ်ရောက်ခဲ့သေးတယ် သူ
အမေက ဖော်ဖော်ရွေရွေပါပဲ'

စကားပပြတ်ကာ တောင်အတွေ့တစ်ခုတို့ သတိထား
ရင်း ကွေ့လိုက်သည်။

'ကြည့်လည်းမောင်ဦး ငြိမ့် တောင်မလေးနဲ့အတွေ့ရမှာ
ယမမင်းနဲ့ တွေ့နေရမယ်'

'ခုမနက်မှ ပြန်စားပြီး ရွှေကျင်ထထွက်သွားတာ
ခုခုကော့ ထုခြားတယ်'

ဦးစောညိမ်းစတာကို ဝရပြေဘဲ သူ့အရိပ်နဲ့ သူ ဆက်
ပြောနေသည်။

- 'လမ်းမှာ တွေ့နိုင်တယ်'
- 'သူတို့ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားလို့လဲ'
- 'မနက် ၅ နာရီခွဲ'
- 'ခုချိန်က'
- 'နာရီကြည့်လေဗျာ'
- မေးခွန်းတွေအများကြီးထုတ်နေသူဦးစောညိမ်းကို ယင်း

ပုဂံက စိတ်မရွည်စွာ အော်လိုက်သည်။
'စိတ်ကြီးပဲ ခုနစ်နာရီခွဲဆိုတာ ငါသိတာပဲ ခုဟာက ဖိုး

ပုကို အချိန်တွက်မိအောင် ရှင်းပြတာပါ'
'အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ'

'ဘာဖြစ်ရမယ့် ဒီအချိန်ဆို သူတို့ ရွှေကျင်ရောက်ရော
ပေါ့'

'ဟာ အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ'
လင်းရဲဝင်းက ပြောပြောဆိုဆို ကားသရိတ်ကို အုပ်ချ

လိုက်သည်။
'ကွီ'

လမ်းပေါ်မှာ ဖုန်လုံးကြီးများ အလုံးလိုက်ထသွားသည်။
'ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ'

'ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဦးစောရယ် သူတို့က ရွှေကျင်သွားတာ
ကားနဲ့မှ မဟုတ်တာ ခြေလျှင်ဗျာ'

'ဒီတော့'
'ဒီတော့ ၂ နာရီဆို သူတို့ မိန်းကလေးခြေထောက်နဲ့

ခရီး ၃ ပုံ သုံးတောင် ရောက်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး'

'အေး ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ'

'ခတ်တာပဲဗျာ ကျွန်တော်က လမ်းမကျွမ်းဘူး'

စတီယာရင်ကိုလက်နှစ်ဖက်တင်ရင်းက စိတ်ပျက်လက်

ပျက်ဖြစ်သွားသောလင်းရဲဝင်းကို ကြည့်ပြီး ဦးတောညှိမ်း လေ့

တစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

'ဖူး'

'ဦးစောညှိမ်းကလဲဗျာ... သက်ပြင်းချဘို့လောက်ပဲ သိ

တယ်၊ အကြံထုတ်ခမ်းပါဦး'

'အလိုဗျာ ရွှေတိုယ်တော် ငါက ဒီလမ်းကို ခင်ဗျားထက်

၃/၄ခေါက်လောက် သူ့ဌေးနဲ့အတူရောက်ဖူးလို့ တွက်ခါနီးမှာ

အကြံပေးတို့မေးတယ်လေ လက်မှမခဲပဲ'

'ဒါဆို ပေးဗျာ အကြံ'

'မင်း စိတ်ရှည်ရှည် နားထောင်'

'ရှည်ပါတယ်ဗျာ ပြောမှာသာပြော'

'တို့ လက်ရှိရွှေတွင်းကနေ ရွှေတွင်းတစ်ဖက်တမ်း တံ

လှိုင်ဇာ

ရွှေတိုင်တို့ ဒု နွေရာသီဖောက်ထားတဲ့မြေသားကားလမ်းက ၁၂

ပြင်တေးတယ် လူသွားလမ်းက ၉ မိုင်တေးတယ်'

'ဒီတော့'

'ဒီတော့ တို့က လူသွားလမ်းနဲ့ ကားလမ်းဆုံတဲ့နေရာမှာ

ထောင့်ရင် မင်းကောင်မလေးကို မိနိုင်တယ်'

'တွေ့နိုင်တယ်ပြောပါဗျာ'

'အေး အေး တွေ့နိုင်တယ်'

'ဒါဆိုရင် လူသွားလမ်းနဲ့ကားလမ်း ဘယ်နားမှာဆုံမလဲ'

'အင်း ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး'

'တောင်းရော'

လင်းရဲဝင်း ခေါင်းငိုက်ခိုက်ချအကြံစိုက်သွားပြန်သည်။

ပြီးမှခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး ဘေးဘယ်ညာအကဲခတ်လိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နွားလှည်းတစ်စီးမောင်းနှင်လာသည်ကို သူ

တွေ့လိုက်သဖြင့်

'ဟိုမှာ နွားလှည်း'

'ဟင် ဘယ်မှာလဲ ဪ တွေ့ပြီ ဘာလုပ်မလို့လဲ လူညံ

လှိုင်ဇာ

ကြုံးစီးမလို့အား

'အရေးထဲမှာ မနောက်စမ်းပါနဲ့ ဆင်း ကားပေါ်က'

'ဟေ'

ဦးစောညိမ်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'ဖိုးရဲရာ ငါနည်းနည်းနောက်မီတာနဲ့ အဲဒီလိုတော့ စိတ်
မဆိုးပါနဲ့ ပင်းအဖေ Bass ငါ့ကို ကားပေါ်က တစ်ခါမှမီလို့မောင်း
ပချဘူး'

'ဟာဗျာ ဦးစောကလည်း မောင်းချတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ
အဲဒီလူညည်းသမားတို့ ခုနက ဦးစော ပြောတဲ့ ကားလမ်းနဲ့ လှည်း
လမ်းဆုံတဲ့နေရာတို့ မေးခိုင်းမလို့ အမှတ်အသားအကွာအဝေး
ပါ တစ်ခါထဲ မေးခဲ့လို့ ပြောမလို့ ဆင်းခိုင်းတာ'

'ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ကွာ'

'ငါ့မေ့ သောင်ပြင်လွတ်တဲ့ ဟိုအကောင် မြစ်တော့မ
လို့ စိတ်ပူသွားတယ်'

ဦးစောညိမ်း ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး
လှည်းမောင်းလာရာဖက်ရှေ့ရွာလျှင် ပုဆိုးမေတာ ဖိုတောအတွင်း

ဟက်ခတ်ခဲခဲ လျှောက်လှမ်းသွားနေသည်။ လှည်းသမားနှင့်စကား
ပြောနေသည့် ဤမိနစ်ခန့်အချိန်ကာလလေးကို လင်းရဲဝင်း နာရီ
ကကြည့်ကြည့်နှင့် စိတ်မရွည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ပြီးမှ ခပ်
လွယ်သွတ်လေး ကားဘက်ပြန်လျှောက်လာသော ဦးစောညိမ်း
ကို ကားတံခါးမှန်ချပြီး မေးလိုက်သည်။

'ဘာတဲ့လဲ ဦးစော'

'နေပါဦးကွာ ကားပေါ်တက်ပါရစေဦး'

ဦးစောက ကားတံခါးဖွင့် ကားပေါ်ပြန်တက် ခဲ့မှာထိုင်
ပုန်းမှန်ပြန်တင် ရေငူတို့ဖွင့်သောက်နေသဖြင့်

'ပြန်ပြန်ပြောပါအချိန်မရဘူး အရေးထဲ မောနေပြန်ပြီ'

'အသတ်ကြီးပြီကွ'

'သိပါတယ်ဗျာ လမ်းခွဲဘယ်မှာလဲ'

'ရှေ့နားမှာ'

'ဟို'

စကားမဆုံးမီ လင်းရဲဝင်း ကားမောင်းထွက်လိုက်သည်။

'ဟေ့ စကား မဆုံးသေးဘူးလေ'

'ရူပို ဆတ်ပြောတော့'

'ခွဲနေက လှည်းထွက်လာတဲ့နေရာလေး၊ အခု မင်းထွက်
မောင်းတာနဲ့ ကျော်တော့မယ်'

'ကွို'

လင်းရဲ့ဝင်း သရိုက် ဆောင့်အုပ်လိုက်သည်။

ဦးစောညိုမီး ရှေးကုန်းထားလိုက်ချိန်မှာမို့ ကားဒတ်မို့
ဘုတ်နှင့် ခေါင်းဆောင့်သွားသည်။

'ခွန်း'

'အားလားလား သေပါပြီ'

ကျွတ်ကျသွားသော မျက်မှန်ကို ငွဲတောက်ရင်း ဦးစော
ညိုမီး ညည်းညူလိုက်သည်။

'မင်းကွာ အရမ်းချည်းပဲ'

'ဦးစောညိုမီးပဲ ကျော်တော့မယ်ဆို'

'စတားအဖြစ်ပြောတာကွာ ရှေ့မှာ ဂြိုဟ်ယောက် လို
သေးတယ် ပြေးပြေးမောင်း လှည်းသမားပြောတာက ခြေလှောင်
လျှောက်တဲ့လူက ခပ်သွက်သွက်လျှောက်မှ သူပြောတဲ့ လမ်းဆုံ

၇) ရွှေကွင်းကနေ ခု နာရီလေးဝက် လျှောက်ရတယ်တဲ့'

လင်းရဲ့ နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။

'ငှာ မိနစ်လောက် စောင့်ရမှာပေါ့'

'ဘယ်ကလေး... မိန်းမခြေထောက်ဆိုတော့ ဘနာရီခွဲ

လောက် အသာလေးပဲ'

'သူ့ကပေးပါလို့ မြစ်နိုင်ကယ်'

'ဟုတ်မှာပေါ့ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ဆိုရင်တော့ ရောက်

ပြန်ပါတယ်'

'ဒါနဲ့ စိုးရဲကောင်၊ လေးက လှလို့လား'

'ခင်ဗျားဗျာ မေးရက်လိုက်တာ'

'ကြော် ပုံရလာဘူးပေါ့'

'ပြောလေ ကံလေပဲ နားထောင် ကျွန်တော်ပြောပြမယ်'

လင်းရဲ့ဝင်းက စာမချောင်းဘေးတွင် ထိုင်မိန်းကလေးကို

မျှင်းစပ်မှစတွေ့စဉ် ဝါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်မိပုံ

၇) ပြောပြရင်း

'ဦးစော ခင်ဗျား ရောဟဏီနတ်သမီးကို မြင်ဖူးလား'

'ဟင့်အင်း မင်းရော မြင်ဖူးလို့လား'
 'ဘယ်မြင်ဖူးမလဲဗျာ အဲဒါအောင်ကြားဖူးလားလို့ မေးတာ'
 'ဒီအသတ်အရွယ်ရောက်မှတော့ကွာ'
 'ကြားဖူးတယ်ပေါ့'
 'ဟင့်အင်း ခုမှကြားဖူးတာ'
 'လုပ်ပြီ ဦးစောတော့လေ အသက်သာ ကြီးလာတာ ဗုဒ္ဓစာပေတွေထဲ လေ့လာပုံမရဘူး'
 'အသားလွယ်ကြီးပါလား'
 'ဟုတ်တယ်လေ ရောဟင်္ဂနီနတ်သမီးဆိုတာ ဗုဒ္ဓစာပေထဲမှာပါတဲ့ သာဓကထစ်ခုလေ ရှည်ရှည်ပေးဝေးပြောရရင်'
 'ရောဟင်္ဂ အသာတာနည်း လှည်းသမားပြောတာ ရှေ့နားက ကညင်ပင်ကြီးအောက်က နတ်စင်နားမှာ လူသွားလမ်းနဲ့ဆုံတယ် ပြောတယ် တားရပ်လိုက်'
 'လင်းရဲဝင်း တားကိုရပ်ပြီး ဘယ်ညာကြည့်လိုက်သည်၊ ဖုံနေသော လူသွားလမ်းပေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

'ဖြစ်နိုင်တယ် လူသွားလမ်းတွေရတယ်'
 'ကိုင်း ဒါဆို တားကို လမ်းဘေးက အရိပ်ထဲမှာ ချထားတာပဲ ဂေါ်ပိတ်ထားလိုက်ကွာ ဓာတ်ဆီကုန်တယ် သဘာဝလေတာပဲ ကောင်းပါတယ်'
 'ဦးစောကလဲ ကပ်စေးနည်းရန်တော့ဗျာ'
 'ငါကပ်စေးနည်းတာမဟုတ်ဘူး မင်းတို့ကုမ္ပဏီအတွက် ကာကွယ်နေတာ မလိုအပ်ဘဲ အတုနဲ့အကျမချားအောင်'
 'ထားပါတော့ဗျာ'
 'ကိုင်း မြေကထိတလေး ခုနုစာ ရောဟင်္ဂဇာတ်လမ်းကိုပါဦး မင်းတောင်မလေးနဲ့ ဘာပတ်သက်မှုရှိတယ် ဆိုတာ ကာကွယ်ရအောင်'
 'နာဆိုင်တယ်ပေါ့'
 'နာဆိုင်တယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းရဲ့ လည်နားနဲ့ ရှည်လာမလောက်စောင့်ရတဲ့အတွက် စိတ်တိုနေမှာမို့ နားထောင်ပြီး ဝမ်းသာပျော်နေတာပဲ မင်းပြောချင်တာလေးတွေပြောဘို့ စိတ်ကောင်းစိုက်တာ'

ဦးစောညိမ်းက လူကြီးပီပီ အမှန်ခံ့ သုံးသပ်ပြလိုက်
ဖြင့် လင်းရဲဝင်း ကျေနပ်သွားပြီး

'ဒီစကားကတော့ အမှန်ကလယ် တန်ဖိုးရှိတယ် ဝ
စားတယ်ဗျာ ဦးစောက အလတား အသတ်ကြီးတာမှမဟုတ်
'လုပ်ပြီ ပြောမှာသာ ပြော'

'ဒီလို ဦးစောရဲ့ ဒီနာမည်မနိပ်ပါ' ဘူးဗျာ အန်ကယ်ဝ
လို့ ပြောင်းခေါ်မယ် ဖော်ဒယ်နိုက်စ် ခြစ်တာပေါ့'

'ဤကံသလိုပြော ကြည့်ပါသလိုခေါ်'

ဦးစောညိမ်း စိတ်မရွည်။ အားပြူးနေသော ဖိုးရဲတို့ လွှ
ပေးထားလိုက်သည်။

'အဲဒီနတ်သမီး ဘာတဲ့'

'လုပ်ပြီ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်မနိုင်ဘူး ရောဟင်္ဂါလေဗျာ

'ဟုတ်ပြီ ရောဟင်္ဂါ... လူ့ဘဝက ကိုယ်ရေကြားရော

သည် ဟုတ်တယ်'

'ဖိုးရဲ ဇာတ်လမ်းဆန်းမသိရင် မပြောနဲ့တော့ သိက္ခာ
တယ် ကိုယ့်ဘာသာမေး ကိုယ့်ဘာသာဖြေလိုက်နဲ့စိတ်ရွတ်ပါ'

'အန်ကယ်စော မေ့တာမဟုတ်ဘူးဗျာ... မှုတ်သွင်းတာ
ပုတ်(mood) ဆက်ပြောမယ် ကြားဖြတ် မပြောနဲ့။ ရောဟင်္ဂါ

မိ အရေပြားရောဂါသည် မတိုင်မီ ဘဝက အတုသိုလ်တစ်ခု
ပျပ်စွာလို့ ဒီဘဝမှာ ဒီသို့ဖြစ်တယ် ပြီးရောပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား'

'x x x x x x'

'နည်းနည်းဝါးဝါးတော့ ဟုတ်တယ်လေး ဘာလေးပြော
လဲလေ'

'လုပ်ပြီ အမျိုးမျိုး မင်းပဲ ခုနက ကြားဖြတ်မပြောနဲ့ဆို'

'ထားဝါတော့ အဲဒီမိန်းကလေးက ကုသိုလ်ကောင်းမှု

ကံကောင်းကြောင့် ကုသိုလ်ဆိုတာ ဘုရားရင်ပြင်မှာ တံမြတ်စည်းလှ

ကံတို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကို စတဲ့ အလုပ်တွေကို အပတ်တ

ကံကံလုပ်လိုက်တာ တိုယ်ရေပြားရောဂါပျောက်တယ်'

'လူ့ဘဝမှာပဲပေါ့'

'ဒါပေါ့ နောက်တော့ သေလွန်တော့ နတ်ပြည်ကို On

the apt ရောက်သွားတယ်။

'ချက်ခြင်းရောက်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ'

၈၄

မြတ်ဗုဒ္ဓ

'ရောက်တဲ့နေရာကလည်း နတ်သားလေးပါးရဲ့ဘုမိမိမှာ အလယ်မှာ ဘယ်တိုမှမကြည့်ဘူး အပေါ်ကို ချော့ကြည့်နေတယ် 'ဒီတော့'

'ဒီတော့ ဒီလောက်လှတဲ့ နတ်သမီးတို့ နတ်သား ငှပါးက လိုချင်တယ်ပေါ့ ငြင်းကြဲခဲ့ကြ တိုင်းကြထွာကြပေါ့'

'ငြင်းကြဲခဲ့ကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ တိုင်းကြထွာကြ ဆိုတာ ဘာလဲ ဟို... ဆဲတာလား ဟာထွာ မဟုတ်သေးပါဘူး နတ်တွေက ဆဲလား'

'လုပ်ပြီ အန်တယ်စော နားထောင် ပြောမယ် နတ်သား ငှပါးအလယ်မှာ ပေါ်လာတယ် အပေါ်ကို ချော့ကြည့်နေတယ် ဘယ်သူ့ဖက်မှ လှည့်မကြည့်ဘူး ဒီတော့နတ်သမီးပေါ်လာတဲ့ နေရာကို ဘယ်နတ်သားနဲ့နီးလဲလို့ တိုင်းတာပေါ့'

'အဲဒီလို ရှင်းရှင်းပြောလေကွာ ဘယ်သူနဲ့နီးလဲ'

'ဘယ်သူနဲ့မှမနီးဘူး ဒါကြောင့် နတ်သားငှပါးက နတ်တို့သခင် သိကြားမင်းဆီသွားပြီး အဆုံးအဖြတ်ခံယူတယ်'

'သိကြားမင်းက ဘာပြောသလဲ'

ဂျိန်စားပ

'မနိတူး လှူပြည်သင်္ကြန်ပွဲ ခဏသွားနေတယ်'
'ဟေ့ ငါ့ဖတ်ဖူးတာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါလား ဟေ့ ဟေ့
'လူကြီးကို မနှိုးနဲ့'

'ဟား ဟား ပေါ်ပြီ လူကြီးတို့ ကျွန်တော်က မှီးတာ မဟုတ်ဘူး လူကြီးက တျွန်တော်တို့ မှီးတာ ရောဟင်္ဂနတ်သမီး
ကကြောင်း မကြားဖူးဘူးဆို'

'ဒါတော့ ခင်ရဲ့ ဘာသာရေးပဟာသုတကိုသိချင်လို့ပါ ယတ်ပြောလေ'

'အင်း ပြောရမှာပေါ့ ဇဝတ်လမ်းက အဓိကမဟုတ်ဘူး
ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဝေါက်ဖွားလာတဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ တစ်ခုတည်း
သာ နောက်ဆုံးအချစ်စတင်တွေ့ဖွားမုံကို ခမ်းခမ်းနားနားပြော
ရုံချင်လို့ပါ အဲဒါကို တေးနူးပြုပြီး အန်ကယ်စောက လေးလေး
နက်နက်နားနားထောင်ပြီး အသိအမှတ်ပြုပေးပါ'

လင်းရဲဝင်း လေးလေးနက်နက်ပြောနေသည်။
သူ့လောသနှင့်ဟန်ပန်အမူအရာက ပျက်ချော်ချော်လှုပ်
ပျက်ခြင်းမဟုတ်ဟု ဦးစောညိမ်းက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

လှိုင်စာပေ

၈၆

ပြုလုပ်

'မင်းအတည်နော်'

'အတည်ပါဗျာ ကျွန်တော်တို့စကား ဘယ်ရောက်သွားပါပြီလဲ'

'သိကြားမင်းဆီ ရောက်တော့ သိကြားမင်းက ပြဿနာကိုမေးပြီး ရောဟဏီနတ်သမီးကိုခေါ်လိုက်တယ် ဒီအခါမှာ နတ်သမီးလည်း ရောက်လာရော သိကြားမင်းက ငေးပြီး သတိလစ်လွတ် ဖြစ်သွားတော့ နတ်သားလေးဝါးက ဝိုင်းပြီး ပြုစုလိုက်ရတယ်'

'သိပ်မင်းကြီးလိုပေါ့'

'ဒီခွာပဲ သိကြားမင်းက အမောင်နတ်သားတို့ ရောဟဏီ နတ်သမီးကိုမြင်တဲ့အခါ ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရလဲလို့ မေးတော့'

'နတ်သားတွေက'

'နတ်သား ၄ ပါးက သူတို့ခံစားချက်တွေကို ပြောပြတာပေါ့ မျက်လုံးပြူးသွားတို့၊ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတံပိုးတွေလို တစုနီးငုန်းတန်သွားတာတို့ မြင်းရထားအစင်းတစ်ရာခုတ်သွားတာတို့ ဘာ

လိုင်စာပေ

ပေါ့လို့

'ခါနီး'

'သိကြားမင်းက အမောင်နတ်သားတို့ မင်းတို့က အဲဒီလို ပါးစားရတာ ငါ သိကြားမင်းက ဒီရောဟဏီနတ်သမီးပဲ မရရင် ကံသက်ကြွလိမ့်မယ်တဲ့'

'ဂွတ်အိုင်ဒီယာတဲ့'

'အိုင်ဒီယာပဟုတ်ဘူး တကယ်...မှာ ကျွန်တော်လည်း

ကဲ့ရဲ့ရရရင် ကြွလိမ့်မယ်'

'ဘာကြော့မှာလဲ'

'အသက်နဲ့ခန္ဓာကြော့မှာကို ပြောတာပါဗျာ'

လင်းနုင်း ပြောရင်းနှင့် လူသွားလမ်းလေးဘက်ကိုငေး

ညှို့နေသည်း

သူတို့နှစ်ဦး အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

'တို့စောင့်နေတာ ခနာရီ ကျော်ပြီနော်'

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဦးစောညိမ်းက ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ တစ်တက္ကလောကကို ထင်နေတာ'

လိုင်စာပေ

ပိုရန်တော ဟူသည့် အမူအရာဖြင့် လင်းရဲတို့ ဦးစေ
ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် နှုတ်က ပြောထွတ်တန်မတူ။

'ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ သူနဲ့သာ မတွေ့ရရင် တွန့်တော်ပို
ချွင်း ဝေးပြီလို့ စိတ်ထဲမှာအလိုလိုခံစားရတယ်ဗျာ'

ဆွေးသံပြည့်နေသောတမြေမြေ ဝေဒနာသံသည် လင်း
ရဲဝင်း၏နှလုံးသားမှတစ်ဆင့် ယိုစီးထွက်ပေါ်လာသည်။

'တွေ့ရမှသာပေါ့တွာ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်၊
တွင်းစပ်မှာ လူ့ချိပ်တွေ့တယ်တွာ'

'ဟင် ဘယ်မှာလဲ ဘယ်မှာလဲ'

အခန်း (၅)

မနက်ဝေလီဝေလင်း ၅နာရီကျော်ကျော်လောက်တပင်
သူတို့နှစ်ဦး နံနက်စာ ထမင်းချိုင့်ကလေးကို ခြင်းထဲ ထည့်ဆွဲတာ
အဝတ်အစားနည်းနည်းယူ၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အလုပ်မှခွင့်ကိုတော့ မတိုးမှတစ်ဆင့်အကျိုးအကြောင်း
ရေးတာ ခန့်နေရမှာထဲတင်ပြလိုက်သည်။

သွေးခါးနိုး မတိုးက အမေ့ကွယ်ရာတွင် ရင်ဖွင့်သည်။

'မိုးရယ် နင် အဲဒီလောက်တော့ တွေးကြောက်စရာ လို
မယ်မထင်ပါဘူး သူ့ကြည့်ရတာ သူ့ဌေးသားဆိုပေမဲ့ မာနထောင်
လွှားပုံတော့ မပေါက်ပါဘူးဟာ'

'မတိုးရယ်... မိုး တွေးကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး အူ့အူ့

မသေခင်က ပြောဖူးတယ် အဆင့်အတန်းချင်း တွာလွန်းတဲ့သူ
ကိုမမှန်းနဲ့တဲ့။ ငါ့သမီးက သိပ်လှလွန်းတဲ့ တောပန်းသေးတစ်ပွင့်
မို့ အလွှာပေါင်းစုံက ပုရိသတွေ လှိုချင်ကြမှာပဲတဲ့။ ချမ်းသာတဲ့
အသိုင်းအဝိုင်းထဲရောက်ရင် သမီးဟာ အိမ်ထောင်ရှင်မသေကို
မရဘဲ အိမ်ထောင်ကျွန်မသေကို ရောက်သွားမှာကို အဖေဖိုးရိမ်
တယ်တဲ့ ဒါကြောင့်ပါ သူ့အပေါ် မှန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး။

ဖြူပြာမိုးက ဖခင် မဆုံးမီ မှာကြားဆုံးမသည့်စကားကို
ပြန်ပြောပြတာ အမေနှင့်အတူ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သို့ပေမဲ့ ဖြူပြာမိုး၏ရင်ထဲတွင်မူ ခံစားနေရသည့်အမည်
မသိဝေဒနာတစ်ခုကြောင့် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထမ်းခန့်
တွင် အမေက

‘သမီးဆန္ဒကြောင့်သာ အမေ လိုက်ခဲ့ရတယ် တကယ်
ဆိုရင် သူ့ကို သမီးပြတ်ပြတ်သားငြင်းဆန်လိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်
အေ’

အမေ၏စကားကို ဖြူပြာမိုးက

‘သမီး သူ့အပေါ်ငြင်းဆန်နိုင်တဲ့အင်အားမရှိဘူး အမေ’

ဟု ရင်ထဲကပြောမိသည်။

နှုတ်ကမူ

‘သူက သမီးအပေါ်မှာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားချင်နေ
တယ်’

‘ဘာအကြောင်းလဲ သမီးထင်တာ ပြောပါဦး’

ဖြူပြာမိုးက

‘သူက သမီးကို မန်နေဂျာရဲ့တူ အဖြစ်နဲ့ပဲ သိထားစေ
မည်ပိုရတယ်။ အဲဒါကို မတိုးက လိုက်စုံစမ်းမှ သူ့ဌေးရဲ့သားမှန်း
လိမ္မတာ တကယ်လို့ သမီးကို မှီးမှီးသားသားစိတ်ဝင်စားရင် သူ့

ပျိုအမှန်ဘဝနဲ့ ချဉ်းတပ်ဘို့ ကောင်းတာပေါ့
ဝမ်းနည်းသံနှင့် မြေရှင်းချက်ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ

‘တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံယောဇဉ်မဖြစ်ခင် အခု
လို ထွက်သွားတာ ကောင်းမလားလို့။ သူ့လည်း ဒီနေရာမို့မှာ
ကကြာကြီး မနေနိုင်ပါဘူး အမေ’

အမေ့ဘက်မှ အသံမထွက်တော့။

လူသွားလမ်းကလေးက တျဉ်းသဖြင့် အမေ့နောက်မှာ
ဖြူပြာမိုး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါနေလိုက်သည်။

အမေက အသက်ကြီးပေမဲ့ ကုန်းမာရေးကောင်းသည်
အတွတ် ဖြူပြာမိုးနှင့် တိုက် ၁၀၀ခန့် ဝေးသွားသည်။

သူ့ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေလာသဖြင့် ခဏထိုင်နားလိုက်
သည်။

အမေက လှည့်ကြည့်ပြီး ဘိန်းရှောက်သီးဝင်း၏ အရိပ်
အောက်၌ ထိုင်စောင့်နေသည်။

သူ ဖြည်းဖြည်းချင်းထပြီး အမေထိုင်သည့်နေရာဘက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘သမီး ဟောနေပြီလား’

‘ခေါင်းထဲက နည်းနည်းမူးလိုပါအမေ’

‘အင်း ဒါဆိုရင် ခဏထိုင်နေလိုက်ဦး ရှေ့မှာ ဦးသာဒင်
ရဲ့ ဘိန်းရှောက်သီး(ကွဲတောသီး)စိုက်ခင်းစောင့်ထဲ ရောက်ရင်
နားလိုက်တာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ’

၁၀မိနစ်ခန့်နားပြီး သူတို့ ဦးဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ထဲနားအရောက် စိုက်ခင်းရေသွင်းသောမြောင်းကူးတံ

ကားအရောက်တွင် စီးနေသောရေကိုကြည့်ရင်း အကူးတွင် မိုး
ပိုက်ကန် ဖြစ်သွားပြီး

‘အမေ’

‘အမလေး’

‘ဝုံနိုး’

မျက်စေ့ပြာပြီး မြောင်းထဲကျသွားသည်။

အမေ၏ အလန်တကြားအော်ဟစ် အကူအညီတောင်း

ခံသံကို သူ့ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသည်။

လင်းရဲဝင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ မြင်လိုက်ရသော

လူရိပ်သည် သူတ်သီးသူတ်ပြာနှင့်လျှောက်လာသော အဖိုးသား

ကပ်ညီဖြစ်နေသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

တားကူရှင်ကျော့မှိုကိုချလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်သံနှင့် ညည်း

ညှူလိုက်သည်။

ခွဲမယ် 'နေဝါဠိကွာ ငါအေးပါဦးမယ် သူနဲ့ လမ်းမှာ ဆုံချင်အံ့'

ဦးစောညိမ်း၏အတွေးအခေါ် မှန်ကြောင်း နောက်ပိုင်း သူ သိလိုက်ရသည်။

'ဒီမယ် နောင်ကြီးတို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ'

'ဒီနားက ရွာကိုပါဗျာ'

'တစ်ခုလောက်အေးချင်လို့'

စိတ်နှစ်ဟန်တူသောထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘုဆတ်ဆတ်ဖြင့်

'ဘာလဲဗျာ ဒီမှာအရေးကြီးလို့'

'ဟိုဝင်းဗျာ လမ်းမှာ သားအမိ ၂ ယောက်များ တွေ့ခဲ့

လားလို့'

'ဘာ သားအမိလဲ'

'အသက်၄၀ကျော် အမျိုးသမီးနဲ့ ၂၀ကျော် မိန်းကလေး

သားအမိပါ'

'ဟေ'

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အခုအားသင့်သွားသည်။

လှိုင်စာအုပ်

'မင်းတို့ပြောတာ မိုးမြင့်တို့သားအမိထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် သူ့သမီးက မြူပြာမိုးလေ'

'ဪ'

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဪ တစ်လုံးနှင့် ဝိုင်သွားသည်။

'အခုပဲ သူတို့အတွက် လှည်းသွားငှားမလို့'

'ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'မိုးမြင့်သမီး မူးလဲလို့လေ ခုထိ သတိမရသေးဘူး'

'ဗျာ'

လင်းရဲဝင်း ဗျာကနဲ့ ဖြစ်ကာ စိတ်ပူသွားသည်။

'ဟာ လှည်းငှားနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပို့မယ်'

'မောင်ရင်တို့ကားမှ ဦးလေးထံထဲ ဝင်လို့မရတာ'

လင်းရဲဝင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

'လှည်းဝင်လို့ရတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ ကားတော့ ဝင်လို့မရဘူးထင်တယ်'

ဦးစောညိမ်းကြားမှ ဝင်အကြံပေးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတဲက စေးလား'

လှိုင်စာအုပ်

'သိပ်မဝေးဘူး၊ ဒီလမ်းအတိုင်း သွားရင်... ဝဝမိနစ်
 လောက်ပဲ လှည်းလမ်းတော့ နည်းနည်းပဲတိရမယ်'
 'ဝါဆို လူနဲ့ပဲ သွားသယ်မယ် မိုးရဲ့ ချီနိုင်ပါလား'
 'ရုတယ်'
 အချစ်၏ခွန်အားများနှင့် လင်းရောင်းအာမဘန္တေခံလိုက်
 သည်။
 'ကိုင်း ဦးလေး ရွှေ့တလမ်းပြတော့'
 ဥဦးသား ခပ်သွတ်သွတ်လေးလျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။
 တံနားသရဏတ်
 'ဒီတံတားတလေးပေါ်ကပဲ မိန်းကလေး မှူးပြီးပြုတ်ကျ
 တာ'
 တံတားကိုခန့်တော့ကာ လင်းရောင်း အိမ်ပေါ် ငြှေးတတ်
 ခဲ့သည်။
 'ဟေ့ အဒေါ် မြုပြာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ'
 'ဟင် မင်း'
 'ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ရွှေ့ကျင်သွားမလို့ပါ ဒီက ဦး

'(လေးတွေ့တာနဲ့ အခုလိုဖြစ်တာကို သိရတာနဲ့ ပြေးလာခဲ့တာ'
 'ကိုသာဒင် လှည်းရော ပါလား'
 'မပါဘူး သူတို့ကားနဲ့ပို့ပေးမယ်ဆိုတာနဲ့'
 'ရူပြီ ဦးလေး မိုးကို ကားအထိ ကျွန်တော်ပွေ့ခေါ်သွား
 မယ် အဒေါ် ခွင့်ပြုပါ'
 လင်းရောင်း ဒေါ်မိုးမြင့်ထံခွင့်တောင်းရင်း ပွေ့ချီရန်ဟန်
 ပြင်လိုက်သည်။
 သတိမေ့နေသော အပြစ်ကင်းစင်သည့် မြုပြာမျက်နှာ
 မှု့လေးသည် လင်းရောင်းတစ်ကိုယ်လုံး အချစ်စိတ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံ
 ကာ ခွန်အားသစ်များတိုးပွားလာစေသည်။
 'မြုပြာရယ်'
 နှုတ်မှ တိုးတိုးထိတ်လေး ညည်းကာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။
 'ဖြစ်ပါမလားကွယ် ပြုတ်ပျက်ကျနေပါဦးမယ်'
 'ဖြစ်ပါတယ် အဒေါ်'
 'ဒီလိုလုပ်ကွာ ခဏီက နည်းနည်းလှမ်းတော့ မင်း တော့
 ပျာ ပိုးလိုက် ဒေါ်မိုးက နောက်တ ထိန်းပေး၊ ငါက ဘေးက

၉၈

ပြောင်း

ဟင်လင်ပြင်ထဲက နေတစ်စင်း

၉၉

ညီမေးမယ်

ဦးစော၏အကြံအတိုင်း သဟိမေ့နေသော ဦး၏ (၁) ကိုယ်တလေးကို လင်းရဲဝင်း၏ ကျောပြင်ထက်၌ သက်တေ သက်သာနေရာယူစေလိုက်သည်။ နွေးထွေးနေသော ခန္ဓာသည် လင်းရဲဝင်းအဖို့ လှုပ်ပြက်သလို ရရှိလိုက်သော ခွန်ပာ များပင် ဖြစ်ပါသည်။

*

အခန်း (၆)

ချစ်နီ၏ဓာတ်ပုံကို မော့ကြည့်ရင်းက လင်းရဲဝင်း၏ ရင်ထဲဝယ် ဆို့တက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကျမှ သူ့တွင် မွေးရာ (၁) ခုလုံးရောဂါရှိကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

'ဆရာ'

ချစ်နီ၏ဓာတ်ပုံကိုမော့ကြည့်ရင်း အတိတ်ကိုကူးသွား ကည့် သူ့စိတ်အလျင်သည် တပည့်ကျော်အိုစမာ လာခေါ်မှုနိုး ကလာခဲ့သည်။

'ဘာလဲကွ'

'ဘရိတ်ဖတ်စ်ရပြီ ဆရာ ရေမခိုးသေးဘူးလား'

'သေး ခိုးတာပေါ့ကွာ'

လှိုင်စာပေ

လှိုင်စာပေ

နောက်ပြီး ဆရာအဖေက စ နာရီ တိတိမှာ ဒီအိမ်ကို သူလာခဲ့မယ် တဲ့ ဆရာတို့ အဆင်သင့် စောင့်နေဘို့ မနက်က ဆရာလမ်းလျှောက်နေတုန်း ဖုန်းဝင်လာတယ်'

ဖခင်၏မှာကြားချက်များ တိတိကျကျပြောပြနေသော တပည့်ကျော် အိုစော ခေါ် ရဲသူရတို့ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရေဖျိုးခန်းဝင်ခဲ့သည်။ ကြော့ဖလုံတွင် ရေပူရေးအေးစပ်ကာ တဝကြီး စိမ်ရင်း ဖခင်ကြီးထံ အတွေးရောက်သွားသည်။

'ရိုးမှာလဲ တွေ့နေရသားနဲ့ ဘာတိစ္ဆာများပါလိမ့်'

အတွေးဆင်ဝင်လာသည်ကို ချွန်ချင်းအတွေးဆဲမှာပင် ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်။

'မိသားစုကိုယ်ရေးတိုယ်တာကိစ္စဖြစ်မှာပါလေ'

သူ့ဖခင်သည် ရုံးတွင် အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများ ပြောလေ့ပြောထ မရှိသည်မှာ သူ လူမှန်းသိတတ်တာတည်းက မဟုတ်ပါလား။ ၁၅ မိနစ် ရေခဲခိုးပြီး အိပ်ခန်းထဲတွင် အဝတ်အစားလဲကာ သူ့စာကြည့်ခန်းဖက်သို့ဝင်ပြီး ရုံးတွင်လိုအပ်မည့် စာရွက်စာတမ်းများကိုဖိုင်တွင်ညှပ်ကာ စာပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။

တပည့်ကျော်အိုစောသည် လူဆောင်၍ ကားတွင်းထည့်ကာ ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။ နံနက် ၇နာရီ မိနစ် ၃၀ သာ နီးသေးသဖြင့် ကြိုပြောမိုး၏ပုံရိပ်များရှိရာ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်လေးကို တလုတယဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေကျင်ပြည့်သူဆေးရုံကြီးပိတ်စရေးပေါ်ခန်းအတွင်း ပတ်လက်ကလေး သတိမေ့နေသော ကြူကီငေးကြည့်နေသောသူတို့ကို အပြင်ထွက်ရန် ဆရာဝန်ကြီးက အချက်ပြသဖြင့် သူတို့ ဂဦး အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

'ဘယ်လိုကဘယ်လို ရွှေကျင်ကို အရေးကြီးထွက်လာရကလဲ အဒေါ်ရယ်'

'အဲဒါ မောင်လင်းရဲကြောင့်ပါတယ်'

'ဘာ ဘယ်လို'

'ဟုတ်တယ် မောင်လင်းရဲ အဒေါ်သမီးက မင်း သူ့ကို ဝယ်ယူပေးတဲ့မှာ လိုက်ရှာတာ ညနေဘက် သူ့အကြောင်းစုံစမ်းတာပဲ နောက်ပြီးတော့'

ဒေါ်မိုးမြင့် ဆက်မပြောတော့သဖြင့် လင်းရဲဝင်း သိချင်စရာဖြင့်

'နောက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ အဒေါ်'

'နောက် မင်းက တို့ကုမ္ပဏီသူငွေရဲ့ သားခွန်း သိသွား
တော့ အရမ်းတို စိတ်အားငယ်သွားပြီး ညဖက်မှာ ရွှေကျင်မှာ
သွားရောင်းဘို့ အဒေါ်တို့ အတင်းပုဆာတော့တာပဲ'

'ဖြစ်ရလေဗျာ'

လင်းရဲဝင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဒါဆို သူ့ဝလောဝကောင်း
ဘူးပေါ့။

'သူ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတာကို ကျွန်တော်မှ မသိတာ
စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ် နောက်ထပ်ပြီး သူ့ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရင်ဘူး'

'အေးပါတယ် တစ်ခုတော့ အဒေါ်ထောင်ပန်ခွင့်တယ်
သမီးလေး သတိရလာရင် မောင်လင်းရဲ ချက်ခြင်း ဝင်မတွေ့ပါ
နဲ့ သူ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားရင် ထပ်ဖြစ်မှာဦးလို့ပါ'

'ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် သူ့စိတ်ခံစားချက်ကို ငြိမ်း
စားကြီး ဝေဖန်တစ်ခု ထပ်မေးရက်ပါသွား'

'နောက် တစ်ခုမေးခွင့်တယ် အဒေါ်သမီးကို မောင်
လင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလိုလုပ်ရတာလဲ အထင်သေးလို့

လှိုင်ဇာ

...ယင်'

'ဟာ ကြိုကြီးစည်ရာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ဟော့စီဦးစောညိမ်း
...ယင်ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော် လူပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်ကတည်း

...ပိန်းတလေးတွေနဲ့ ကင်းရှင်းခဲ့သူပါ အခုလဲ
ပြောသင့်မပြောသင့် နှိုင်းနှိုင်းချင့်ချင့်တွေ့ရင်း လင်းရဲ

...ပြောလိုက်သည်။
'နားနဲ့နား ဖဝါနဲ့နားပါ ဒေါ်ဒေါ် သူ့ကိုမြတ်နိုးတဲ့စိတ်

...ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်ရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ တစ်ခါမှ မပေါ်
...လို့ ရူးရူးမူးမူးဖြစ်ခဲ့ရတာပါ'

'အင်း အဒေါ်သဘောပေါက်ပါပြီ အခုဟာက အဆင့်
...ကန့်ချင်းက မိုးနဲ့မြေလို ကွာနေတော့...'

'ဒါက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်တို့မှာ
...လို့

'လူနာရှင်တွေရှိလား'
နာမိကြီးတစ်ဦးထွက်လာပြီး မေးသဖြင့် လင်းရဲဝင်း

...ကားပြတ်သွားသည်။
လှိုင်ဇာ

“နို့ပါတယ်”

‘ဆရာကြီးက နွဲ့ခန်းကို ခဏတဲ့’

‘ကျွန်တော်လိုက်လို့ ရမလား’

လင်းရဲဝင်းက ဒေါ်မိုးမြင့်ထံ ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

‘ရပါတယ်ကွယ် သမီးအခြေအနေတို့ ဖောင်လင်း သိထားရတာပေါ့’

‘ကျေးဇူးပါပဲ’

နာရီနောက်မှ နှစ်ယောက်သား ဝင်လိုက်သွားခဲ့သည်။

‘တိုင်း ထိုင်ကြ’

‘ကလေးခဏ ချော်လဲတဲ့အချိန်နဲ့ လန်ပြီး ရှောင်ဖြစ်သွားတာ ဒါ ဒုတိယအကြိမ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး သူ့အဖေ သေတုန်းက ထံကြိမ် ရှောင်ဖြစ်ဖူးတယ်’

‘ဝရခိုက်မှုပေါ့ဟုာ ဒုတိယအကြိမ်ဆိုတော့ မိခင်ရဲ့တတ်ကျွန်တော်တို့ဆီက အကောင်းဆုံးလုပ်ငေးထားတယ် သို့မဟုတ် ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်နားပြီးရင် ရန်တုန်ပို့ရမယ်’

‘ရှင် ဒီ ဒီမှာကုလို့မရဘူးလား ကျွန်မတို့ကသားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အလုပ်ကလည်း ခွင့်၅ရက်ပဲယူလာတာ’

‘အလုပ်နဲ့ခင်ဗျားသမီးအသက် ဘယ်က ပိုအရေးကြီးလဲ’

‘ဒါတော့ ဆရာကြီးရယ်’

လင်းရဲဝင်း မနေသာတော့။

‘ကျွန်တော်ကို ပြောခွင့်ပြုပါနော်’

ဆရာကြီးက မော့ကြည့်ပြီး

‘သူ့တ’

‘သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ’

‘ပြောပါ’

လင်းရဲဝင်း လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းပြီး အားယူလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က ရန်တုန်ကပါ ခု အဒေါ်နဲ့ဖြူပြာတို့ယုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီကပါပဲ။ ကုမ္ပဏီကို တင်ပြပြီး ဖြူပြာမိုးရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် ရန်တုန်မှာကုသဖို့ တာဝန်ယူပေးပါမယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဆရာကြီးစကားကို နားထောင်ပေးဖို့ ဒေါ်ဒေါ်ကို တောင်းပန်မိပါ’

ချင်ပါတယ်'

'ဟာ ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်
ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ဆရာဝန်တွေကတော့ တိုက်လှူနာကောင်းတာ
ကိုပဲ မြင်ချင်တယ် ကိုင်း ခင်ဗျား ခေါင်းမာမနေနဲ့တော့'

ဒေါ်မိုးမြင့် ဘာမှမပြောတော့။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့်
သဘောတူလိုက်သည်။ ငြီးမှ

'သမီးလေးရော သတိရပြီလား ဆရာကြီး'

'သတိရပါပြီ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အိပ်ဆေးနဲ့ ဆက်ပြီး အနား

ယူခိုင်းထားတယ် နောက် ၂ နာရီလောက်ဆို ခိုးပါပြီ'

'ဒါဖြင့် တွန့်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး'

'ရပါတယ် ၂ နာရီမတိုးခင် ပြန်လာခဲ့ပေါ့'

'သမီးက လက်ခံမယ်မထင်ဘူး'

'ကျွန်တော်ကြီးစားပါ့မယ် ရန်တုန်ရောက်ရင် မိဘတွေ
တို့ဖွင့်ပြောပြီး အဒေါ်ဆီမှာ လာကြောင်းလမ်းပါ့မယ်'

'ရန်တုန်မှာ အသိမိတ်ဆွေမရှိဘူးကွဲ့'

'ဘာမှမပူပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ခေါ်သွားပြီး

ရိုင်စာလ

'ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းမှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို ပို့ထားပေးမှာ နေ့စဉ်
အားခန်းပို့တာတွေ အားလုံးစီစဉ်ပေးပါမယ်'

'သမီးဆန္ဒပါပဲကွယ်'

ဒေါ်မိုးမြင့် နောက်ဆုံးလျှော့ချလိုက်သည်။ ထိုနေ့က ဖြူ

ပြုမိုး အိပ်ယာမှန်းခိုးချင်းတွေ ခွင့်ကိုတော့ လင်းရဲဝင်း မရခဲ့။

'သား'

ဖခင်၏ကြင်နာနွေးထွေးသော အသံကြောင့် လင်းရဲဝင်း

ကထိတ်လွင်ပြင်မှ နိုးထခဲ့သည်။

'မင်း သူ့ကို မမေ့နိုင်သေးဘူးနော်'

တုလားတိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်ချလိုက်ရင်း ဦးဟန်လင်း
ကားစလှာသည်။ လင်းရဲဝင်း ဘာမှမပြော။ လက်ထဲရှိ အယ်လ်

ဟန်စာအုပ်ကလေးကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူ့နေရာသူထားလိုက်သည်။

ငြီးမှ 'သူ့အရိပ်ကလေးတွေနဲ့ သူပဲ့တင်သံလေးတွေနဲ့ သား

ကဝေလှိုင်ခွင်ချမ်းမြေ့ဆဲပါ ဖေဖေ'

ဦးဟန်လင်း ခေါင်းခါရင်းက

'သတိရလွမ်းဆွတ်တယ်ဆိုတာ အချိန်တာလတစ်ခုထိ

ရိုင်စာလ

ဝဲ ကောင်းတယ် သား

'x x x x x'

'ခုဆိုရင် သားကို ဖေဖေ တာဝန်တွေလွှဲဘို့ ပြင်ဆင်ရ တော့မယ် ဒါဝေမဲ့ လုပ်သားအင်စား ထောင်ပေါင်းများစွာနဲ့ လည်ဝတ်နေတဲ့ကုမ္ပဏီကြီးကို အုပ်ချုပ်ဘို့လူတာ...'

ဖေဖေအသံ ရပ်သွားသည်။ သူ့ကို အသိဉာဏ်ထိုင်မိင်း နေသူ အတိတ်ထောင်းရိပ်အောက်ကလူဟာ မခွပ်ခွံရက်စွန်း သူ သိလိုက်သည်။

'သားရဲ့နည်းသား မကင်းမဲ့သေးပါဘူး လက်ရှိ ဖေဖေ တာဝန်ပေးထားတဲ့ ဂျီအမ်ရာဇာကို သား နိုင်နိုင်နင်းနင်းလုပ်နိုင် ပါတယ် ဖေဖေ'

'ဒါဝေမဲ့ သားရယ် အသက်၆၀ကျော်လာတဲ့ ငင်းအပေ ကို သေခြင်းတရားအတွက် ပြင်ဆင်ချိန်ဟော့ ဝေးရမယ်လေ'

တရားဆုမား ဖခင်ကြီး ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို သူ သိ သည်။ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းခွင်မှလွှဲလျှင် တရားတိုသာ အာနိပ္ပုနေ သည့် သူ့ဖခင်ကြီးအတွက် သူ ပါရမီပြည့်ဝေးသင့်သည်။

လှိုင်စာပေ

'စိတ်ချပါ ဖေဖေ သား သူ့ကို မမေ့နိုင်တာက လွဲလျှင် ကျန်တဲ့တိစ္ဆာစားလုံးကို တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ပါမယ်'

'ဒါထင်ပဲလား'

'ဘာကျွန်သေးလို့လဲ ဖေဖေ'

'အရေးကြီးဆုံးတစ်ချက် ကျန်သေးတယ်'

ဦးဟန်လင်းထ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြော လိုက်သည်။

'အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကို ထိန်းသိမ်းဘို့ ပဲ။ ဦးဟန်လင်းထထောင်ခဲ့တဲ့ ဟန်လင်းကုမ္ပဏီကြီးဟာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးထည်းသောသား မုဆိုးဖို လူလွတ် လင်းရဲဝင်းက နောက် ဆုံးဆက်ခံပြီး မျိုးဆက်ပြတ်သွားမှာကို ဖေဖေအပူဆုံးပါပဲ'

'ဒါကတော့'

'ဒါတော့ လုပ်ပုံနဲ့သား ဒါဟာ မျိုးရိုးတာဝန်ပဲ မင်းရဲ့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ဇနီးကို ကြည့်။ မင်းထက်တော်ကယ်။ အသက် ၅၅ရှိပြီး ဖေဖေတို့မျိုးဆက်ရဘို့ သူ့ကြီးစားရင်းရေကိပ်နစ်ခဲ့ရတယ်'

'တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်'

လှိုင်စာပေ

‘အေးပါ ငါ့သား နားလည်ရင်ပြီးရော့ မင်းအသက် ငတ်ပါသေးတယ် ဥခုနှစ် ဆိုတဲ့အရွယ်ဟာ သောတျားတစ်ယောက်ရဲ့ ခွန်အားအရှိဆုံးအချိန်ဆိုတာ မင်းသိထားဘို့လို့တယ်’

‘သား ကြိုးစားပါ့မယ်’

‘သားရဲ့ ဒီတစ်ခေါက် ခွေးချယ်တဲ့ ဇွောဖက်ကို မင်းနဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုတည်း မစဉ်းစားပါနဲ့ ရုပ်မလှရင်နေဝေစေ အရန်သင်္ဃောလေးလို့ပဲ ဆင်းရဲချုပ် ဆင်းရဲပါစေ။ တွန်းမာသန်စွမ်းချီ အတွင်းစာရိတ္တကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမို့ကို ခွေးပါ အေး မင်း၊ မခွေးနိုင်ရင်တော့ မေမေ ခွေးဝေးရလိမ့်မယ် ငါ့သား နားလည်မှာပါ’

ပြောစရာရှိတာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသောစခင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး လင်းရဲဝင်း သက်မော့ရှည်ကြီး ချွတ်ထုတ်ဝစ်လိုက်သည်။

‘ဖူး’

အခန်း (၇)

နံနက်စောစောလမ်းလျှောက်သည့်နေရာကို လင်းရဲဝင်း မနေ့တ မနတ်တ ဘိုးတော်ဘွဲ့ အပေးခံရသည့် ဦးဝိစာရလမ်းမှ ကန်တော်ကြီးကံတားပေါ်သို့ရွှေ့ပြောင်းလိုက်သည်။ ကန်ရေပြင်ထွင်းငှေ့နေသည့် ရေခိုးရေငွေနှင့် အပြန်တွင် ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဦးခိုက်ကြည်ညိုရင်း လျှောက်ရသည့် အရသာသည် ဦးဝိစာရလမ်းတွင် ကားမီးခိုးငွေကြားလျှောက်ရသည်ထက် ပိုမိုကောင်းပြန်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကိုဖူးမျှော်ကြည့်ည့်ရင်း ခေါင်းကိုမော့လျက် လျှောက်လာသည့်သူ့ကို မထိတထိ ကလိလိုက်သံကြောင့် လင်းရဲဝင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

မာန်နတ်မင်း၏ သမီးတော် (၂)ပါး။

'ဒီတစ်ခါတော့ သီးတော်တ မာနကြီးသွားပြီ'
 'အေးလေ ခေါင်းတို ဟောနေတာပဲ'
 'ဟေ့ မင်းတို့ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ'
 'ရှင်'
 မိန်းကလေး(၂)ဦးက မသိသလို အူတူတူလုပ်နေလို့တ
 သည်။
 'ဪ တလေးမလေးတွေ နားမကြားဘူးနော် ဆော့နိုး
 ဆော့နိုး'
 'ဘာရှင် တွန့်မတို့က အတန်းမတုတ်ဘူး'
 'ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့'
 'ဟုတ်ပါတယ် ရှင်ကို တေမိလင်နေတာ ရုတ်တရက်ပြန်
 ပြောလိုက်တော့ အံ့အားသင့်သွားတာပါ'
 'ဒါဆို ကြေပြီပေါ့ ကိုယ်လည်း မအဘူး မင်းတို့လည်း
 မတန်းဘူး ဒါပေမဲ့ နောက်ကို လူကြီးသူမကိုမနောက်နဲ့လို့ ဆုံး
 မပါရစေ'
 'အလို ဘယ်တုန်းက တွန့်မတို့က နောက်ဖူးလို့လဲ'

'မေ့တတ်တယ်ပေါ့'
 'ရှင်းရှင်းပြောလေ'
 'မနေ့ကမနက်က ကိုယ်လမ်းလျှောက်နေတုန်းက တစ်
 ပြည် နောက်ဖူးတယ် မင်းတို့အသံကို ကိုယ်မှတ်မိတယ်'
 'ကြိုကြိုစီရာ မနက်က ဒီမှာ တွန့်မတို့ မလျှောက်ပါဘူး'
 'ဒီမှာ မဟုတ်ဘူး ဦးဝိစာရလမ်းမှာ'
 'အဟဲ အဲဒါဆို ဟုတ်တယ်'
 ခပ်ငယ်ငယ်တောင်မလေးက ဝန်ခံလိုက်သည်။
 အကြီးမလေးက
 'မိခိုင်နော် နင် ချိတ်မစစ်ရဘဲနဲ့'
 'ဗွိုးဗွိုးသားသားဝန်ခံတဲ့လူကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့'
 'ဟုတ်သားဆဲ မမကလဲ'
 'ဟင်းဟင်း ကျွန်မတို့က တစ်ယောက်ထဲ အမြဲလျှောက်
 ပြောတဲ့ အဲဒီက လူကြီးကို စချင်လို့ပါ ခွင့်လွှတ်တယ်မဟုတ်လား'
 'အင်းပေါ့ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကို ကိုယ်
 မျှင်တာ တစ်ခုမေးမယ် အဲဒါဖြေရင်တော့ ခွင့်လွှတ်မယ်'

'မေးလေ မြေခိုင်ရင် မြေခွာဝေ့'

'မင်းတို့ မနတ်တိုင်း ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာတွေ လှည့်လှောက်တတ် ပြေးတတ်သလဲ'

'ဘာလုပ်မလို့လဲ'

'ဖြေလေ'

'ဒီနေရာရယ် ငြိမ်စာရလမ်းရယ် ရှင်ဥပဇ္ဇာပန်းခြံရယ်'

'ဒါပဲလား'

'ဒါပဲ ဘာလုပ်မလို့လဲ'

'ရှောင်ခလို့'

'ဟယ်တော့ လူကိုများ လူဆိုးမတွေကျနေတာပဲ သူ့တစ်ပြန်ကြီး'

အရွယ်မငယ်ပေမဲ့ မိန်းမငယ်ကလေးလို နှလုံးသက်ကြီးမက နှုတ်ခမ်းစွဲလျှက် ရန်တွေ နေပုံကို ကြည့်ပြီး လင်းဝင်း ချက်စေ့ပြာသွားသည်။

လှိုင်စာပေ

'ရှင်အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့ ချောင်းဘေးမှာ မိန်းမပျို ဖမ်းယောက် ရေခိုးတာကို ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခိုင်းတဲ့မျက်လုံးကြီးနဲ့ ကြည့်ရတာလဲ'

ဖြူ သူ့ကိုမတွေ့တွေ့ချင်း ရန်တွေ့သည့်အိုက်တင်၊ မျက်လုံး၊ အသံနေအသံထား၊ ခြေဆောင်ပုံ အကုန်တူတယ်။

'ဖြူရယ်'

*

'ဟယ်တော့ သူ့ကိုအော်လိုက်တာနဲ့ တေမိပြန်ဖြစ်သွားပြီ ပီငယ် နိုင်ရော နားကြားသေးလား'

'ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'ဪ မသိဘူးလေ သူ့က တေမိ ပြန်ဖြစ်သွားရင် တို့များများ ကန်းသွားမလားလို့'

'ဟင်း'

လင်းခဲခင်းသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဖြူနှင့်တူသူ မိန်းကလေးဟယ် လှည့်လိုက်တာ

'ကိုသ့်စကားက မိန်းကလေးကို စော်ကားသလိုဖြစ်သွား'

လှိုင်စာပေ

ရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းတို့လည်း လုပ်နေကျလေ့ကျင့်ခန်း
တို့ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာလုပ်ပါ ကိုယ်လည်း မင်းတို့ကို မရွှေ့ပင်ပါ
ဘူး ဒါဆို တွေ့နပ်တယ်နော်'

'တွေ့နပ်တယ်'

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က သံပြိုင်အော်ရင်း တုန်ပြု
လိုက်သည်။

'ဒါဆို ကိုယ့်တို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး'

လင်းရဲဝင်း လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

'နေဦးလေ လူကြီး'

'ဘာလဲ တလေးမ'

ဖြူနှင့်တူသူ မိန်းကလေးက သူ့ကို လူကြီးဟု ဆိုသဖြင့်
လင်းရဲဝင်း ကလေးမဟုခေါ်ပြီး ပြန်တုန်ပြန်လိုက်သည်။

ခုတော့ ပေါ်လာသည့် ဆွေးရိပ်ကလေးသည် ချွင်ဖြူ

စိတ်နှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

'တိုလေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်မင်ကြမယ်။'

တော့ နာမည်လေး ဘာလေးတော့ ပြောပြထားပုဂ္ဂိုလ်'

'ဪ ဒါလား'

'ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မက သိမ့်သူသူလောက် သူက ခိုင်လင်

ပယ်'

'နာမည်လည်း မတူပါလား'

'ဟင်း ဘာဆိုလို့လဲ'

'ညီအစ်မ မဟုတ်ဘူးလား'

'ဟင်း ဟင်း မဟုတ်ဘူး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က လုပ်

တာတို့တိုင်ဘတ်'

'ဪ အလုပ်လုပ်တာပေါ့'

'အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဘယ်သူက ကျွေးမှာလဲ'

'မိဘတွေပေါ့'

'လူကြီးရော မိဘလုပ်စာ ထိုင်စားနေတာပဲလား'

'ဟုတ်တယ်'

'အံ့ဩစရာပဲ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးနဲ့'

ဖြူနှင့်တူသည့် သိမ့်သူသူလောက်က အထင်သေးသည့်လေ

သိမ့်ပြောသည်အတွက် သူ့တွေ့နပ်သွားသည်။

'ကိုင်း... အလုပ်လတ်မို့မို့ မိတ်ဆွေမစ္စ့ချင်တော့။
 မဟုတ်လား သွားမယ်နော်'
 'လူကြီးနော် စကားရောဖောရောမလုပ်နဲ့ သူများ နား
 မည်တွေ သိပြီးတော့ သူ့နာမည်လည်း ပြောသွားဦး'
 'လင်းရဲဝင်း နောက်ချင်လာသဖြင့်
 'စိုးကျော်ရာဇာလွင်ရွေး'
 'အို ရှည်လျားတော်မူလိုက်တဲ့ နာမည် ဘာတဲ့ စိုးကျော်
 ရာဇာလွင်ရွေး'
 'လက်ချိုးပြီး နာမည်ရွတ်နေ့နိုက် လင်းရဲဝင်း လစ်တွတ်
 လာခဲ့သည်။ မြူဆုံးပြီးနောက်ပိုင်းတွင် သူ့ခိတ်တို့ ပထမဆုံး ရွာ
 မြို့လာခြင်းပင်။
 'ဦးစိုးကျော်ရာဇာလွင်ရွေး'
 အနီးကပ်ခေါ်လိုက်သည်အသံကြောင့် လင်းရဲဝင်း သူ
 သွားသည်။ ထိုးရန်ချိန်ထားသည့် ဘီလီယတ်တူထန်သည် ဘော
 လုံးကို ချော်ထိသွားသဖြင့် ဝစ်မှတ်ဘောလုံးကို မထိဘဲ လွဲသွား
 သည်။

'တောက်'
 'အိး ဘောရီး စိတ်မဆိုးနဲ့နော်'
 ဒေါသတကြီးတက်ခေါက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် မြူနှင့်
 '...သာမိန်းကလေး သိပ်သူ့သူဇော်။
 'ရဲညာ မင်းကိုး မနက်ပိုင်းတွေ နောက်ယှက်ရတာ အား
 မယူလို့ ကိုယ့်အားလပ်ချိန်လေးတွေကို လိုက်ဒုက္ခပေးတယ်ပေါ့'
 မိန်းကလေး မျက်နှာအိုသွားသည်။ ပြီးမှ
 'မဟုတ်ပါဘူးရှင် လူကြီးကို တွေ့လို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့
 ပျင်းခေါ်တာပါ နောက်ပြီး'
 သိန်က ပထမ ရှက်ရွံ့ဟန်နှင့်ပြောရာမှ 'နောက်ပြီး ဟု
 'တာ မျက်နှာမှာသွားပြီး
 'ရွှင်က မိန်းကလေးတွေကို အနိုင်ကျင့်တယ်'
 'ဗွာ'
 'ကြီးမားလေးလဲသောစွဲချက်တစ်ခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
 '...ရွဲခံလိုက်ရသဖြင့် လင်းရဲဝင်း တုန်လှုပ်သွားသည်။
 'ဘယ်လို ခင်ဗျားလေးတို့ကို ကျွန်က အနိုင်ကျင့်တယ်'

'ဟုတ်တယ်လေ ပေါက်ကရံနာမည်တွေပြောပြီးတော့

'အားပေးပါ၊ အကြီးမားဆုံး မုသာဝါဒပဲ အို... လောက

ဝါလနတ်အပေါင်းတို့ ဒီသူငယ်မင်းစကား မှန်ကန်ပါက တွန့်

အပေါ်သို့ ခုအုတ်အုင်း တောင်ကြီးတစ်လုံးပီပီစေ'

'လူကြီးနော် မဟုတ်တာ မထွန်နဲ့'

လင်းရဲဝင်း ရယ်ချင်စိတ်တို ပါးစပ်ပိတ်ကာ ဘေးဘယ်

ညာကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဘီလီယက်ကလပ်က ချ

တိတ်က တောင်မလေးဝင်လာတကည်းက ထွက်သွားဟန်ရှိ၏။

'ဟား ဟား ဟား ဟား'

'ဘာရယ်တာလဲ'

'ဪ ကိုယ်နဲ့ရောပြီး တောင်ပီသေမှာဦးလို့ လန့်သွား

တယ်မှတ်လား'

'ငေးငေး'

နှုတ်ခမ်းခုခံမှုနဲ့ပုံက ပြုနိုင်ပိုတူသည်။ သို့သော် ဒီမိန်း

ကလေးက ပိုမိုပွင့်လင်း၍ တလေးဆန်သည်။

'နေပါဦး ဒီလို ဘီလီယက်ဘားခန်းတွေလည်း မင်းတို့

မိန်းကလေးတွေ လာထိုးတာပဲလား'

'အို ဒါ တွန့်မတို့အလုပ်ရှိတဲ့နေရာပဲ'

'အလုပ်'

လင်းရဲဝင်း ဘေးဘယ်ညာကြည့်လိုက်သည်။

'အပြင်ဘီလီယက်ခန်းတစ်ခု နှစ်ခုတွင် ဝတ်စုံနှင့်မိန်းက

လေးများ ၂ ယောက် ၃ ယောက်ခန့် တွေ့လိုက်သည်။

'တခြားမိန်းကလေးတွေက ဝတ်စုံနဲ့ပါ'

'ကျွန်မအလုပ်က သူတို့နဲ့မတူဘူး အပေါ်ထပ်မှာ'

သိမ့်သူသူဇော်က အပေါ်ထပ်လက်ညှိုးကလေးထိုးပြပြီး

ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဆို ကိုယ်တို့ပြင်လို့ဆင်းလာတာတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့'

'ဘာဆိုလဲ အပေါ်မှာ ညောင်းတာနဲ့ ဘီလီယက် လာ

တိုးတာ ဒီခုံက တွန့်မတို့နေကျခုံနဲ့အခန်း သီးသန့်ခန်းလေ'

'ဒါဆို ကိုယ်ဖယ်ပေးရမှာပေါ့'

'ရှင်နော် စကားကို ကပ်မပြောနဲ့ ရှင်နဲ့မထိုးရင် တွန့်မ

ကန်ယောက်တည်း ထိုးရမှာလား'

'ခင်းဆင်းလာတာ တစ်ယောက်တည်းလေ'

'ဟုတ်တော့ တုတ်ပါတယ် ချွင်းနဲ့မတွေ့ရင် ခုနကောင်
လေးနဲ့ ထိုးလို့ ချွင်းကိုတွေ့တာနဲ့ သူ့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်တာ'

'တယ်ပိုင်ပါလား'

အခန်းသည် သီးသန့်ခန်းလေးဖြစ်သည်။ အခြားခန်းများ
ထက် ဆတ်ရှင်ကြေး ၃ ဆ ဟူဟားသည်။ ဤခန်းနှင့် အခန်းတွင်
တိုးနေကျဟုပြောသောမိန်းကလေး၏အဆင့်အတန်းသည် သာ
မန်ဝန်ထမ်းမဟုတ်မှန်း လင်းရဲဝင်း တွတ်ဆကြည့်လိုက်သည်။

'ကိုင်း ဘာတိုးမလဲ ဘီလီယက်လား ဓနုတာလား'

'ဟင်အင်း အဲဒါတွေ မျှင်းတယ် ရာရှင်ပူးတိုးမယ် ရှုံးတဲ့
သူ ညစာတွေကြေး'

မိန်းကလေးက သွေးမနည်ပါ။ တွေ့တွေ့ချင်း လောင်း
ကြေးထပ်နေသည်။

'ကြိုက်ပြီ ဒါပေမဲ့ လတ်ရည်အခြေအနေ မသိရတော့
မင်းကို တိုယ်အကြောပေးရမလား'

'မလိုပါဘူး ချွင်းလတ်အခြေအနေ မှုနက တွန့်မ တွေ့

'လိုက်ပြီပဲ'

ချော့ထိုးလိုက်သည့် ဘောလုံးတစ်လုံးကြောင့် ဖြစ်မည်
မည်သည်။ အမှတ် ၂၀၀ (၃) ဝွဲကစားကြရန် သဘောတူကြသည်။
ထဲထဲတွင် လင်းရဲဝင်းနွဲ့သွားသည်။ အမှတ်၁၀၀၀ပင် မရလိုက်။

'ဟေ့ ဘယ်လိုလဲ မင်းက ခွဲပိုင်ဆိုတော့ အပြတ်အသတ်
လက်ခွန်းပြလိုက်တာပဲ'

'ရှင်က အချက်ကြောတောင်းချင်တဲ့သဘောလား'

'ကိုယ့်သိက္ခာကို ထမင်းတစ်ပွဲနဲ့တော့ရောင်းမစားပါဘူး'

'ဒါဆိုရင်လဲ ပြီးတာပဲ တစ်ခုတော့နှိုတယ်နော် ကျွန်မက
ပွဲပွဲလောက်ကစားချင်တာ ပွဲပြတ်ဖြစ်နေရင် ၂ပွဲပဲ ကစားနေရ
ပြီးမယ် ၅ ပွဲ ကစားမလား'

ပွဲဦးထွက်တွင်အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် တက်ကြွနေသော
သိမ့်သူသူတို့က ပွဲထပ်တိုးရန် စိမ်ခေါ်လိုက်သည်။

'စိန်လိုက်လေ'

ခွတ်ယပွဲကို လင်းရဲဝင်းက ပွတ်ခါသီခါ အနိုင်ယူလိုက်

သည်။

'ကော်ဖီသောက်ရအောင်လေ'

အနံ့ကို မရွံ့သည့်လေသံဖြင့် သိမ်းသူသူစော်က လင်းပဲ
ဝင်းကို မိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

'ကောင်းသားပဲ'

ဆက်တီတွင်ထိုင်ရင်း အနားသူ ကော်ဖီထိုင်သောက်
ရင်း သူတို့နှစ်ဦး ငြိမ်းချမ်းနေ့ယုတ်ကြသည်။

'ရှင်တို့ တျွန်မ ဒီလောက်ထိ ထိုနိုင်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး'

'ကိုယ့်အတွေးလည်း ဒီလိုပါပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

တစားနိုင်တာထက် မင်းတ ပိုတယ်'

'ခါနဲ့ ရှင်ကြီး ကြည့်ရတာ ကျွန်မထက် ၅နှစ်လောက်

တော့ ကြီးမယ်ထင်တယ်'

'ကိုယ့်အသက် ၃၄ နှစ်ရှိပြီ'

'အို ခါဆို မှန်းတာလွဲသွားတာပေါ့'

'ငယ်သွားလို့လား'

'ထင်တာထက် ပိုကြီးလို့ နောက်ဆိုရင် ဦးကလိမ်လို့ပဲ

ခေါ်တော့မယ်'

'နာမည်လွဲပေးထားလို့လား'

'နာမည်အမှန်မှမပြောတာ ဒီလိုပဲ ခေါ်မှာပေါ့'

'ဟုတ်သားပဲ ကိုယ့်မိတ်ဆွေအချို့ကတော့ ဖိုးရဲလို့ခေါ်

ကြတယ် နာမယ်အရင်းက လင်းရဲဝင်းပါ'

'ဒါဆို တျွန်မ ကိုရဲလို့ခေါ်မယ်'

'ဟင် တို့ရဲ'

ဆေးခွဲတက်နေသော ဖြူပြာမိုး ၃ ရက်မြောက်နေ့တွင်
'အေးရဲရှေ့ ခယောင်မလည်နှင့် နေ့စဉ်အစားရောက်နေသော
လင်းရဲဝင်းတို့ ခေါ်မိုးမြင့်က တွေ့သည်။

'မောင်လင်း မင်းကို သမီးက တွေ့ချင်လို့တဲ့'

'ဟာ တကယ်ပြောတာလား ဒေါ်ခေါ် သူနေကောင်း

သွားပြီပေါ့'

'မြည်းမြည်း ပြောပါ ဖိုးရဲရယ် ခေါ်မိုးမြင့် လန့်သွားပြီး

ကူသမီးဆီက နှလုံးရောဂါကူးသွားပါဦးမယ်'

'ဦးစော အသာနေပါဗျာ'

'တကယ်ပေါ့ ခေါင်လင်းရယ် သမီးကို မင်းစေတနာ
ကို သဘောပေါက်အောင် ထန်တီနားချလိုက်ပါတယ်'

ဆေးရုံရှိ သီးသန့်ခန်းထဲရှိ ကုထောင်ပေါ်တွင် လှဲလျောင်း
နေသောဖြူဖြူမီးသည် လင်းရဲဝင်းကိုမြင်သည့်အခါ ထရုန် အား
ယူလိုက်သည်။

'မထနဲ့ မြူ ကိုယ် အနားလာခဲ့ပါပေါ့'

မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့် လင်းရဲဝင်းတို့စုစိုက်ကြည့်ပြီးနောက်
'ကိုရဲ'

ဖြူနှုတ်မှ တိုးတိုးညင်သာခေါ်လိုက်သည့် လင်းရဲဝင်း
၏အာရုံမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားအတွင်းသို့ စီးဝင်သွားခဲ့သည်။

'ရှင် ဘာငိုင်းသွားတာလဲ မကြိုက်လို့လား'

သိမ့်သူသူလေး၏အသံကြောင့် လင်းရဲဝင်းလှည့်ကြည့်

ရင်း -

'ဘာရယ်မတုတ်ပါဘူး အခေါ်အဝေါ်စိမ်းသွားလို့ပါ'

'ကိုရဲလို့ တစ်ယောက်မှ မခေါ်ဖူးဘူးပေါ့'

လှိုင်စာပေ

'တစ်ယောက်တော့ မှီပါတယ် ဒါပေမဲ့ မရှိတော့ဘူး'

'ဆို တိုရဲစကားက တစ်မျိုးပါလား'

'တိုင်း အခေါ်အဝေါ်ကိစ္စ ခဏထားလိုက်ပါ။ တတိယ

ဦးဆက်ရအောင်'

'ဆက်ကြတာပေါ့ ချင်ကရာ ကျွန်မကို ဘယ်လိုခေါ်
မှာလဲ'

လင်းရဲဝင်း ကျွတ်တန်တိပ်ကို ဆွဲဖြင့်ပွတ်တိုက်ရင်း စဉ်း
စားလိုက်သည်။ ပြီးမှ သိလိမက်ခုံနား ထသွားပြီး

'မင်းက ငါ့ရဲ့ ငြိမ်နေတဲ့နှလုံးသားကို တသိမ့်သိမ့်လှုပ်
ကတ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့အတွက် သိမ့်လို့ခေါ်မယ်'

ဟု ရင်ထဲကပြောလိုက်ပြီးမှ

'သိမ့်'

'သိမ့် ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် သူများတွေက ကျွန်
မကို သူသူလို့ပဲ ခေါ်တာ ရှင်အခေါ်က ရှင်ပြောသလို စိမ်းတယ်

ဒီလိုမျိုး တစ်ယောက်မှမခေါ်ဖူးဘူး'

'မင်းတွေ့နပ်ရင် ပြီးတာပဲ'

လှိုင်စာပေ

လင်းရဲဝင်း အနက်ရောင်ဘောလုံးကို ထိစေအောင် ထိုးချ
လိုက်ပြီး ကင်းနယ်ယူ၍ ဆက်တိုက် အမှတ် ၅၁၁၆ ဘွဲ့ရယူလိုက်
သည်။

‘ကိုရဲ လက်ပိုမြို့လာသလိုပဲ’

‘သိမ့်ရဲ့ အခေါ်အဝေါ် ကြောင့်ဖြစ်ပေသင်တယ်’

သိမ့်က မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး သူ့ကျဘန်ကို ယူကာ
ခုံပေါ်ရှိ ဘီလီယက်ဘောလုံးလေးများကို လှလှပပ ဝလေစင်ချ
ထိုးကာ ကစားပြလိုက်သည်။

‘မင်းက ပိုကောင်းတယ်’

‘ကိုရဲရဲ့အခေါ်အဝေါ် ကြောင့်တော့ ခဲတုတ်ပါဘူး’
ထိုပွဲတွင် သိမ့်နိုင်သည်။

စတုတ္ထပွဲတွင် ဖိုးရဲ နိုင်သဖြင့် ပဉ္စမမြောက် ဖိုင်နယ်ပွဲ
အတွက် နှစ်ယောက်သား အနားယူကြသည်။

‘ကိုရဲ ကျွန်မကို ဒီတစ်ပွဲမှာ နိုင်အောင်ကစားပေါ့’

‘ဖြစ်ပါတယ် ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တွေး
တဲ့ ညစာကို စားဖူးတယ်ရှိအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့’

‘ကိုရဲ တစ်ခါမှ မစားဖူးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဒါဆိုရင် အိမ်မှာ ဘယ်သူချက်ကျွေးလဲ’

‘အိုမော’

‘ဘာခွင့်’

သိမ့် မျက်စေ့လည်သွားသည်။

‘ကိုယ့်အိမ်က ဟိန္ဒူဂေါ်ရခါးလူမျိုး တပည့်လေးပါ နာ
မည်အရင်းကတော့ ရဲသူရ။ ရုပ်က အိုမောဘင်လာခင်နဲ့တူလို့
‘အိုမောလို့ တိုက်က နာမည်ပေးထားတာ’

‘ဟင်း ထင်း ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်’

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရယ်နေသော သိမ့်ကို ကြည့်ပြီး လင်းရဲ
ကျေနပ်သွားသည်။ မြူတီဝင် သတိမရတော့သလိုဖြစ်သွားသည်။

ကိုသော် -

‘ကိုရဲက လူပျိုကြီးပေါ့’

လင်းရဲဝင်း ပြန်နိုင်သွားသည်။ သူ့ဘဝမှာ မြူခွဲတာကို

ကိုသော် သတိရသွားသည်။

'မဟုတ်ပါဘူး'

'ဟင်း ဒါဆို မိန်းမရှိတယ်ပေါ့'

'မရှိပါဘူး'

'တော်ပြီကွာ ကိုရဲစကားတွေတို့ သိန် နားမလည်တော့

ဘူး ဖိုင်နယ်ပွဲစမယ်'

နောက်ဆုံးပွဲတွင် သိန် အမှတ် ၂၀၀၆ မရလိုက်။ ပြီး

သွားပြီ။

'ဦးကလိမ် မတရားဘူး အနိုင်ခဲ့ပိုင်းတယ်'

'ဘယ်နှလှ-ဘယ်လို နာမည်အရင်းတို့ပြန်ခေါ်ပြန်တ

တုန်း'

'ဟုတ်တယ်လေ လက်ရေးချင်း ဒီလောက်ကွာတာ စာ

ချက်အကြောမပေးဘဲ အနိုင်ယူသွားတယ်'

'သိမ့်ပဲ ပွဲစတုံးကထဲက မယူဘူးဆို'

'ကိုင်း ထားပါလေ ည(၇)နာရီ ရွှေလင်းယုန်မှာဆုံဖက်

ကိုရဲ ကြိုရောက်အောင် လာနေန မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ထိုင်စောင့်ရတာ ကြောက်တယ်'

'မင်းအိမ်ကို လာကြိုငယ်လေ'

'ရပါတယ် တိုလှတာသာတိုယ် လာခဲ့မယ်'

'ဘိုတေ'

သူ့မှာထားသည့်အတိုင်း လင်းရဲဝင်း ခုနစ်နာရီ မထိုးမီ

၂၀၀၆ရောက်သွားသည်။

စားသောက်ဆိုင်က လူစည်ကားချိန်ဖြစ်၍ သူတို့ မည်

သူ့ သတိထားမိဟန်မတူ။

စားပွဲထိုးကလေးတစ်ယောက်က 'ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

'ဦးလင်းရဲဝင်းလားခင်ဗျာ'

မိုးရဲ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဒီဆိုင်တို့ လွန်ခဲ့သည့်ရက်များက တစ်ကြိမ်မှ မလာဖူး

ပျော်မှာ သေချာသည်။

'မင်း ကိုလှနာမည်သိလား'

စားပွဲထိုးက ဘာမှမပြော။

'နိပါတ်တစ်အခန်းထဲမှာပြင်ထားပါတယ်ခင်ဗျာ ကြွပါ'

'ဪ ကြိုတင် ဘွတ်တင်လုပ်ထားလား'

'ကုတ်ကုခင်ဗျား'

စားပွဲထိုးခေါ်အောင်ရာ နောက်သို့လင်းခုံဝင်း လိုက်

သွားသည်။

ခန့်ညားသောစားသောက်ဆိုင်ကြီး၏သီးသန့်အား

တစ်ခုသည် ခန့်ညားထယ်ဝါလှသည်။

ထိုထက် ပို၍လှပနေသောအရာမှ သိမ့်သူသူပေ

ဖြစ်သည်။

'သိမ့်က ကြိုရောက်နေတာတိုး သိပ်ကြာသွားလား'

'ကိုရဲထက်တော့ ၂ ဘွဲ့နဲ့ ၃၀၀ လောက်စောပါတယ်'

'အို သိပ်မကြာသေးဘူးပေါ့'

'ဒီလိုလဲ ပြောလို့ရတယ်ပေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်'

အပေါ် စာနာစိတ်နဲ့ ၁၅ မိနစ်လောက် စောလာပေးတဲ့ ကိုရဲ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

သိမ့်သည် တကယ်မလွယ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်ပါ

သည်။ စောစောလာဘို့မှဖြီး ဘယ်လောက်စောစောလာ

လည်း သိချင်၍ ကြိုရောက်အောင်... သည်။

'စားပွဲထိုးကို ကိုယ်မှန်း သိအောင် သိမ့် ဘယ်လို ညွှန်

ပြားလိုက်လဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဒီလောက် လူဝင်လူထွက်များတဲ့ဆိုင်မှာ ကားတွေက

မကြီးကြီး တိုသ့်တားအမျိုးအစားနဲ့နံပါတ်ကို သိမ့် မသိဘူးလို့

ပြောထင်တယ်'

'ဟင်း ဟင်း ကိုရဲက သိမ့် မသိဘူးလို့ ထင်တယ်'

'အင်းပေါ့'

'သိမ့်က ဘယ်တော့မှ အမှတ်တမဲ့မနေဘူး ဘိလိယက်

ကလပ်က ထွက်တော့ သိမ့်နောက်မှ ထွက်တာလေ ကလပ်ထဲ

မဝင်မှ မောင်းထွက်သွားတဲ့ ကိုရဲရဲ့ ကားအမျိုးအစားနဲ့ ကားနံ

ပါတ် အရောင်ကို တစ်ခါထဲ မှတ်ပြီးသားပဲ'

'သိမ့် ယာဉ်ထိန်းရဲ့ လုပ်ဘို့ကောင်းတယ်'

'စဉ်းစားဦးမယ် ဟင်း ဟင်း'

ရှလုံးသားကို ပြုတိုက်ပို့မည်ဟု ကြွေးကြော်ထားသည်

ကိုရဲရှလုံးသားကို အသစ်ပြုပြင်မည့် မဟောင်းနစ်တစ်ယောက်များ

ဖြစ်နေမလားဟု သူ မရဲတရဲ တွေးလိုက်မိသည်။

ကိုရိုက်ကြိုက်ဟာမှာလေ ဒီပွဲမှာ အနိုင်ရသူရဲ့ သဘော

ပါပဲ

'ကို မင်း ခွင့်ပြုရင် Black Label နှစ်ပတ်လောက်
သောက်ချင်တယ်'

'Blue Label သောက်ပါလား'

'ဘီလီယက်လေး နိုင်ယုံနဲ့ သိမ့်အကုန်အကျ သိပ်မျှ။
သွားအောင် မနှိပ်ကပ်ပါဘူး'

'ရဲပါဟယ်ရှင် ကိုရဲရဲ့ အောင်မြင်မှုက တွက်ပေါ့ ကျွန်ုပ်
က ဂုဏ်ပြုတဲ့သဘောပါ'

သိမ့်တပင် ဦးဆောင်၍ စားသောက်ဖွယ်ရာနှင့်အဖွယ်
ယမထာများ မှာလိုက်သည်။

'သိမ့် အသီးအရွက်ကြိုက်တယ်ပေါ့'

'မိန်းကလေးဆိုတော့ အဆီပို မရှိအောင် ကြိုစား စား
သောက်ရတာပေါ့ သိမ့်က လျှာကို အလိုမလိုက်ဘူး'

'ဘာကို အလိုလိုက်လဲ'

'နောက်တော့ပြောပြမယ် ခုတော့အချိန်မတန်သေးဘူး'

သိမ့်သည် လျှို့ဝှက်တတ်သောမိန်းကလေးတစ်ဦးလား

။ ပုံမှတုတ် လည်လွန်းသောမိန်းကလေးလား။

တစ်ခုရှိသည်ကတော့ သူ့ဝတ်ပုံစားပုံသည် တန်ဖိုးကြီး

။ အထက်တန်းဆန်သည်ကတော့ သေချာသည်။

'ကိုရဲ Winner ဘီလီယက်ကလပ်ကို အရင်က လာထိုး

ဖူးလား'

'လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က (၃) ခါ လာထိုးဖူးတယ် ခုအခါ ဒုတိယ

ပြောက်အခါကပဲ'

'ဪ ခါကြောင့်ကို'

သိမ့်က တွေးတွေးဆဆလေး ပြောလိုက်သည်။

'မနှစ်က ကျွန်ုပ်မ ရန်ကုန်မှာမရှိဘူးလေ ခါကြောင့် ကိုရဲ

နဲ့မဆုံဖြစ်တာ'

'သိမ့် ဘီလီယက်ကလပ်မှာ အမြဲရှိတယ်ပေါ့'

'နေ့တိုင်း ရှိတာပေါ့'

'ဪ'

‘နေ့တိုင်းဆိုတာ နှစ်ပိတ်ရက်ပဲနော် နှုံးဖွင့်ရက်ကျတော့
အလုပ်ဆင်းရတယ်’

Blue Label ကို Sode ရေ မျှအောင် များများရောပြီး
လင်းရဲ အရသာခံဖြည်းဖြည်းသောက်လိုက်သည်။

‘သိမ့်အလုပ်က ဘယ်နှုံးမှာလဲ’

‘အပြင်အလုပ်တွေပါပဲ အစုံပဲ ကိုရဲရော ဘယ်မှာလုပ်
လဲ ဦးကလိပ်တော့ မလုပ်နဲ့ ဒါပဲ’

‘မလိပ်ပါဘူးဗျာ အရင်ကပြောပြီးသားပဲ’

‘မိဘလုပ်စာထိုင်စားတယ်ဆိုတာလား’

‘သိမ့်က မှတ်မိသားပဲ ဒီသဘောပဲပေါ့ ကိုယ့်အစွမ်းက
စနဲ့ မလုပ်နိုင်လို့ အဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရတော့ မိဘလုပ်
စားပဲပေါ့’

‘အိုတွယ် ကိုရဲအရည်အချင်းမရှိရင် ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲ’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့’

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်လာချိန် နှစ်ယောက်
သား စားကြသောက်ကြ စကားဖောင်ဖွဲ့ကြရင်းဖြင့် ရင်းနှီးမှု ပို

လှိုင်စာ

လာသည်။

‘ကိုရဲက ထင်တာထက် ပိုခင်စရာကောင်းတယ်’

‘သိမ့်ကတော့ ပိုပြီး နားလည်ရခက်လာတယ်’

‘ကတိလ်’

‘သိမ့်ဘဝအကြောင်းပေါ့။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လည်း
မပေး အိမ်လိပ်စာလည်း မသိဘူး အခုရော ဘာကားနဲ့လာလဲ
ကိုယ့်ကားနံပါတ်ကိုတော့ သိမ့် မှတ်ထားပြီးပြီ’

‘နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ သိမ့်ကိုပြန်ရင် လိုက်ဖို့ပေါ့’

‘အိမ်အထိလား’

‘ဟင့်အင်း အလုပ်ရှိတဲ့နေရာ’

‘ညဖက်အလုပ် လုပ်ရသေးလား’

‘လုပ်ရတယ်လေ ဒါပေမဲ့... သိမ့်တစ်ယောက်တည်း

မဟုတ်ပါဘူး ဒိုင်ဇင်ပါလာလိမ့်မယ်’

‘သူ့ကို ဘာလို့ခေါ်မလာတာလဲ’

‘နေရာတကာ ခေါ်လို့ မကောင်းဘူးလေ သူက အေး

ကယ်’

လှိုင်စာ

‘ကောင်းပါတယ်’

ထိုညက လင်းရဲကားဖြင့် သိမှ့်ကို သူ့အလုပ်ရှိသည်အို
သောဆိုင်ကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ပို့ပေးခဲ့သည်။

ထိုဆိုင်တွင် ခိုင်ဇင်သက်ရောက်နှင့်နေပြီး ည ၉ နာရီ
တွင် သူတို့လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

*

အချစ်သမားက အပျစ်ကြီးတော့ စိတ်ကြီးတယ်လေ။
ဖဲဒီစိတ်က အရာရာကို ကျော်ဖြတ်ချင်နေတာ။

လင်းရဲပင်း

ရှုမပြီးသော ချစ်ဇနီး၏ အသက်စွန့်တိုက်ပွဲကို သူ မ
ကြည့်လို။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရေနဂါးအထီးလို သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဝန်
ဆောင်ပေးလိုသည်။ သို့သော်... သူက ‘လူ့ယောက်ျား’

လင်းရဲဝင်း

အခန်း (၈)

ကုတင်ပေါ်တွင် ၃ ရက်ခန့် လဲလျောင်းနေသည့် ဖြူ
သည် လင်းရဲအပေါ် အားတိုးစိတ်ကြောင့် ထင်သည်။ ညနေ
တောင်းတွင် အတော်လန်းဆန်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ကိုရဲ'

'ပြောလေ ဖြူ'

'ရွှေတွင်းက ဖြူတို့ ဘာလို့ ထွက်လာတာလဲ သိလား'

'ကိုယ် သိပြီးပါပြီ'

'တိုရဲကို ကြောက်လို့'

'ခုရော ကြောက်သေးလား'

'ကြောက်တဲ့စိတ်ပျောက်သွားပြီ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်ထဲမှာ'

ပိုဆိုးတဲ့စိတ်က ဖြူကို အနိုင်ယူသွားပြီ

'ဘာစိတ်လဲ'

'သံယောဇဉ်ပေါ့ ကိုရဲရယ်'

ဖြူရယ် ဖြူကို တိုက်အရမ်းချစ်တယ် ချစ်လွန်းလို့ အခုလို အချိန်တိုအတွင်းမှာ အသည်းအသန် ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ

'ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တွေ့ပြီး ဖြူ အခုလိုထွက်လာခဲ့တာပါ ဝါပေမဲ့ ကိုရဲလတ်က ဖြူလွတ်တော့ဘူးနော်'

'အချစ်သမားက အချစ်ကြီးတော့ စိတ်ကြီးတယ်လေး အဲဒီစိတ်က အရာရာကို တော့ပြတ်ချင်နေတာ'

'ကိုရဲမိဘတွေ ကြည်ဖြူပါလော့'

'ကို့အဖေက ထရားသမားပါ'

'အမေရော့'

'အဖေ့သဘော ခုချိန်အထိ ကိုယ့်ကိုစွဲကို တစ်ခွန်းမှဝင်စွက်ဖက်မှုမရှိဘူး'

သူတို့နှစ်ဦး၏ ဘဝရောင်နီသည် အနှောင့်အယှက်မရှိ ထွက်ပြုရန် တာစုနေပြီဖြစ်သည်။

'ဖြူ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်လား'

'ချစ်တာပေါ့ ကိုရယ် ချောင်းဘေးမှာ ဖြူကို စိုက်ကြည့်မှ တဲ့မှတ်လုံးပြီးတွေ့ကို ကြောက်လိုက်တာ အသည်းကို အေးပူခဲ့တာပဲ'

'ဒါဖြင့် ဘာလို့ ရန်တွေ့လဲ'

'ချစ်နေတဲ့စိတ်ကို ဒေါသမိတ်နဲ့ ဖုံးပစ်ပြီး ရန်တွေ့တာပေါ့ ထင်တာပဲ'

'ထွက်ပြေးတာရော'

'နောက်တစ်ကြိမ် ကို အတင်းလာတွေ့မယ့် အချိန်မှာ ကောင်မခံနိုင်မှာမို့လို့ တကယ်တော့ ဖြူတို့ဘဝဟာ'

'ဆက်တော့ ဖြူ... ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဟာ ဝကြားဘေးပယောဂတွေကို အရောင်ဆိုးခွင့်မရှိဘူး ကိုယ့်မိဘတွေက ဖြူကိုမြင်ရင် အရမ်းသဘောကျမှာ နောက်ပြီး ဖေဖေကို ကိုယ်အလျှော့ပေးလိုက်တော့မယ်'

'ဘာတိုလဲ တို့ရဲ'

'သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်သို့ ကိစ္စကိုလေ'

'ဪ တိုယ်က အလုပ်လုပ်သေးဘူးပေါ့'

'ဟုတ်တယ် တို့ ဘူမိဗေဒနဲ့ဘွဲ့ရပြီး အစိုးရအလုပ်ကို လျှောက်ထားတာ ဒါကို ပေဖေက တန်တွတ်နေတာ သူ့ကုမ္ပဏီမှာပဲ လုပ်ရမယ်ပေါ့'

'ဟုတ်သားပဲ'

'ကိုတ အစိုးရအလုပ်မှာ အတွေ့အကြုံ ရချင်လို့ပါ။ မှာက တိုယ်က စဝင်ကတည်းက အပေါ်က ဝင်ရမှာ ဆိုတော့ အောက်သက်မကျောဘူးပေါ့'

'တိုသို့အတွေးအခေါ် တောင်းပါတယ် ဒါပေမဲ့ မလိုတော့ဘူးလေ အောက်သက်တို့ ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေတဲ့လူတို့ တို့ကို အနားမှာခွီနေမှာပဲထား'

'ဘာ ဖြူက ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေပြီ ဟုတ်လား'

'တို့နော် ဖြူ ငိုလိုက်မယ်'

'စတာပါဘွား ဖြူကိုကြည့်လိုက်ကတည်းက စင်းလုံးချေလေးမှန်း သိပါတယ်'

'ဒါနဲ့များ'

အုပ်မျက်စောင်းလေးသည် ကိုရဲ၏ရင်တွင်းသို့ ဖရောက ချစ်စွမ်းသိတိသကဲ့သို့ ငယ်မိသိမိဝင်ရောက်လာသည်။

'ဟေ့ ဒီပုံဆို ရန်ကုန်မှာ ဆေးကုတို့ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါသလား'

နယ်အိုးသည် အလိုက်မသိဝင်ရောက်လာသည်။

ကြည်နူးမှုအနှိန်အဟုန်သည် ဦးစောညိမ်း၏ သာယာမှုမျှသည့်အသံကြောင့် လျှောက်ပျက်သွားသည်။

'အန်ကယ်စောဗျား အလန်တကြားမလုပ်ပါနဲ့ ဖြူတလုံးရောပါသည်ဗျ'

'မသဲပါနဲ့ကွာ မင်းသာ ငါလာတာ ပွန်ပြီး မမြင်တာပါ'

ဖြူက မြင်ပြီးသား'

'ထားပါတော့ ဖြူနေထောင်းငှကောင်း မကောင်းကောင်း'

တုန်ခေါ်သွားမယ် ခင်ဗျားပဲ ခွေတွင်းမှနေခဲ့ ဘက်တိုးမောင်း'

လူလိုတယ်လို့ မန်နေဂျာက မနေကပြောတယ်'

'အာ ဒီလိုမနောင်နဲ့လေ မင်းအဖေ ငါ Bossက သေ'

မသွားချာမှာလိုက်တာ ဒီကောင်ကို ရင်အုပ်မကွာစောင့်ရှောက်'

ပါကွဲ

‘ခု ရင်အုပ်ကွာသွားပြီ မှတ်လား’

‘အေး ကွာသွားပြီး မင်းက တခြားရင်အုပ်ကို ခြောက်

သွားပြီကို’

‘အေးလေ ဒါဆို ဦးစောညိမ်းမလိုတော့ဘူးနေခဲ့တော့’

‘ဟေ့ ဟေ့ နေဦးလေ’

‘ဟား ဟား ဟား’

ပြောပြောဆိုဆို ပြောပြောမိုးမိုးလက်တို့ ဆွဲတာ ချာက
လှည့်ထွက်သွား၍ ဦးစောညိမ်းက ကမန်းကတန်းတန်းပြီး ရက်
လျှက် ခုံဟန်းပေါ်တွင် ထိုင်တာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

‘လာ ထိုင်ကြ’

ဦးဟန်လင်းက ခေါ်ခေါ်ခြင်နှင်ဖြူဖြူမိုးကို သားအမိ
ခရီးဦးကြီးဆိုမှပြန် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဆိုဟဆက်တံပေါ်တွင်
သားအမိနှစ်ယောက် ကြုံကြုံတလေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘သားက အခြေအနေတိုပြောပြပြီးလို့ပြီးပါပြီ သမီး
ကျန်းမာရေးကို အန်တယ်တို့ ထာဝန်ယူထားပါ’

ဦးဟန်လင်း၏ဖော်ရွေမှုကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက်
အနေအနည်းငယ်အောင်သွားသည်။

‘လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ရင်တော့ သားအမိ နှစ်
ယောက် ဗဟန်းတ သားတိုက်ခန်းမှာပဲ သွားနေပေါ့ သားက
ပိုမိုမှာပဲနေတာလေ အခန်းအားနေတယ်’

အမေက ဝင်ထောက်သည်။ အဖေ့သဘောကို လင်းရဲ

မင်း စူးစမ်းသို့ခလိုတော့။ ကျေနပ်ပုံရသည်။

‘ဖြူဖြူမိုးက ဒီနှစ် အဝေးသင်ခုတိယနှစ်ဆို’

‘ဘယ်ပါတယ် အန်ကယ် ကျွန်မ နောက် ၂ လလောက်’

‘ပြောရတော့မှာပါ’

‘ဘယ်မှာ ဖြေရမှာလဲ’

‘ပဲခူးမှာပါ’

‘ရန်ကင်းမှ ဆက်နေလိုက် ဟိုကအလုပ်က ဒီအတိုင်းရှိ
ပျားမယ် ရုံးချုပ်ကပဲ ဒါရိုက် လစာထုတ်ပေးမယ် သားအမိနှစ်
ယောက်စလုံးနော်’

‘ဟဟဟဟဟဟဟဟဟ’

‘ကျေနပ်တင်ပါတယ်ရှင်’

ဒေါ်မိုးမြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဝင်၍ပြောလေသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘွဲ့ရပြီး သန့်စင်ထောက် အဖေစကား နား
မထောင်တဲ့သားကို အဖေစကား နားထောင်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့
သမီးကို တစ်သက်လုံးသဘာဝေးထားမယ် ဇေဒု ဒီဒုာ သားလည်း
ရဲ့ မင်းမနက်ဖြန်တပြေး တုမ္မဏီမှာ အလုပ်ဝင်’

‘ဗျာ’

‘မတူနဲ့ မင်း မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုသောမှာ ခုထဲက
စမှ ဒုဘက် ဝလကြာငှာ မင်းကို ပါမစ်နစ်ရာထူးပေးလို့ရမှ’

‘သယ်က စလုပ်ရမှာလဲ’

‘စာပေးစာယူငှာနဲ့’

‘ဗျာ မနိမ့်လွန်းဘူးလား’

‘မရှည်နဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ဝင်သမျှထွက်သမျှစာတွေ တစ်နေ့
ကုန်ထိုင်ဖက် ဒါမှမင်း အလုပ်အကြောင်းနားလည်မှာ’

‘ဟုတ်တဲ့’

လင်းရဲဝင်း စိတ်သေးသေးညစ်သွားသည်။ သို့သော်
အဖေပြာသလို ချစ်သူအတွင်းလိုတော့ သူ ကြီးစားလေလာမှ

မည်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ သူတို့သားအမိကို လင်းရဲဝင်း ယူနေတာ
ပါရှိ သူတို့ကိန်းသို့ပို့ပေးခဲ့သည်။ ဖြူတစ်ယောက် ထိုနေရာက
လေးမှာဝင် ခေါင်းချသွားရလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်ကသူတို့နှစ်ယောက်
လည်း မတွေးဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

ညတ ဆုံခဲ့သည်ကို မနက် အိပ်ယာထတွင် လင်းရဲဝင်း
လုံးသပ်လိုက်၏။ ထိုလျှို့ဝှက်တတ်သောမိန်းကလေးအကြောင်း
လူ စဉ်းစားဝေခွဲခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ထူးဆန်းသည့်အချက်
ကစီခိုတို့ သူ့သတိထားမိသည်က သူ ၂နှစ်နီးပါးအိပ်ခန်းထဲဝင်
ပျော်မော့ကြည့်တတ်သော ချစ်လန်းဖြူ၏ဓာတ်ပုံကို မော့မကြည့်
ပြန်ခြင်းနှင့် စာဖတ်ခန်းကိုဝင်ကာ အလဲဘန်ဖွင့်မကြည့်မိခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ အိပ်ယာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီး ဖြူပြုမိုး၏ဓာတ်ပုံကိုမော့
ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဖြူရယ် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

ဖြူမျက်နှာက ခွင့်လွှတ်နေသယောင်။ တပည့်ကျော် ပြင်
စင်ပေးသည် နံနက်စာစားနေတုန်း တယ်လီဖုန်းဝင်လာသည်။

ဖခင်ကြီးလဲမှ ဖြစ်သည်။

'မင်းညက တိုးတက်တဲ့အပြုအမူပြုတယ်လို့ဖေဖေကြား
တယ် သား ဟုတ်လား'

ဦးဟန်လင်းက ပဟောဦးဆန်သောမေးခွန်းဖြင့် နေလ၊
သည်။

'ညက ရွှေလင်းယုန်မှာ သား ညစာစားနေတုန်းက အ
ဖေ မှီနေလား'

'ဖေဖေကိုယ်တိုင်တော့မရှိပါဘူး ဒါပေမဲ့... ဖေဖေ
အရိပ်တစ်ရိပ် ဆိုင်မှာ မှီတယ်'

'ဟုတ်လား ဖေဖေ ဘယ်သူလဲ'

'ဖေဖေအတွင်းရေးမှူးပါ သူ့ girl friendနဲ့ ညစာ
နေတုန်း မင်းကို အထူးအနားတဲင်သွားတာကို ဖြစ်လိုက်တယ်လို့

'ဒါပဲလား ဖေဖေ'

'အင်း သူကတော့ မခပ်စုပါဘူး သူ့girl friendက ထုံးစံ
အတိုင်း စားပွဲတိုးတိုးစပ်စပ်လိုက်လို့ အထဲမှာ မင်းအဖော်က ငြို
ရောက်ပြီး စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိလိုက်တယ် သား'

'x x x x'

'အဲဒီညက ပွဲက ဘယ်သူစီစဉ်တာလဲ'

'သူ့ စီစဉ်တာပါ'

'ဖေ ကြိုလည်း ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ သူကပဲ မင်း

ကို ဦးဆောင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်'

'သိပ်လျှို့ဝှက်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါဖေဖေ'

'ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့လား'

'၅၅၅လောက် သက်သက်သာသာမွှေးနိုင်တဲ့ ကျန်းမာ

ရေးဆွဲချိမယ်လို့ သားတော့ ထင်တာပဲ'

'ဘာကြောင့်လဲ'

'မနက်တိုင်း ပြေးတယ်။ မအားရင် ညနေဖက် လမ်း

လျှောက်တယ်'

'မင်းနဲ့ အဲဒီမှာ တွေ့တာလား'

'သာမန်ပါပဲ'

'ထူးခြားတာကရော'

'ဘီလီယက်ကလပ်မှာ ထပ်တွေ့တာပါ'

'ဆိုးတယ်ဟေ့ ဖေဖေကူညီပြီး ဗုံစမ်းပေးရမလား'
'သား သိက္ခာကျပါတယ်'

'ကောင်းပြီး သား မင်း ဒီမိန်းကလေးရဲ့ Biography ကို တစ်ပတ်အတွင်း ရအောင်ခုံစမ်းပါ ဒါနဲ့ မင်းတို့ နားလည်ရသွားကြပြီလား'

'ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး'
'ကောင်းတယ် နှုတ်မတံ့စေခဲ့ဦး'

ပြောပြောဆိုဆို ဖေဖေဖုန်းချသွားသဖြင့် လင်းရဲ့ သူ့ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဘူဟွန်ဒါစီးပစ်ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီရုံရာသို့ခေါင်းထွက်လာခဲ့သည်။ အမှတ်တမဲ့ ဘေးထိုင်ခုံကိုငေးကြည့်လိုက်သည်။ ပိုင်ရှင်ကင်းမဲ့ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်ထိုထိုင်ခုံလေးသည် မနေ့က ပိုင်ရှင်အသစ်ဖြစ်နိုင်သည် မိန်းကလေးတစ်ဦးထိုင်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုင်ခုံတို့ သူဘယ်လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လိုက်သည်။ နွေးထွေးမှုရှိနေဆဲဟု သူစိတ်ကထင်သော်လည်း အေးစက်သောအရသာခံစားလိုက်ရ၏။

'တို့ရဲ့'

'ဘာလဲ မြို့'

'အိမ်ထောင်ကျတာ ငါးနှစ်ပြည့်တော့မယ်နော်'

'ဪ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဖေဖေတို့အတွက် မြေးချီးဝေးဘို့ ဆည်းလည်းကလေး ပျားလိုမလားလို့'

'ဖြူကမူ ကျန်းမာရေးမကောင်းတာ မယူပါနဲ့ကွယ်'

'ကိုရဲက မလိုချင်လို့လား'

'မထုတ်ပါဘူး ဖြူအတွက်ပါ'

'ဖြူပြာမိုး ငြိမ်သွားသည်။ မိန်းမသဘာဝအတိုင်း သားသမီးလိုချင်နေဟန်ရှိသည်။ ပါရဂူနှင့်တွေ့ဆုံစဉ်က

'ရွှင်လန်းအနေနဲ့ သားသမီးမွေးနိုင်လောက်တဲ့အင်အားတော့ ရှိပါတယ် ဒါပေမယ့် နှလုံးက ကြိမ်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထိထားတော့ နည်းနည်းခက်မယ်'

'ဒါဆိုရင်'

'ကလေးမယူရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့'

အခြေအနေကို ပြောပြာကို သူ့ခွင်းပြခဲ့သလို မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ခွင်းပြရန် လိုလာသည်ကို လင်းရောင်းတွေးလိုက်မိ၏။

'အင်း ဖေဖေနဲ့မေမေကိုတော့ ခွင်းပြဘို့ လိုမယ်ထင်တယ်'

ထိုနေ့ညက ဖေဖေတို့ဆီသွားလည်ရင်းဖြင့် ခွင်းပြလိုက်သည်။

'ဘာ'

ဖေဖေ အကြီးအကျယ်အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။

'မင်းဥစ္စာက ကလေးတစ်ယောက်ထောင် ခွေးမေးနိုင်

တော့ဘူးလားကွာ'

'ဒီလိုတော့ မထုတ်ဘူးဖေဖေ အသက်အန္တရာယ်တော့ ရှိတယ် ပြောတာပါ'

'ယောက်ျားစောင်းစီး မိန်းမခဲနေတဲ့ မင်းအမေတို့ကြည့်သူမှာလည်း သမီးဖြူပြာလိုပဲ ဖွေးရာပါနှလုံးရောက်ရှိတယ် အနေအထိုင် အစားသောက် ဆင်ခြင်တော့ တစ်ခါမှ ကြီးကြီးကျယ်

ရိုင်ဇာမိ'

ကျယ် မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကို မမွေးပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ဆရာဝန်ထောက်ခံချက်နဲ့ သားကြောဖြတ်လိုက်မယ်'

'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ'

'မင်းဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်ပါသားရယ်'

သားအဖနှစ်ဦး၏ မျိုးဆက်တည်တံ့ရေး ဆွေးနွေးပွဲကို ထိုစဉ်က ဖြူထောင့်တစ်နေရာက အမှတ်တမဲ့ နားထောင်မိသွားသည်ကို သားအဖနှစ်ဦး သတိမထားမိလိုက်ပါ။ ထို့အတွက်

'တိုရဲ့ ခဏ'

ဖြူက သူတို့သားအဖ မျိုးဆက်ဆွေးနွေးပွဲအပြီး ၂ လအကြာတွင် သူ့ကို ထိုးတိုးလေးကပ်ခေါ်သည်။

'ဘာလဲ ဖြူ'

'ဟိုလေ ဖြူဆီမှာ . . . မှီနေပြီလား မသိဘူး'

'ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်လိုသိလဲ'

' . . . မလာတာ ၂ ပတ်ကျော်သွားပြီလေ'

'ဆရာဝန်ပြုကြည့်ရင် ကောင်းမယ်'

သူတို့လင်မယား ဦး ဆရာဝန်ပြုပြီးအလာ မျိုးဆက်

ရိုင်ဇာမိ

၁၅၆

မြို့လင်း

သစ်တိန်းအောင်းနေကြောင်း လင်းရဲဝင်း မိသားစုတို့ကြေညာ
လိုက်သည်။

‘အဲဒါမှ ငါ့မိခင်’

အကဲဆုံးက ဦးဟန်လင်းဖြစ်၏။ လင်းရဲဝင်းကတော့

မိဘများပျော်ရွှင်မှုကိုထောင်တစ်နေရာမှကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းနေ
သည်။ ရွှေငြီးသောချစ်ဝန်း၏အသက်မွေးမှုကို သူ မကြည့်
လို့။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရေကူးအထီးလို သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်
ပေးလိုသည်။ သို့သော် သူ့က လူသောကျား။

‘ဟေ့ သား မောင်လင်း’

‘ဗျာ ဖေဖေ’

‘မိမှာ မင်းကလေး အထဲမှာ ဘာလေးလဲဆိုတာ ကြိုသိ
ဘို့လို့မယ်’

‘ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် ချစ်မှာပါ’

‘ချစ်တာတော့ချစ်တာပေါ့ကွာ ဒါဝေခဲအနာဝတ်ရဲ့ရှောင်
လင့်ချက်ကလေးတွေကို ဖေဖေ စိတ်ကူးနဲ့ကြည့်နူးချင်လို့ပါ’

‘ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်မှာ အယ်လ်လရာဆောင်းရွတ်ရင်

ကိုင်ကလေး

တစ်လင်းဖြင့်ထဲက နောက်ထပ်

၁၅၇

ကလေးများ နည်းနည်းထိခိုက်မလားလို့ပါ’

‘မင်းက ဆရာဝန်လား’

ဦးဟန်လင်း ကျွဲဖြီးတိုသွားသည်။ ပြီးမှ

‘အေးခါကွာမထူးပါဘူး နောက်ဥလကြာရင်သိရမှာပေါ့’

‘သားက သိပါတယ် ဖြူမျက်နှာ နည်းနည်းရင့်နေတယ်

ယောက်ျားလေးခမ္မာမှာ’

လင်းရဲဝင်းက ဖခင်ကြီးကို စိတ်ပြေစေရန် နည်းနည်း

နောက်လိုက်သည်။ အမှန်တကယ်ပင် နောက် ဥလကျော်ကျော်

ကြာသည့်အခါ သိရပါသည်။ လင်းရဲဝင်းပြောသလို ယောက်ျား

လေးဖြစ်သည်။ သို့သော် လူပြည်ကို မရောက်မီမှာပင် သူ့အမေ

ကသတ်ကိုပါ နှုတ်ယူရုံ လာရာလမ်းသို့ ပြန်သွားရှာသည်။

ကိုင်ကလေး

၁၅၈

မြူးလဲင်

ဟင်းလင်းပြိုင်ထဲက နေတစ်စင်း

၁၅၉

အပိုင်း (၂)

အတိတ်ဟင်းလင်းပြိုင်မှသက်တံ့ရောင်အနာဂတ်အိလို့

လိုင်စာပေ

လိုင်စာပေ

၁၆၀

ပြောင်း

ဟင်းလင်းပြင်သံက နောက်စင်း

၁၆၀

တိုဟုံနုလုံးသားအင်လှိုင်ကို အသစ်ပြန်ကိုင်ဖို့ မကြွင်းနစ်
မကြွမ်းတျင်ဆုံးမကြွနစ်တစ်ယောက် ရှာရတာပေါ့။

လင်းရဲ့ဝင်း

လှိုင်စား

လှိုင်စား

အခန်း (၉)

သူ၏ဦးခန်း အရောက်တွင် လင်းရဲဝင်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏
 ကားကို အနုလုံဝဋီလုံသုံးသပ်ရင်း အတွေးပင်လယ်ကြောတွင်
 ကျခတ်နေမိသည်။ ကုက္ကုစ္စ သံသယစိတ်သည် လူကို နှိပ်စက်
 ကတ်သောတရားစွန်းကို ဘာသာရေးနှင့်မစိမ်းသော သူ့လိုလူက
 မှားလည်သဘောပေါက်သော်လည်း တစ်ယောက်တည်းတိုသာ
 ပျံ့လွန်းလမ်းချစ်တတ်သည့် အချစ်သမားရဲ့စိတ်က ဖြူစင်သန့်
 ပျင်းလွန်းသည့်ချစ်လန်း၏နေရာတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်စွဲကပ်ရှိသော
 ပါးကလေးတစ်ဦးတို့ သူ့အားထိုးဘို့ ကြောင့်ကြနေခြင်းဖြစ်၏။

'ငါ ဇီဝကြောင်တာလား'

လှိုင်စာပေ

လှိုင်စာပေ

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မေးခွန်းပြန်တုတ်မိသည်။

'ဆရာ ရွှေတွင်းတွေက မေးလီးပီပီတိတွေကို ဆရာစစ် ပြီးရင် အမိဒို့ကိုဆက်တင်ရမယ်'

သူ့အတွင်းရေးမှူးဝင်ရောက်လာပြီး သတိပေးမှ ရွှေဝှ အလုပ်ပုံကိုရှင်းရန် စာနာသွင်းလိုက်သည်။

တိန်းဂဏန်းများ၊ စာရင်းဇယားများနှင့် ငွေကြေးများ အောက် သူ့ဦးနှောက်နှင့်သူ့နှလုံးသားကို လမ်းကြောင်းပြောင်း ရှန်တီနီလုပ်ကာ ဖိုမ ချစ်ခြင်းနယ်ဝယ်ကို ခဏ မေ့ထားလိုက် သည်။

'အား တွတ် တွတ်'

စားပွဲပေါ်မှာ အလုပ်ပုံကြီး ရှင်းလင်းဖတ်မှတ်ပြီး မှတ် ချက်ရေးသင့်သည်များရေးကာ အခပ်ဖြစ်သူအမိဒိတ် ထရန်ဖာ လုပ်လိုက်ပြီးချိန်တွင် သူ တုလားထိုင်ပေါ်မှထကာ ညောင်းသွား သည့်ခါးကို တစ်ဖက်စီခပ်သွက်သွက်လေးလှည့်ကာ အညောင်း ဖြေလိုက်သည်။

သူ့ခွဲခန်းခိုရာ ၁၂ထပ်အမြင့်မှနေ၍ ရန်ကုန်မြို့ရှုခင်း ကိုကြည့်ရင်း နံနက်စောစော လမ်းမလျှောက်တော့ရန် သူ ဆုံး ကြိတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သို့သော် ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာသည့် အလုပ်စားပွဲ ယော်မှတယ်လီဖုန်းသံကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မခိုင်မာတော့။

'ဟဲလို'

တယ်လီဖုန်းအတွင်းမှ သူနှင့် စိမ်းနေသောအသံတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။

'အမိန့်ပို့ပါခင်ဗျာ လင်းရဲဝင်းပါ'

'ဟိုရဲကလည်း မမှတ်မိဘူးလား'

ဗုဒ္ဓေါ။

အဆက်အဆံမလုပ်တော့ရန် စိတ်ကူးပြီးခါမှ မယ်မင်း

ကြီးမက စတင်၍ အဆက်အသွယ်လုပ်လာသည်။

'မင်း ကိုယ့်ရုံးဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရတာလဲ'

'ဟင်း ဟင်း ကိုရဲကလည်း အသိလောက်ကောင် မဟ

ါနဲ့ ဘယ်သူနဲ့စိတ်ကောက်နေတာလည်း ပြော'

'စိတ်ကောက်စရာကကြောင်းမရှိပါဘူး ဒါပေမဲ့'

'စိတ်မကောက်ရင် ငြီးရော ဒါပေမဲ့မလုပ်နဲ့ ကိုရဲ့ အနိုင်နဲ့ပိုင်းသွားတဲ့ သိလိယတ်ပွဲကို ဒီညနေမှာ ထိုးချင်တယ် ညနေ ၃ နာရီအရောက်လာ'

'ကိုယ်မအားဘူး မင်းနဲ့လည်းမတွေ့ချင်ဘူး မင်းလိုဘာမှန်းမသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ငါ့အချိန် မပေးနိုင်ဘူး' ဟု ပြောပစ်လိုက်ရန် စိတ်ထဲမှစဉ်းစားနေခဲ့တဲ့ -

'အင်း'

ဟု နှုတ်မှထွက်သွားသဖြင့်

'အိုကေ ဒါပဲနော် ဘိုင်ဘိုင် စောင့်နေမယ်ဟုပြောကာ သိမ့်ဘက်က ဖုန်းချသွားသည်။ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို တိုင်ကာ ဝိုင်သွားသည်က လင်းရဲဝင်း။

ထိုနေ့ပွဲကို လင်းရဲဝင်း ဆွဲပြီးမကစားတော့ ခပ်မြန်ပြန်ပင် (၃)ပွဲဆက်တိုက် အနိုင်ထိုးကာ ပွဲသိမ်းဖြစ်လိုက်သည်။

'ဟင်း အမှတ်ကြောရလည်း မနိုင်ပါလား'

လိုင်ကဏ

'မင်းက အနိုင်လိုချင်စိတ်သိပ်များတာကို'

'ကိုရဲ့'

သိမ့်က လင်းရဲဝင်းကို ကြည့်ကာ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

'သိမ့်ကို ဘာလို့ ဟိုနေ့ကလို့ သိမ့်လို့မခေါ်ဘဲ မင်းတို့

ကိုရဲ့နဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး သုံးနှုန်းနေရတာလဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဖြစ်တာပေါ့ ကိုရဲ့ အဲဒီလိုလုပ်တော့ သိမ့် ဘယ်စိတ်

ကောင်းမလဲ ပရက်ရှာဝင်ပြီး ခွဲထားပေါ့'

'ပရက်ရှာ မဝင်လည်း မင်းကိုယ့်ကို မနိုင်ပါဘူး'

လင်းရဲဝင်း လေသံအတန်ငယ်လျှော့လိုက်သည်။ ငြီးမှ

'နေစမ်းပါဦး မင်း ငါ့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ဘယ်လိုလုပ်ရတာလဲ'

'ကိုယ့်ဖိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းက ခင်ခင်မင်မင် ကိုယ့်

ဖုန်းနံပါတ်ကို ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်ကဘယ်လောက် ဘာညာမှမပြော

တာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ စုံစမ်းတာပေါ့'

ကလေးဆန်၍ချစ်စရာကောင်းသောအမူအရာကြောင့်

လင်းရဲဝင်း စိတ်ထဲတွင် ပျော့ပြောင်းစပြုလာသည်။

လိုင်ကဏ

'ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ် ပဋိပက္ခဖြစ်နေတာပါ'
'ဘာများလဲ'

လင်းရဲဝင်း အနားယူ ဆက်တီပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၊
စားပွဲပေါ်တွင် ရောက်နေသည့် ဘီယာပူလင်းတို့ဖွင့်ကာ ဖန်ခွဲ
ထဲ ပြေးညှင်းစွာငုံ့ရင်းက

'ကိုယ့်အတိတ်က အကြောင်းတွေပေါ့!'

သိမ့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။

သိချင်လွန်းသည့်စိတ်က သူ့မျက်လုံးတွင် အထင်သ
ပေါ်လာသည်။

လင်းရဲဝင်း ဘီယာမတ်ခွက်ကို ခော့သောက်ချလိုက်၊

သိမ့်ကို ကြည့်လျှက်

'ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို သိမ့် တစ်ခါမှမမေးဘူးဘူး'

'အားနာလို့ပါ၊ နောက်ပြီး'

'သိမ့်ဘာဖြစ်လို့ အားနာရမှာလဲ ကိုယ့်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ဂုဏ်

ရဲ့အကြောင်း အကောင်းအဆိုးတော့ သိထားသင့်တာပေါ့'

'သိလည်းသိချင်တယ်သိလည်းမသိချင်ဘူး ဘာကြောင့်'

လဲဆိုတော့ သိမ့်က ကိုရဲကိုခင်တယ် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး
အနေနဲ့ ယုံကြည်တယ်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးနေရင် လွတ်လွတ်လပ်
လပ်ယုံကြည်မှုကလေးပျက်သွားမလားလို့ သိမ့်တွေ့မိတယ် ဒါ
ကြောင့်'

'ဒါကြောင့် မမေးတာပေါ့'

'ထုတ်တယ်လေ နောက်တစ်ခုက ကိုရဲမှာ အိမ်ထောင်
တွေ ကလေးတွေရှိမှန်း သိမ့်သိလိုက်ရင် အရင်လို ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းခင်လို မရတော့ဘူး'

'သိမ့်က အလည်မပဲ'

'ဘာလည်လို့လဲ'

'သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ ကိုယ့်ကို အိမ်ထောင်ရှိမရှိ စုံစမ်း
နေတာလေ'

'ဒါ ကိုရဲက ဖွင့်မေးလို့ပါ ကိုရဲမမေးရင် သိမ့်ဒီလိုပဲ အချိန်
တစ်ချိန်အထိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခင်မင်နေမှာပဲ'

'ဘယ်အချိန်အထိလဲ'

'ကိုရဲက ခင်မင်မှုကိုအရောင်ဆိုးချင်လာတဲ့တစ်ချိန်အချိန်

ပေါ့

အထေးကိုထေးကြည့်ရင်း သိမ့်တ ကာလုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

'ဟင်း အဲဒီအချိန်မျိုးမရောက်ပါစေနဲ့လို့ သိမ့်ဆုတောင်းမိတယ် သိမ့် ကိုရဲ့နဲ့ ဒီလိုခင်မင်တဲ့တာဝလေးကို အပျက်မခံချင်ဘူး သိမ့်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကိုရဲ့လူမျိုး ခင်ရတဲ့လူမရှိဘူး' တကယ်လား သိမ့်မှာ ကိုယ့်အပြင်အခြားလစ်ယောက်မရှိဖူးဘူးလား'

'မရှိဘူး။ ရှိရင်လည်း ဘယ်အမျိုးသားမှ သူတို့ရဲ့ အမျိုးသမီးကို ဒီလို တခြားအမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ တွဲသွားတဲ့လားခွင့်ပြုပါမယ်'

'သိမ့်အတွေးအခေါ်က မှန်ပါတယ် ထိုက် နည်းနည်း အတွေးခေါင်သွားတယ် ဒါပေမဲ့'

'ဆက်ပြောနဲ့တော့ ကိုရဲ့ သိမ့်တို့ဒီခင်မင်မှုထက်မပိုဘဲ နေသွားကြရအောင်လား'

စိုးရိမ်တကြီးတားနေသည့်သိမ့်ကိုကြည့်ပြီး လင်းရဲဝင်း

လိုင်စာဆ

ပယ်ချင်သွားသည်။ မပြောလို့မဖြစ်တော့မှန်း သူ့သိလိုက်သည်။

'သိမ့်တ ကိုယ့်ကို အိမ်ထောင်ရှိတယ်လို့ထင်နေတာကိုး'

'မဟုတ်ဘူးလား ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ ရှိမှာပေါ့'

'ကိုယ့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးတယ်'

'ရှိခဲ့ဖူးတယ်'

သိမ့် သံယောင်လိုက်လက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ကိုယ်အရမ်းမြတ်နိုးတွယ်တာရတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့ ကိုယ့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကိုတောင် သူနဲ့အတူ တစ်ခါလဲ မှုတ်နှုတ်လိုက်ပြီလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်'

သိမ့် စိုက်ပြီးနားထောင်နေသည်။

'အဲဒီလိုမဟုတ်မှန်း ကိုယ်စောစောကမှသိလိုက်ရတယ်'

'အဲ ဘယ်တုန်းကလဲ'

သိမ့် မှုတ်လုံးပြူးသွား၏။ ကပြာကယာမေးလိုက်သည်။

'သိမ့်တ ကိုယ့်ကို ကိုရဲ့ သိမ့်တို့ ဒီခင်မင်မှုထက် မပိုဘဲ

နေသွားကြရအောင်လို့ပြောတဲ့အချိန်မှာပေါ့'

သိမ့်ဘာမှမပြော။ ဆက်တိလက်ရမ်းကို လက်သဲနှင့်ပြန်

လိုင်စာဆ

၁၇၂

မြို့လုံးခင်

ကာ ငြိမ်နေသည်။

လင်းရဲဝင်း စကားကလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။

‘သိမ့်အကြောင်း ကိုလှိုကို သိခွင့်ပေးပါ’

သိမ့် သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ

‘သိမ့်ဘဝက အရမ်းကို အထီးကျန်ဆန်ပါတယ် ကိုရဲ
ရယ် ဒီလိုလုပ်ပါလား တိုရဲ သိမ့်ကိုပြန်လိုက်ဖို့ သိမ့်အိမ်မှာ ကိုရဲ
ကို ညစာကျွေးမယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဖြစ်ပါတယ် ဟိုရောက်ရင် ကိုရဲကြည့်’

*

လိုင်ဇာပေ

အခန်း (၁၀)

တတယ်တော့ သိမ့်သူ့သူဇော်သည် လျှို့ဝှက်လွန်းသော
မိန်းကလေးတွေဟုတ်ပါ။ သူ့ဘဝသည် အထီးကျန်ဆန်လှသည်။
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းမပေါ်ရှိ ကျယ်ဝန်းကြီးမားလှသည့် တိုက်
ကိပ်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ဆွေမျိုးအဝေးလှသည့်အခေါ်ကြီးတစ်
ယောက်သာ သူ့တွင် ရှိတော့သည်။

‘သိမ့်ကို မွေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ မာမိ ဆုံးသွားတယ် စနေ
ယမ်းမို့ ယတြာဖြုတ်တဲ့အနေနဲ့ အဖေက သောကြာနာမိ များများ
ပါအောင် နာမည်မဲ့ပေးတာလို့ပြောဖူးတယ်’

သူ့ဘဝ၏အစကနဦးသည် မချောမွေ့လှပါ။

‘ဒါပေမဲ့ သိမ့်မွေးပြီးမှ ဖေဖေ စီးပွားအရမ်းတက်လာခဲ့ပါ။’

လိုင်ဇာပေ

တယ်'

'သိမ့် မေဖေက ဘာလုပ်တာလဲ'

မမေးသင့်တဲ့ပေးခွန်းတစ်ခုကို လင်းရဲဝင်း မေးလိုက်ပါသည်။ သိမ့်က ပြုံးပြီး

'ငါးစိမ်းသည်'

'မနောက်ပါနဲ့ သိမ့်ရယ် တိုယ်ကအကောင်းမေးတာပါ'

'ကိုရဲက သိမ့်အဖေရဲ့လုပ်ငန်းကို အထင်သေးမှာ ခိုးခိုမိလို့ကြိုပြောတာပါ ပင်လယ်ထဲကထွက်သမျှ ငါးပုစွန်တွေကိုဝယ်ပြီး အအေးခန်းနဲ့ ထုပ်ဖို့ ပက်ကင်လုပ်ပြီး နိုင်ငံခြားကိုပို့တာပါ'

'ရေထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးပေါ့'

'ဒီလိုပြောရလောက်အောင်တော့ မပြည့်စုံပါဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ရေထဲက ပုလဲတို့ ကျောက်ခက်တို့ အဖေရဲ့လုပ်ငန်းထဲမှာ မပါဘူး'

သိမ့်က သူ့စကားကိုလိုရာရောက်အောင်ထပ်မံပြောတည်လိုက်သည်။

'ဒီလုပ်ငန်းကြောင့်ပဲ ဖေဖေ မြိတ်ဘက်အံ့သွားစက်ပလ္လာမှောင်ပြီး ဆုံးခဲ့တယ်'

ညှော်ခန်းနံရံရှိ သူ့အင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို မော့ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းသည် လေသံဖြင့်ပြောပြလိုက်သည်။

'တိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး'

'ဒါကြောင့် ဒီလုပ်ငန်းကို သိမ့်လက်ထက်မှာ အနှုံးခံပြီး အကုန်ထုခွဲပစ်လိုက်တယ်လေ သိမ့်မှာ ငွေခွဲစည်းစိမ်က လွဲပြီး မေတ္တာတရားတွေ တစ်ခုမှ မကျန်ခဲ့တော့ဘူး'

'အဲဒီတုန်းက သိမ့်အသက်က'

'တော့ငါးငါးကတော့ ၂၀၅၆လောက်ပေါ့ သိမ့်မကြောက်ပါဘူး ကိုယ့်အားကိုးခွန်ငြိမ်း လုပ်ငန်းသစ်တွေထူထောင်ခဲ့တယ်'

'ကိုယ်မမေးတော့ပါဘူး'

'ကိုရဲသိမှာပါ ဟိုတစ်ခေါက် ကိုရဲလိုက်ပို့တဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ဆိုင်တဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းအားလုံးခင်းထားတဲ့ ဖတ်ရှင်ဆိုင်မျိုးထွက်ကို စတင်ထောင်ခဲ့တယ်လေ'

'အမျိုးသားဖတ်ရှင်ပစ္စည်းတွေ ဘာလို့မတင်တာလဲ'

၁၇၆

မြတ်ဗျာ

'သိမ့်မတွမ်းတွင်ဘူး နောက်ပြီး လူပေါင်းစုံခွဲရောရော
နှောနှော မနေချင်ဘူးလေ'

လင်းရဲဝင်းတ ဖြစ်လျှင်

'ဟုတ်မှာပါ'

'သိမ့်တ ကိုရဲကို စပြီး ခင်မင်အောင်လုပ်ခဲ့မိလို့ ကိုရဲတ
သိမ့်ကို အထင်သေးတယ်ပေါ့'

'မထင်ရဲပါဘူးဗျာ'

'သိမ့်ပြောပြမယ် နားထောင်'

'ဟုတ်တဲ့'

လင်းရဲဝင်း ရယ်ကဲ့ကဲ့နှင့် ဟုတ်တဲ့ လုပ်လိုက်သည်။
သိမ့်တမူ အတော်မခံချင်သည့်မျက်နှာထားနှင့် ရှေးလွန်လေပြီး
သော တစ်ပတ်ခန့်ကအကြောင်းကို ရှင်းပြနေသည်။

'မမ'

အမောမလုံခင် အတူပြေးလာသည့်အဖော်ခိုင်ဇင်သတ်
က ပြေးရင်း စကားစလောသည်။

လှိုင်စာဆ

ဟင်းသင်းပြင်ထဲက နောက်ခင်း

၃၇၇

'ဟိုရွှေတ ဂျာကင်ဝတ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူကြီး

ဟို သတိထားမိလား'

'ဟင့်အင်း'

'မမကလေ အချိန်နည်းနည်းလျှော့ပြီး ပြည်းပြည်းချင်း

ဖြတ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်'

ခိုင်ဇင်သတ်ပြောသလို သိမ့်လှမ်းလျှောက်ကာ ကျော်

ဖြတ်ရင်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အတန်ငယ်လှမ်းသွားမှ သိမ့်က

'တစ်မိနစ်ပဲနော်'

'အဲဒါပြောတာပေါ့ မမရဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ အိပ်မက်ထဲ

လှမ်းလျှောက်နေသလိုပဲ'

'အေး အေး ဟုတ်တယ် ဟင်း ဟင်း'

'ခိုင် သူ့ကို သတိထားမိတာကြာပြီ'

'မိခိုင် ကြိုက်ပိုးနေတာပေါ့'

'မတုတ်ရပါဘူး မမရယ် ဘူတားကြီးကို'

'ဟဲ့ သိပ်အသက်မကြီးသေးပါဘူး လူလတ်ပိုင်းအရွယ်

ပါပဲ'

လှိုင်စာဆ

'ဒီအရွယ်ဆိုတော့ လူ့ဖွဲ့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

'ဒါဖြင့် ပဲခိုင်က ဘာကို စိတ်ဝင်စားတာလဲ'

'ဟဲ့လော့ ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေလဲကလို့များ အိပ်မက်ထဲက

မောင်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတာမျိုးဟေးလို့'

'ကြုံကြုံဖန်ဖန်ဟွယ်'

သိမ်နှင့်ခိုင်ဇင်သက်တို့ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဖြတ်

ပြေးရင်း လင်းရဲဝင်းကို စနောက်ဖြစ်သည်။

'ဟေ့ မိခိုင် နှင့်လူကြီး နည်းနည်းတော့ မှက်နှာအမူအရာ
ပြောင်းသွားတယ်ထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ် မမ အိပ်မက်ထဲလျှောက်သွားတာတော့
မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး'

'အေး အေး ဟင်းဟင်း'

*

သိမ်က သူတို့နှစ်ဦး စတွေ့ချိန်တွင်ရှိသော သူ့ဘက်က
သဘောထားအမှန်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

'အဲဒါကြောင့် ကိုရဲကို စဖြစ်သွားတာပါ။ သိမ်တို့က

လှိုင်စာပေ

လာတိုင်းလေးမြင်တိုင်း စတတ်တဲ့အကျင့် မရှိပါဘူးနော်'

'ကိုယ် သဘောပေါက်ပါပြီ ဒါပေမဲ့ သိမ်ဟို မှားတယ်

မမှန်တကယ် အိပ်မက်ထဲမှာပဲ လမ်းလျှောက်နေတာပါ'

'တကယ်'

'တကယ်ပါ ကိုယ်လမ်းလျှောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်

ကိပ်မက်က ကိုယ်အရင်းချစ်တဲ့ ဇနီးနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်နေ

တယ်လေ ဒါပေမဲ့ အခု ကိုယ်အိပ်မက်က လန်နိုးလာပါပြီ'

သိမ်က လင်းရဲဝင်းကို ဆွေးဆွေးလေးကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ 'လန်နိုးတော့ ဘာတွေလဲ'

'ကိုယ့်အနားမှာ သူမရှိတော့မှန်း သိလာရတာပေါ့'

'ဒီတော့'

'ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်နှလုံးသားအင်

ရှင်ကို အသစ်ပြန်ကိုင်ဘို့ မကြောင်းနစ်၊ အကျွမ်းကျင်ဆုံး မကြောင်း

နစ်တစ်ယောက်ရွာရမှာပေါ့'

'တွေ့ပြီလား'

'တွေ့သလိုတော့ရှိပြီ ကျွမ်းကျင်မှုရှိမရှိတော့ ကိုယ်

လှိုင်စာပေ

မသိသေးဘူး'

'ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဘူးဆိုရင်'

'နှလုံးသားအင်ဂျင်ကို ပြတိုက်ထဲမှာပဲ ပြုပြင်နိုင်မည်သူ
လိုအပ်ပါသည်လို့ စာချိတ်ပြီး ပြထားလိုက်မယ်လေ'

'တော်ကြာ အဟောင်းရောင်းတဲ့လူက ဝယ်ပြီး ပြု
ရောင်းစားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'သူ့လက်ထဲရောက်မှ သူ့သဘောပေါ့'

'ဟင်း ဟင်း ကိုရဲက သိပ်ရယ်ရတာပဲ ဒီမှာရှင် ပစ္စည်း
ဆိုတာ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့ပြီး သုံးမရရင် လွှင့်ပစ်လိုက် အသား
နဲ့အစားထိုးရတယ်ရှင် သိပြီလား'

သိမ့်က အသံကျယ်ကျယ်လေးဖြင့် သူ့ကို အော်ပြော
ပြီး ရယ်နေလိုက်သည်။ ပီတိအပြစ်ကင်းစင်ပြီး ပွင့်လင်း၍ ချစ်
စရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် လင်းရဲဝင်း
မှတ်ချက်ပြုမိရင်းက ရင်တွင်းမှ 'မင်းကို ကိုယ်ချစ်မိတော့မယ်
ထင်တယ် မိန်းကလေးရယ်'

အခန်း (၁၁)

'မမ'

ဖိုင်တွဲအထပ်လိုက် ကိုင်၍ ဝင်လာသော တစ်ဦးတည်း
သော သူ၏အတွင်းရေးမှူးမလေး ခိုင်ဇင်သက် ဝင်ရောက်လာ
သဖြင့် သူ့နှလုံးသားအတွင်းသို့ အသံတိတ်ဝင်ရောက်လာသည့်
လူကြီးခေါ် ကိုရဲအကြောင်းတွေးနေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒါတွေက မမ အသစ်ဖွင့်လိုက်တဲ့ ဖက်ရှင်Shop ၂၃
က စာရင်းဇယားအပြည့်အစုံတွေဘဲ ဂုရုန်စာပြုစုထားတယ်'

'ထားခဲ့လေ မမ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်တာပေါ့'

'မမ ဖတ်ချိန်မရှိမှာ စိုးလို့ အရေးကြီးတာတွေ High
light ဆွဲပေးထားတယ်'

ကျေးဇူးပါပဲတယ်

ဒါနဲ့ မမ အိပ်မက်လူကြီးနဲ့ အတော်အဆင်ပြေနေပြီ

လား

မိခိုင်စကားကလဲ

မမကလဲ လျှို့မနေပါနဲ့ မမစိတ်ဝင်စားဘဲနဲ့တော့ သူ

နဲ့တတ်တဲ့ မလုပ်ဘူးမှတ်လား

မမက သူတို့ ခင်တာပါ

သူကရော

သူ့အိပ်မက်ထဲမှာပဲလေ

ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ

ဒီလို မိခိုင်နဲ့

ခိုင်လင်သက်မယိသေးသော၊ သူ့အနည်းငယ်မျှသိသော

လင်းရဲဝင်း၏အကြောင်းအရာအချို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ဒါဆိုရင် ခိုင် တင်ပွန်းတပ်ထားတဲ့အတိုင်း ကိုတို့ဆွေး

ပေါ့

ဆွေးတာထက်ကို သူ့ရဲ့ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတာလို့

လှိုင်စာပေ

ပြောရင် ပိုမှန်မယ်ထင်တယ်

ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ

မမအပေါ်မှာ သူ့စိတ်ဝင်စားမှုရှိတာ မမ သူ့မျက်လုံး အပြုအမူ အဓိကအရာတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် သိတယ်လေ နောက် တစ်ခုက တစ်ခါတလေ မမကို ခပ်မာမာပြောတယ်။ သူ့စိမ်းဆန် ဆန်နေတယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနီးစပ်အောင် မမကို ပချစ်မိအောင် ကြိုးစားနေတယ်လို့ ထင်တယ်

မမကရော သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုလဲ

နဲ့လုံးသားကို သူ့ဇနီးနဲ့ အတူတူ မြှုပ်နှံထားပါတယ်လို့ ဝန်မခံယုံတမယ် အချစ်ကြီးနေတဲ့လူကို မမက ချစ်မိရင် သူ့ဆီက ထက်ကြွလန်းဆန်းတဲ့အချစ်တွေ မမရပါ့မလား

ဒါတော့ဟုတ်တယ်နော်

သူနဲ့တိစ္ဆကို မမ အလျင်စလို မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး အဖြူ အမည်းလည်း မတွေ့ပြားချင်ဘူး ခုလို လမ်းလျှောက်ရင်းဆိုလိုက် သိလိသက်အတူတိုင်းလိုက် ညစာအတူစားလိုက်နေရတဲ့ဘဝလေး ကို မမသာယာတယ် သူ့တာအခွင့်အရေးမလူတတ်တဲ့လူတွေနဲ့

လှိုင်စာပေ

တစ်ယောက်ပါ'

'ရှားပါးတဲ့ယောက်ျားပေါ့'

'ရှားတော့ မရှားပါဘူး ဒါဝေခွဲ ဒီခေတ်ကြီးထဲက ပြောရေတတ်လူတိုက်ထန်တွေကြားမှာတော့ ရှားပါးတယ်'

'မမဆိုလိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ တုတ်တယ်နော် ကျွန်မတို့ရပ်တွက်ထဲက လူလတ်တန်းစားပညာတတ်တွေထဲမှာလည်း မမလူကြီးလိုလူမျိုးတွေရှိပါတယ်'

'မမလူကြီး မမလူကြီးနဲ့ စကားနောက် တရားပါနေပိုင်း ဖယ်နော် ကောင်မလေး'

'ဟဲ ဟဲ မမတလဲ'

'ကိုင်း.. ကောင်မလေး ကိုယ့်အလုပ် တိုယ်လုပ်တော့ ညည်းပဲ ညည်းအတွက် လူကြီးဆန်ယောက်ရွာသို့ စဉ်းစားထား'

'ဒါတော့ မမရယ် အားကီးလို့တောင်းတဲ့လူမျိုးတွေရဲ့ တော့ ချစ်ချစ်မချစ်ချစ် သူ့ချစ်ရင်ပြီးရောပဲ မျက်စေ့စိုက်လိုက်မယ်'

'ခွေးမလေး'

ပြောပြောဆိုဆို ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုထွက်သွားသောနိုင်ငံသက်စကားက သူ့နှလုံးပတ်ချက်ကိုပြင်းထန်စွာရိုက်ခတ်သွားမှန်း သိမ့်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

'ချစ်ချစ်မချစ်ချစ် သူ့ချစ်ရင်ပြီးရောတဲ့လားမိခိုင်ရယ်'

၁

နှလုံးသားအဟောင်းနဲ့လူကို မချစ်မိအောင်ကြီးစားရင်း သိမ့်သူသူလေး ပဲခူးမြို့ဘက်တွင် အမျိုးသမီးဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ခု အသစ်ထပ်မံဖွင့်လှစ်အောင် ကြိုးစားရင်းက အချိန် ၂ ပတ်တိတိ တုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။စိတ်နှင့်စေတသိက်ကတော့ သူ့အကြောင်းသာ စာရစ်ပဲပဲပေါ်လာ၏။ ညနေတိုင်း ပဲခူးကပြန်လာတိုင်းတော့ သူ့အလုပ်ခွဲခန်းရှိရာသို့ ကြောခဏဖုန်းဆက်မေးဖြစ်သည်။ မေးခွန်းကတော့ 'ဘာထူးသေးလဲ၊ ဘယ်သူလာသေးလဲ၊ ဖုန်းဘယ်သူဆက်သေးလဲ'

တာဝန်ခံမန်နေဂျာက ပြန်ဖြေသည်က - ကုန်စေ့နှုန်း၊ ရောင်းအား၊ လာရောက်အားပေးသည့်မင်းသမီး၊မော်ဒယ်၊အဆိုတော်၊ ဆက်သွယ်လာသည့် နိုင်ငံခြားဖက်ရှင်စေ့ကွက်မှ

နှင့်ဖုန်းများအကြောင်း။ သူ့သိလိုသည့်အကြောင်းအရာက မပါ။
 တကယ်ဆိုရင် ဘာမှပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာမပေါ်ဘဲ သူ့အိမ်မှာ
 နောက်ဆုံးညစာစားတဲ့အပြီး နှော့နှော့ဆေးဆေးလမ်းခွဲခဲ့ကြ၏။
 ၁ရက် ၂ရက်နေ့လွင် သူ့ဘက်က အပူတပြင်းလို့လဲလဲစမ်းသုံး
 သည်။ သူ့ကို ဖုန်းနံပါတ်များပေးမထားလို့များလားဟု သိမ့်တော့
 မိသည်။ မဆိုငါ။ တကယ်ဆိုရင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ ချစ်
 မိသည့်ယောက်ျားကသာ စတင်စုံစမ်းထိုးဖောက်ရမည် မဟုတ်
 ပါလား။ သူ့အိမ်ကိုသိ၏ မလား။ သူ့အိမ်နှင့်နီးကပ်သိ၏။ မဆက်
 သွယ်။ တစားနေကျသီလီသတ် Club ကိုသိ၏။ ခြေဦး မလှည့်။

‘တောက်’

ချစ်ခြင်း၏ပြင်းပြသောပဲ့တင်သံက သိမ့်နှုတ်နှုတ်သီးဗွဲ့
 ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူ့ချစ်ဦးကိုသာတစ်နေ့သည့်သူ့အကြောင်း
 ကိုတွေးနေမိသည့် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်သဖြင့် ထက်ခေါက်သံ
 ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သေသွားသော မိန်းမတစ်ယောက်မှာ
 အချစ်ကိုပြိုင်မလှချင်တော့။ တိုစဉ် သူ၏ Noida အမျိုးအစား
 မိုဘိုင်းဖုန်းကလေးပြည်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းခိုင်းခွက်တွင်ပေါ်

လာသည့် နံပါတ်မှာ သူ့အတွက်စိမ်းနေသည်။ ခလုတ်ဖွင့်၍တူန့်
 ရန်သံပေးလိုက်သည်။

‘ဟယ်လို’

‘နလုံးသားအင်ဂျင်စက်ကလေးတစ်လုံး ပြုပြင်ချင်လို့ပါ
 မင်ဗျာ ကျေးဇူးပြုပြီး တက္ကသိုလ်မှာ အတော်ဆုံးမကြောင်းနစ်နဲ့တွေ့
 ဖြစ်ပါတယ်’

သူ့မသိစိတ်ရော သိစိတ်တပါ တောင့်တနေသည့်အသံ

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်... ကြောင်းနစ်က ဘဝတစ်ပါးကို

ပြောင်းသွားပါပြီ’

‘ဗျာ’

‘မဗျာပါနဲ့ ရှင်ပြင်ချင်တယ်ဆိုရင် လိုက်သွားပါ’

‘ဟုတ်တဲ့ လိုက်ရောမလိုတော့ပါဘူး အခု ကျွန်တော်

ကတစ်ပါးမှာရောက်နေပါတယ်’

‘တင်းဟင်း ရှင်က တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့လူ’

‘ကိုရဲ့လို့ မခေါ်တော့ဘူးလား’

‘ခေါ်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး ရှင် ဘာကြောင့် ပျောက်နေ

တာလဲ

သိမ့်က ဦးအောင်စွတ်ခွဲလိုက်သည်။ သူကလည်း တစ်

ရွာင်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား

‘ပျောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရွှေ့တုတ်
ဘတ်သွားရင်းက လမ်းခုလပ်မှာ နှလုံးသားတို့ပြုပြင်နိုင်တဲ့မကွင်း
နစ်တို့တွေ့ခဲ့လို့ပါ’

‘ဪ ချင်က ဒီလိုတိုး’

သိမ့်သူ့လင် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ တတ်လည်းတတ်
နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ။ ခု တစ်ယောက် တွေ့ပြန်ပြီတဲ့။

‘ဘယ်မှာတွေ့လို့လို့ မေးတော့ဘူးလား’

‘မေးစရာမလိုဘူးထင်တယ်’

သိမ့်မှာ အင်အားမရှိတော့။

ဖုန်းကိုပိတ်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။ လက်က မရောက်။

‘ပဲခူးမှာတွေ့ခဲ့တာလေ ရန်တုန်မန္တလေးလမ်းမကြီးပေါ်

မှာ မနေ့ကမနက်တစ်ခုမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ သိမ်သိမ့်သူခရီးဆိုင်ရှင်ပေါ်

‘သွား ရှင်မတောင်ဘူး’

ရင်ထဲမှ လှုပ်ကန်ဖြစ်သွားအောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသ
ပြင် သိမ့် ဘယ်လက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိလိုက်သည်။

‘ရှင်အခုဘယ်မှာလဲ’

‘ပဲခူးကဆက်နေတာ မနက်ဖြန် သိမ့်ပဲခူးလာဦးမလား’

‘မလာဘူး’ သိမ့် မုသားသုံးလိုက်သည်။

‘တိုယ်ဝမ်းနည်းတယ် သိမ့်မလာတော့ဘူးဆိုရင်’

‘သိမ့်မလာရင် ရှင်ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘ကိုယ်လား နတ်ပြည်တက်တော့မယ်’

‘နောက်မနေနဲ့’

‘တကယ်ပြောတာ ခု ကိုယ် ပဲခူး ရွှေဝါထွန်းတော်တယ်
ပြုရောက်နေတာ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့အတူပေါ့ မနက်ဖြန် သူတို့
က ရွှေတွင်ဘတ်က ဝိုက်ကြီးမတောင်ကြောမှာ ခနောက်စိမ်းရှာ
ကဲ့ မရောက်နေတာ’

‘ဘာဆိုလဲ’

‘ဆိုင်တာပေါ့ သိမ့်ပဲခူးမလာဘူးဆိုရင် ကိုယ်လည်း ပေ

ပြုဝေကျော်ဖြင့် ဝိုက်ကြီးမတောင်ကြောပေါ် တက်လိုက်သွား

တော့မယ်'

'ကောင်းတာပေါ့၊ ကြက်ဖန်ဖန် ဝိုက်ကြီးပတောင်ကြော
တဲ့'

'ဒေသအခေါ်အဝေါ်ပေါ့ သိမ့်ရယ် အဝေးက လှမ်း
ကြည့်ရင် တိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ ပတ်လက်လှန်လဲနေတာနဲ့ တု
လို့ ခေါ်တာလေ'

'ဟုတ်လား စိတ်ဝင်စားစရာပဲ သိမ့်လိုက်ချင်တယ်'

'မလိုက်ပါနဲ့ ထောင်အတက်တွင် နာနပ်နေရဦးမယ်'

'အဲဒါ သိမ့်ကို အထင်မသေမပါနဲ့ နေ့တိုင်း အနည်းဆုံး
ပုခိုင်းလောက် ကျောင်းပြေးနေတာ ကိုရဲသိသားနဲ့'

'အထင်မသေပုံပါဘူးတော့ နောက်ဆိုင်ခေါ်ပါမယ် ဒါဆို
မနက်ဖြန် ပဲခူးလာဘို့ သေချာပြီပေါ့'

'သိဘူး'

သိမ့် နည်းနည်းမူလိုက်သည်။ စိတ်ပြေချင်စိတ်တိုဖြူသိပ်
ပြီး Mobile phone ရဆီလာတိုပိတ်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မနက် ပဲခူးတွင် သူတို့နှစ်ဦးဆုံတွေ့ ရမည်မဟုတ်ပါလား။ ။

အခန်း (၁၀)

'ဦးရဲလင်းဝင်း'

ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာတို့ထွန်းကျော်က နံနက် (၅) နာရီခန့်
ရှင် လင်းရဲဝင်းအခန်းဘက် ကူးလာခဲ့သည်။

'လာထိုင် တို့ထွန်းကျော်'

'တွန်းတော်တို့အဖွဲ့တွေ ခပ်စောစောပဲ ရွှေကျင်ဘက်
ပျက်သွားရင် တောင်းမလားလို့'

'ကောင်းသားပဲ ကွန်တော်တော့ မလိုက်ကော့ဘူး လာမဲ့'

ပျက်မှာ တို့ထွန်းကျော်ငို့နဲ့ ဒီပဲခူးမှာပဲ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့'

'တိစ္ဆရီလို့လား'

'အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့ပါ'

'ဘယ်လိုဂွီလ်ဆိုလဲ'

'ဘဝအတွတ်ပေါ့ဗျာ'

'ဟား ဒီကော သဘောပေါက်ပြီ စိတ်ချပါ တောထဲက ကိစ္စတွေအားလုံး ကျွန်တော့် တာဝန်ထားလိုက်ပါ ဦးလင်းရဲဝင်း နောက်ဆံတောင်းပါနဲ့'

'ကျေးဇူးပါဗဲဗျာ... ကျွန်တော်မလိုက်ဖြစ်တဲ့ တိစ္ဆာ ကြောင်းရင်းကို ဒယ်ဒီသီရင် ခွင့်ပြုမှာပါ'

'ဒီဒီကော'

အခန်းမှပြန်ထွက်သွားသော တိုထွန်းတော်၏အတွက် ပြင်ကိုကြည့်ကာ လင်းရဲဝင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ဟင်း'

ယခင်က သူ့အနေနှင့် အလုပ်တာဝန်များကိုအားတက် သရောဆောင်ရွက်တတ်သည်။ ခုတော့ သူ့အပေါ်လွှမ်းမိုးထား သည့် မမြင်ရသောအင်အားတစ်ခုကသူတို့ဆောင်ထားသည့်

'သိမ့်'

သိမ့်သူသူဇော်သည် သူ့ဘဝ သူ့စိတ် နှလုံးသားရပ်

ကြည့်တည်ရှိရာဟာဒသနလုံးအိမ်အတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ်ခိုနား ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ တိတ်တဆိတ်လေးဝင်လာသော စွဲလမ်းစိတ် တို့နေရာမမေ့လို၍ အတင်းတွေ့ပတ်ရှောင်ပြေးနေသော်လည်း မှန်စိတ်တို့သည် လက်ဆုပ်ဖွဲ့သောနည်းအားဖြင့် အိမ်လျှောက်ပုံထဲတွင် ကုတ်ခြစ်ချခိုင်အမာတည်ဆောက်နေသည်ကို သူ့ရှောင်ပြေးနေ ခဲ့သော ၂ ပတ်တာကာလအတွင်းတွင် သိလိုက်ရသည်။

'ဘယ်လိုမှ မမှပစ်လို့ မရပါလားသိမ့်ရယ်'

*

နံနက် ၇နာရီခန့်တွင် သူ့ ရွှေဝါထွန်းဟော်တယ်မှ ခြေ လျင်လျှောက်ကာ သိမ့်သိမ့်သူ့ဖက်ရှင်ရှောင်သို့ လမ်းလျှောက် လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင် သိမ့်၏ကားရပ်ထားသည်ကို မတွေ့ သဖြင့် ဣန်စောင်းထိုးနေရာရှိ လွှတ်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင် ဝိုင်းကာ သိမ့်ကားအလာကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ သိမ့်၏ မိုင်းသည် လက်ဝဲဘက် ရန်ကုန်အပြန်ယာဉ်ကြောတွင် ရှိသဖြင့် လူထိုင်နေမည့်လွှတ်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ သိမ့်ကား ကြိမ်းသေ ဖြတ် ကောင်းရမည်ကို သူ့မှန်းဆလိုက်သည်။ လင်းရဲဝင်း သိပ်မစောင့်

လိုက်ရ။ သိမ့်၏အဖြူရောင် မတ်ခင်းတူးတူးလေး သူ့ရှေ့မှ မြတ်
 သွားသည်။ ဆိုင်မှ ထထွက်လာခဲ့ပြီး သိမ့်၏စတိုးဆိုင်ရှေ့တွင်
 လက်တုလေးနောင်ပစ်ကာ ရပ်နေလိုက်သည်။ ကားလေး ဆီ
 ရှေ့တွင်ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သိမ့်က ဘေးဘယ်လှာကြည့်လေ
 ရဲဝင်း ကားဘေးတွင်ရပ်ကာ တံခါးချပ်ကိုဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း
 'စိတ်အလိုမကျဖြစ်ရတဲ့ရက်တွေကုန်ဆုံးတဲ့နေ့ပါပဲ သိ
 ရယ်'

'ကိုရဲ'

သိမ့်၏ဝမ်းသာကြည်နူးမှုပုံရိပ်တို့ လင်းရဲဝင်း၏ မှုဟောင်း
 သား ဒီဂျစ်တယ်ကင်ဗရာမှာ တစ်သက်လုံး သိမ်းဆည်းနိုင်ဖို့
 တဖြတ်ဖြတ် ချိတ်နေလိုက်သည်။

'သိမ့်ကို ကိုယ်သိပ်သတိရတာပဲ'

'သိမ့်လည်း ဒီလိုပါပဲ တဲ့ရဲကားကို ဆိုင်ရှေ့မှာ မနေတော့

တော့ ပိုဝမ်းနည်းသွားတယ်'

'လူ့ရောက်နေပြီပဲ'

'ဒါအဓိကပဲလေ'

'ကဲ သိမ့် လုပ်စရာရှိတာလုပ် ကိုရဲစောင့်နေမယ်'
 'အထဲလိုက်မဝင်တော့ဘူးလား'
 'ကိုယ့်တို့ အခြောက်ထင်မှာပေါ့'
 'ဘာဆိုလဲ'
 'အချို့သမီးဝတ် ဖက်ရှင်ဆိုင်လေ'
 'တင်း ဟင်း ဟုတ်သားပဲ ဒါဖြင့် ၁၀ မိနစ်စောင့်'
 'အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ'
 သူတို့နှစ်ဦး အပျော်တွေ စုနေကြသည်။ ၁၀ မိနစ်ပင်
 ကြာ သိမ့်ပြန်ထွက်လာသည်။
 'ပြန်လိုက်တာ'
 'ပြန်ဆို ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး ခဏနေမှပြန်လာခဲ့မယ် ပြော
 ပြန်ထွက်ခဲ့တာလေ'
 'သိမ့်မှာလိုက်တာ ဝေး ကားသော့'
 လင်းရဲဝင်း ကားသော့တောင်းပြီး ဒီရိုင်ဘာခုံတွင် ဝင်
 ဝင်လိုက်သည်။
 'ဘယ်သွားမှာလဲ'

ဘေးခုံတွင် ထိုင်ရင်း သိမ့်မေးလိုက်သည်။

'ကမ္ဘာ အပြင်ဘက်'

'သွားလေ လိုက်မှာပဲ'

ကားကလေးမှာ သူတို့နှစ်ဦးကို သယ်ဆောင်ရင်း ပဲ

မြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

'၂၀တလုံးလုံး ကိုရဲဘယ်သွားနေလဲ'

'ကိုယ် ပြောပြီးပြီလေ ရွှေကုန်ဘက်မှာ ခနောက်'

သတ္တုထုတ်သို့ နိုင်ငံခြားသားပညာရှင်တွေနဲ့ သတ္တုကြော့လို ရှာနေတာလို့'

'ကိုယ်တိုင်သွားရောလို့လို့လား'

'လိုတယ်လေ တို့သံက အလုပ်သမားပဲ ပိုင်ရှင်သူမ'

မှ မဟုတ်တာ'

'စိုပြီ တိုရဲတာလေ စကားပြောရင် အတတ်ကလေး'

'အတတ်ကလေး'

'ဟုတ်တယ်လေ အတတ်ကလေးဝါတော့ နည်းသူမ'

လေးခွပ်လိုက်ရမူ'

လှိုင်စာပေ

'ကိုယ်က ကြတ်ဖကြီးပေါ့'

'ဟင်း ဟင်း မဆိုလိုပါဘူးရှင်'

'သိမ့်တရော ဘာထူးလဲ ရန်ကုန် ပဲခူးပြေးလွှားနေရတာ
လာဘူးလား'

'တို့သို့အပေါ် ဝရမစိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မေ့ပစ်

ကလုပ်တွေမိလုပ်နေတာဝါ'

'မေ့နိုင်လို့လား'

သိမ့်ငြိမ်သွားသည်။ ဖြေသင့်မဖြေသင့် သူ စဉ်းစားနေ
သည်။ ပြီးမှ

'ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ'

'ရောက်တော့မှ သိမှာပေါ့ သိမ့်စိတ်ကို အရမ်းကြည်နူး

ပျားအောင်လုပ်သို့ နေရာတစ်ခုကို ကိုယ်တွေ့ထားတယ်'

ပဲခူးမှအတော်ကျော်လာပြီး ပျဉ်ပုံကြီးကို ဝင်စ ပြုလာပြီ
သည်။

'မရောက်သေးဘူးလား ကိုရဲ သိပ်ဝေးဝေးသွားလို့မဖြစ်

ပျားကျော် သိမ့်မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်'

လှိုင်စာပေ

'အလုပ်ကိစ္စ သိမ့်ဦးနှောက်ထဲကခဏထုတ်ထားလိုက်'
 'ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဒီအလုပ်နဲ့ ထမင်းစားနေရတာ'
 'သနားစရာလေးနော်'
 'သိမ့်ဆိုလိုတာ သိမ့်တစ်ယောက်ထဲအတွက် မဟုတ်ပါ
 ဘူး သိမ့်အလုပ်ကိုမှီခိုနေရတဲ့ အလုပ်သမားတွေအတွက်ပါ။
 တယ်'

'အားပါး'

လင်းရဲဝင်း သိမ့်ကို လေးစားသွားသည်။ သူ့ဖခင် လေ
 သံနှင့် တစ်ဖြတ်ထဲဖြစ်သည်။

'ဘာ အားပါးလဲ'

'ဪ သူ့ငွေမတွေလေသံက တစ်ဖြတ်ထဲပဲ ကိုယ်ကို
 အစ်ဒီကြီးကလည်း ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေက ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲပြော
 ဖူးတယ်'

'ကိုရဲအဖေပဲ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်'

'ကိုရဲ အစ်ဒီဖြစ်ရင် ဘယ်လိုပြောမှာလဲ'

လှိုင်စာပေ

'သိမ့်တို့နဲ့ အပြင်ချင်းမတူဘူး'
 'နားထောင်ကြည့်မယ်လေ
 ကားကို ညာဘက်ပြန်လမ်းကို ချွေးတွေ့လိုက်ရင်းက
 'ကိုယ်ကတော့ အလုပ်သမားတွေကို အပြန်အလှန်မှီခို
 မှုရတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေအဖြစ်ပဲ မြင်တယ်'

'ပိုကောင်းတဲ့အတွေးအခေါ်ပဲပေါ့နော်'

မိုးယွန်းကြီးအင်း ဘေးမဲ့တော။

'ဟယ် ကွင်းပြင်ကြီးက အကျယ်ကြီး'

'ဟုတ်တယ်လေ ကားကို ဒီမှာရပ်ပြီး ရှေ့နားက နေရာ
 လေးတစ်ခုသွားကြည့်ရအောင် ငှက်တွေ အများကြီးရှိတယ်'

'ခိုင်ငံခြားသားတွေ များသလိုပဲ'

'ဟုတ်တယ် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို သူတို့လူမျိုးတွေသိပ်စိတ်
 စားတတ်ကြတယ်လေ အနောက်ခိုင်ငံသားအများစုပေါ့'

ငှက်ပေါင်းများစွာ လာရောက်ကျက်စားနေသည့် အင်း

ပြင်ကျယ်ကြီးကိုကြည့်ကာ သိမ့်စိတ်တို ကြည့်နူးလန်းဆန်း
 မှတ်ကြုံနေသည်။

လှိုင်စာပေ

'စက်လှေနဲ့ လိုက်ကြည့်မလား သိမ့်'

'ဟင် မကြည့်ချင်ဘူး ဒီလိုပဲကြည့်ရတာ ပိုကောင်းပါ
တယ် သိမ့်က ရေကြောက်တယ်'

'ဪ ဒီလိုလား ကိုယ့်ကိုတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့'

'ဟင့်အင်း မကြောက်ပါဘူး မကြောက်တဲ့အပြင်'

'မကြောက်တဲ့အပြင် ဘာဖြစ်လဲ'

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'

'မကြောက်တဲ့အပြင် ချစ်တောင်ချစ်သေးတယ်လို့ပြော
လိုက်ပါလား သိမ့်ရယ်'

'အမ်မယ် လူလည်း သွား လူကို စပြီး ရည်းစားစကား
လာပြောခိုင်းနေတယ် တစ်သက်လုံးမပြောဘူး'

'သိမ့်ရယ် ကိုယ်က သိမ့်ကို သိပ်ပြီးချစ်နေမိတာပါ'

'မယုံပါစေနဲ့ရှင် ရှင်ကြီးရင်ထဲမှာ ကျွန်မမှာ မရှိတာ'
လင်းရဲဝင်း မိုးယွန်းကြီးအင်းသစ်သားတံတားလေးပေါ်

ရွှီ ခုံတန်းကလေးတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း

'ဟိုရေကန်စပ်က ငှက်ဖို ငှက်မ ၂ ကောင်ကို ကြည့်စမ်း'

သိမ့်'

'ဘယ်မှာလဲ'

'ဟိုမှာလေ'

'အဖို့ အမရော ဟုတ်လို့လား'

'ဪ ၂ ကောင်ထဲ ခွဲထွက်မှာတော့ အဖို့နဲ့အမပဲပေါ့'

'ထားပါတော့ ဘာဖြစ်လဲပြော'

'သူတို့လည်း တိရစ္ဆာန်ပေမဲ့ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင်
ဖျစ်ကြမှာပေါ့ သိမ့်ရယ် ကိုယ်လည်း အရင်ဘဝက ငှက်ဖို ဖြစ်ခဲ့
ရင် ခုဘဝမှာ အရင်ကကျန်ခဲ့တဲ့ ငှက်မကို သတိရပါမလား'

'ဒါတော့ တိရစ္ဆာန်ကို ဘဝကလည်း ခြားသွားပြီဆို
တော့ ဘယ်သတိရပါမလဲ ကြီးကြာငှက်ပုံပြင်လို့ပေါ့ သူ့ကြင်ဖော်
ကြီးကြာဖိုကို ဘုရင့်သားတော်က လေးနဲ့ပစ်ချလိုက်လို့ ဝမ်းနည်း
ပြီး ဘုရင်ကြီးလာတိုင်တာတော့ ကြားဖူးတယ်'

သိမ့်က အားကျမခံ ပုံတိုပေစနှင့် ပြန်ချေပသည်။

လင်းရဲဝင်း ပြုံးလိုက်ရင်း

'ဒါဆို ဟိုးရှေ့ရှေ့တုန်းက မိဖုရားကိုအရမ်းချစ်တဲ့ဘုရား'

ကြီးအကြောင်း ပြောပြမယ်'

'ပြောပြ'

'ပုံပြင်မဟုတ်ဘူးနော် ဘုရားဟောဇာတ်ထော်တစ်ပုဒ်'

'ပြောမှာသာ ပြောပါ'

'ဒီလိုသိမ့်ရဲ့ ဘုရားအလောင်းရသေ့ဘဝနဲ့ မင်းဥယျာဉ်
တော်တစ်ခုမှာ သီတင်းသုံးတုန်းကဝေါ့ ဘုရင်ကြီးမှာ အထွန်ချစ်
ခင်မြတ်နိုးတော်မူတဲ့မိဖုရားတစ်ဝါးရှိတယ် မိဘုရားနဲ့မည်တူ ဥပ
ဒီမိဖုရားတဲ့'

'ဥပဒီ မိဖုရားတဲ့လား'

'အဲဒီမိဖုရားကြီးဟာ ဖာစ်နေမှာ ဥယျာဉ်ထော်ထဲမှာပျော်
ပါးရင်းက ရွတ်တရက်သေသွားတယ်'

'ဟယ် ဘုရင်ကြီးအေးပြီးပေါ့ ကိုရဲ့လိုဖြစ်မှာဝေါ့'

'ထားပါတော့ ကို ဆတ်ပြောမယ် ဘုရင်ကြီးက မိဖုရား
ကိုမြတ်နိုးတော်မူတော့ နန်းထဲက သလွန်ပေါ့မှာ ဒီအတိုင်းထား
တယ်'

'ဘယ်နှစ်ရက်ထားလဲ'

'အကြာကြီးပေါ့ ၃ ရက်ကျော်တော့ မိဖုရားကြီး နည်း
နည်း နိချင်လာပြီး ၇ ရက်ကျော်တော့ တစ်နန်းတော်လုံး မခံမ
ရင်နိုင်အောင် နံတာပေါ့'

'အေးလေ ဟုတ်ပါရဲ့'

'ဘုရင်ကြီးကို မှူးကြီးမတ်ရာတွေက ပြောင်းဖြတ်တယ် မရ
ဘူး နေ့စဉ် ထမင်းပို့ အနားသွားနေ မျက်ရည်ကျနဲ့ ဇာတ်ပွဲမှာ
ဆို အသံတော်ထော်ဝင်နေပြီ'

'ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ် နောက်တော့ကော'

'နောက်တော့ ဘုရင်ကို မနိုင်တာနဲ့ အမတ်တွေ ဘုရင်
တိုးတွယ်တဲ့ ဘုရားအလောင်းရသေ့ကြီးကို သွားလျှောက်တယ်'

'လျှောက်တော့'

'ဘုရင်ကြီးကို ဥယျာဉ်ထဲ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့ ဒါနဲ့
ဘုရင်ကြီး ဥယျာဉ်ထဲလည်းရောက်လာရော ဘုရားအလောင်း
ရသေ့က လောကီချွန်အဘိညဉ်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတော့ ခုဆို မိ
ဘုရားကြီး ဘယ်ဘုံရောက်နေလဲလို့ကြည့်လိုက်တော့ လားလား'

'ဘယ်ဘုံရောက်နေလဲဟင်'

'သိမ့်က ဘယ်ရောက်နေမယ်ထင်လဲ'

'မိဖုရားဆိုတော့ တုံ့ဆိုလ်လေးဘာလေး လုပ်ဖူးတော့ နတ်ပြည်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့'

'ဘယ်က နတ်ပြည်ရောက်မှာလဲ လှလွန်းလို့ ဘုရင်က အလိုလိုက် အပျော်အပါးမက် ပျော်ရင်ပါးရင်း သေတာဆိုတော့'

'ပြိတ္တာ ဖြစ်နေလား'

'ပိုဆိုးတယ် တိရိစ္ဆာန်တဲ့ရောက်သွားတယ်'

'ဟိုငှက်ကလေးတွေလို့ပေါ့'

'မဟုတ်ဘူး ငှက်ဆိုရင် နည်းနည်းတဖျာဆန်သေးတယ် ခုဟာက အတော်ဆိုးတယ် ကျွဲချေးပိုးဖြစ်နေတာ'

'ဟယ် တကယ်'

'တကယ်ပေါ့ ဘုရားတော့ပါဆိုနေမှ'

'ကန်တော့ ကန်တော့ ဆက်ပြောပါဦး သိမ့်စိတ်ဝင်စား လာပြီ'

'ဖြစ်တဲ့နေရာတလည်း သူ့သေခဲ့တဲ့ မင်းဥယျာဉ်ထဲမှာပဲ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးကိုခေါ် ချွဲချေးပိုးကို ပြတယ် ဘုရားအလောင်း'

ရသေ့ကြီးက မြတ်သောမင်းကြီး သင်ကသာ မိဘုရားကို သတိ ခဏ္ဍိ မအိပ်နိုင်မစားနိုင်ဖြစ်နေတာ မိဖုရားက သင့်ကို သတိမရ ဘူးတဲ့၊ မင်းကြီးက အရှင်ဘုရား သူ့သတိရမှာပါ သူ့ဝိညာဉ်က ဟပ်ညှော်တော်အနားမှာပဲရှိနေမှာ အရှင်တန်ခိုးတော်နဲ့ သိမှာပေါ့ တဲ့'

'အဲဒီတော့ ရသေ့ကြီးက ဘာပြောလဲ'

'ရသေ့ကြီးက မင်းကြီး ခူလော့ ဒီကျွဲချေးပိုးမဟာ ဥပမိ မိဖုရားကြီးဘဝတ သွားတာပဲလို့ ဆိုလိုက်တော့ ဘုရင်ကြီး နည်း နည်း ဒေါပွသွားတယ်'

'ဘုရားအလောင်းကို ပြန်အော်ရောလား'

'အော်တော့ မအော်ရဲဘူးလေ ဆရာသမားကိုး၊ ဟာ ဆရာရသေ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒီလောက်လှတဲ့ ဥပမိ ဘယ်လိုလုပ် ကျွဲချေးပိုးဖြစ်မှာလဲ'

လင်းရဲဝင်း ပြောရင်း ခဏနားကာ သိမ့်ကို အကဲခတ်

လိုက်သည်။ စိတ်ဝင်စားနေသော သိမ့်ကို ကြည့်ရင်းက

'သိမ့်ရော ဘုရင်ကြီးလို ယူဆသလား'

‘မယူဆပါဘူး ဘုရားဟောတဲ့ဟာ ယုံပါတယ်’

သစ္စကားနှင့် သစ္စကို ပြန်ချေပလိုက်သည်။

‘ဒီတော့ ရသေ့ကြီးက မယုံမရှိနဲ့ ဟောတို နောက်တ
လိုက်လာတဲ့ ကျွဲချေးပိုးအထီးဟာ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းသည်မဲ့တဲ့ အဲဒီ
လိုပြောလိုက်တော့ ဘုရင်ကြီး ပိုမယုံဖြစ်သွားတယ်’

‘ဒီတော့’

‘ဒီတော့ ရသေ့ကြီးက သူ့တန်ခိုးနဲ့ ကျွဲချေးပိုးကို ငါ့မေး
ပြမယ် မင်း သူပြောတာတို့ နားလည်အောင် ငါ့တန်ခိုးနဲ့ကြားစေရ
မယ်လို့ပြောလိုက်တယ် ဘုရင်ကြီးကလည်း တောင်မပျံလို့ ဝန်
ခံတယ် ဘုရားအလောင်းရသေ့ကြီးက မေးတယ်’

‘ဟဲ့ကျွဲချေးပိုးမ သင်အရင်ဘဝက ဘာလဲ၊ ဒီတော့ ကျွဲ
ချေးပိုးမက ကျွန်မအရင်ဘဝက ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ မိဖုရားကြီးဥယျာ
ပါလို့ ဖြေတယ်’

‘ဘုရင်ကြီးခဲရာ ကြားလား’

‘ကြားတာပေါ့၊ ဘုရားအလောင်းရသေ့က ကြားအောင်
တန်ခိုးနဲ့ဖန်ဆင်းပေးထားတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဘုရင်ကြီးက မျက်

ရှည်ကျတယ် ရသေ့ကြီးက မြင်တော့ မေးခွန်းတစ်ခု ဆက်မေး
တယ် သင့်ဘဝဟောင်းက ဘုရင်ကြီးကိုချစ်သေးလားလို့ မေး
လိုက်တယ်’

‘ကျွဲချေးပိုးမက ချစ်တယ်လို့ ပြန်ဖြေမှာပေါ့’

‘ဝေးသေး ကျွဲချေးပိုးမက မချစ်ပါဘူးတဲ့ မချစ်တဲ့အပြင်
ဟောဒီက လင်တော်ပေါင် ကျွဲချေးပိုးအထီးရဲ့ ခြေချောင်းတွေ
ဆေးသို့ တက်နိုင်ရင် ဘုရင်ကြီးရဲ့ ယဉ်ချောင်းသွေးတွေကို
ကောင်ဖောက်ပြီး ပေးလိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တော့’

‘ဘုရင်ကြီး အတော်ကြေကွဲသွားမှာပေါ့’

‘ဒါပေါ့ ဘုရင်ကြီးလည်း နောင်တရပြီး နန်းတော်ထဲက
ကလောင်းကိုထုတ် မီးရှို့ နန်းတော်ကို ရေဆေး အမွှေးနံ့သာ
တွေပတ်ဖျန်း ဥပဒီရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဆင်းရဲသားတွေလျှို’

‘ကိုရဲရာ လျှိုပြီးပြီလား’

‘လျှိုမယ်၊ ဒီက ပြန်ရင် အကုန်လုံး လျှိုလိုက်တော့မယ်
ကတိတ်ရဲ့ အနိပ်အားလုံးကို လျှိုလိုက်တော့မယ်’

‘ထက်ပေါင်းတော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးက ကိုရဲပေါ့’

'မနောက်နဲ့လေ ငရဲကြီးမယ် ဘုရင်ကြီးက ရှင်အာနန္ဒာ
အလောင်းလား မသိဘူး ဝါးတားထားပဲ'

'အစအဆုံးလည်း မသိဘဲနဲ့'

'ကြာတော့ ခွေပြီလေ သိမ့်တို့သို့တို့ချစ်တယ်မှတ်လား'

'ဟယ်တော့ ဆိုင်းမဆင့်ပြဲမဆင့်'

'အဲဒီစကားပြောချင်လို့ ဇာတာတွေဘာတွေချိုးပြီး အ။

ပျိုးနေရတာလေ'

'ဘုရင်ကြီးလို ဖြတ်နိုင်ရင်တော့'

'ချစ်တယ်ပေါ့'

လင်းရဲဝင်း၏ရင်ခွင်ထဲသို့ သိမ့်ခေါင်းကလေး တိုးဝင်

တာ တိုးတိုးကလေးဖြေလိုက်သည်။

'ဒီကစပြီး ချစ်ရတာပါ ကိုရယ်'

*

အပိုင်း (၃)

အနာဂတ် အရုဏ်ဦးကို တိမ်စိုးသောအခါ

အခန်း (၁၁)

သိမ့်သူသူလေး၏အိမ်အတွင်းဝယ် အပေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်နု

မိတ်မိန်းမဖြစ်နေသည်။

'သူသူတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်'

အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် စဉ်းစားရင်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိ

ပြည့်စုံနန်းနံပါတ်များကိုလိုက်နိုင်သည်။

နေ့ကဆုံး ပဲခူးဆိုင်သစ်တွင် ခြေရာခံမိသည်။

မရွှေ့ချောက ဟိုတစ်နေ့က အိမ်ခေါ်လာသည့် သူမိတ်

ထွေးအိမ်သားနှင့်ထွတ်သွားသည်တဲ့။

ဘယ်သွားမှန်း မသိ။

နည်းခန်းရှိ တိုင်ကပ်နာရီကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

လှိုင်စာပေ

လှိုင်စာပေ

'ဗုဒ္ဓေါ့ ညနေ ၅ နာရီတောင် ထိုးတော့မယ် ပြဿနာ
ဒေါ်နုခေါင်းကဲ့လဲလိုက်ရင်း နံနက် သူသူ ထွက်သွား
၁ နာရီခန့်တွင် လာသော မန္တလေးမှ သူသူအဘွား၏ ဖုန်းလဲ
အသံကို ကြားယောင်လာမိသည်။

'သူသူဘယ်သွားမှန်းမသိရအောင် ညီးကသူသူ အခေါ်
မဟုတ်ဘူးလား မိနုရဲ့'

'ဟုတ်'

'ဟုတ်လုပ်မနေနဲ့ ညီးသေသေချာချာ နားထောင်
မောင်ဝမ်းကွဲရဲ့ သမီးဟာ သူသူရဲ့ အဒေါ်ပဲ နောက်ဆို အပြု
ထွက်တာနဲ့တစ်ခါတည်းမေး။ ဘယ်သွားမယ် ဘာကိစ္စ ဘယ်
နဲ့လဲ။ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မယ် ဒါတွေကို အတုန်မေး ကြ
လား'

'ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် ကြီးကြီး'

'ကြားပြီးမှေပစ်နဲ့ ငါစင်္ကာပူမှာ တစ်နှစ်လောက် ဝေး
ကျပြီးပြန်လာတာ ခုဆို ၂၅ လောက်ရှိပြီ။ ဇာလေးဘာလေးမူ
ဖော်မရဘူး တယ်လီဖုန်းလည်း မဆက်ဘူး'

'သူသူကို ကျွန်မ သတိပေးပါတယ် ကြီးကြီး'

'ဪ ညီးကစာမရေးတတ်ဘူးလား အကျိုးအကြောင်း

ပြောပေါ့ ဒီမှာ ရှင်းရှင်းပဲ ငါပြောမယ် ငါ သတင်းတစ်ခုရသား
ဝယ်'

'ဘာများလဲ ကြီးကြီး'

'ဘာများလဲ မလုပ်နဲ့ ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေ။ ဘူးကွယ်

ပယ်တော့ မကြံနဲ့'

'ဟုတ်'

'တစ်အချက်က ညီးတူမ အခုတလော အကောင်တစ်

ကောင်နဲ့တွဲနေတယ်'

'ရှင် ကြီးကြီး ဘာကောင်လဲ'

'ညီး အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့ ဟုတ်လား မဟုတ်ဘူး

လား'

'ရှင် ကြောင်၊ အိမ်မှာ ကြောင်မမွေးဘူး ကြီးကြီး'

'ငါလေတယ် တစ်တစ်ခွဲပြောလိုက်ရရင်'

သူသူ အဘွားဒေါ်တင်တင်ထက် ကျွဲပြီးတိုသွားသည်။

အမှန်က သူမေးနေသည့် သူတူမဖြစ်သူ ဒေါ်နုသည် အလွန်
သာပြီး ဘာတစ်ခုမှ စပ်စုတတ်သူမတုတ်မှန်း သူသိပုံရသည်။

'ကိုင်း ကိုင်း ထားတော့ ငါ ညနေ ညီတူမ ပြန်လာမှ
အချိန် ဖုန်းထပ်ဆက်မယ် ဘယ်အချိန်ပြန်လာတတ်လဲ'

'ဟိုလေ'

'ညည်း မသိဘူး မတုတ်လား ကိုင်း ငါပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်
ရုံးချိန်ကုန်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်နိုင်တဲ့ ၅နာရီခွဲ ၆နာရီကြား ဖုန်း
ဆက်မယ် ဖုန်းအနားမှာ စောင့်နေ'

'ဟုတ်ကို'

ဒေါ်နု စိတ်ရွံ့သွားသည်။

ဒီမိန်းကလေး ခုတလော လုပ်ငန်းသစ်လုပ်နေသည်။

သာ သိရသည်။ ဘာလုပ်မှန်းမသိ။

သူ့ရုံးကို ဖုန်းဆက်မေးမှ ပဲခူးဟု သိရသည်။ ခုလည်း

၅ နာရီထိုးနေပြီ။ ပြန်မရောက်သေး။

သူ့သူ့အတွေး သူ၏ ကြီးကြီးကို တယ်လီဖုန်းထဲမှပင်

စကားမပြောရဲ။

ဖုန်းသံပြည်လာမည့်အချိန်ကို ရင်တမမောင့်နေသည်။
ဖုန်းဆိုတာလျှင် ကောင်းမည်ဟုစိတ်ကူးဆဲမှာပင် တယ်လီဖုန်း
ပြည်လာသည်။

ဒေါ်နု မဲဒါတစ်ခုနှင့်တယ်လီဖုန်းခွက်ကို မကိုင်ကာ နား
ထောင်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ အသံမကြားမချင်း သူပြန်မထူး။
ကိုင်ထားလိုက်သည်။

တစ်ဘက်မှ

'ဟယ်လို့ ဒေါ်နုလား'

သူ့သူ့အသံကြားမှ ဒေါ်နု သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်သည်။

'ဟင်း'

'ဒေါ်နုဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ပြန်လည်းမထူးဘူး'

သူ့သူ့က စိတ်ပူသဖြင့် မေးလာသည်။

'ဒီလို သူ့သူရဲ့'

ဖုန်းထဲမှ သူ့သူ့အတွေး ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ကိုရန်တွေ့သ

ပြင် ဖုန်းမကိုင်ရဲတိုင်မဲပြင် ကိုင်လိုက်ရပုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

'ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဒါများ ဒေါ်နုရယ် ဘွားဘွားကို ခွဲ

လိုက် ပြီးရော'

'အိုအေ မချွဲရဲပါဘူး နင့်အတွေးက ထွယ်တာ မဟာဝ
ဘူး ခုလည်း နင်မရောက်သေးရင် ငါ့ကို ဘယ်လောက်ဖွင့်ဦး
လဲ မသိဘူး'

'သူ့သူ Mobile နံပါတ်ဝေးလိုက်ပါလား'

'ဘာ မုန့်ဘန်းလည်း ငါ မသိဘူး'

'ဒေါ်နုကလဲ သူ့သူတိုင်တဲ့ တိုဖုန်းအသေးလေးနံပါတ်
ကို ပြောတာပါ'

'အိုအေ ရှုပ်တယ် နင်ပဲ မြန်မြန်ပြန်တာ ဘယ်အချိန်
ရောက်မလဲ ကြီးကြီးကို ငါပြန်ချိန်းလိုက်မယ်'

'ခုလမ်းမှာလေ အင်းတိုင်ရောက်နေပြီ နောက် ၁ နာရီ
ဆိုတော့ ညနေ၆နာရီခွဲ ပြန်ရောက်မယ်'

'အေး အေး တော်သေးတာပေါ့ မယ်မင်းကြီးမ ဖုန်း
ဆက်ဖော်ရလို့'

'ဒေါ်နုကို မှာမလို့ ဖုန်းဆက်တာ ဒေါ်နုကော့ကို မှာ
ထောင်ရတာနဲ့ မေ့တော့မလို့'

'အလိုတော် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြော ဘာမှာမလို့လဲ'

'ဒီလိုငါ အိမ်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ထမင်းကျွေးမ
လို့ စိတ်ထားတယ် အဲဒါ နည်းနည်းပိုပြီး ညစာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာ
မှာလုပ်ထားလိုက်ပါ'

'ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ'

ဒေါ်နုက သူ့သူ အတွေးမေးလျှင် မြေရန်အတွက် မေး
ပြန်းချား ဆတ်တိုက်မေးလိုက်သည်။

သို့သော် တစ်ဖက်မှ သိမ့်သူသူဇော်က ရယ်မောလျှက်
ဖုန်းသိတ်သွားသည်။

'ခက်တဲ့ တောင်ခလေးပဲ'

ဒေါ်နု ညည်းညည်းညာညာလုပ်ရင်း ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချပြီး
မီးဖိုခန်းဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။

'ကလင် တလင် ကလင်'

တယ်လီဖုန်းဘဲလ်သံက ဆူညံစွာ ပြန်မြည်လာသဖြင့်
တောက်တိုင်လိုက်သည်။

'ဟဲလို'

'ဟဲလိုလုပ်မနေနဲ့ မိနု ညည်းတူမပြန်ရောက်ပြီလား ဖုန်းပေးလိုက်'

'ဗုဒ္ဓေါ'

ကြီးကြီး၏အသံ ဖုန်းထဲမှ မီးစနှင့်ထိုးသလိုဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

'ဟုတ် အာ မဟုတ်လားဘူး ကြီးကြီး မရောက်သေးဘူး'

'ကြည့်စမ်း ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြတယ်ပေါ့ ခုကြည့်စမ်း ညနေ၆နာရီထိုးတော့မယ် မိန်းကလေးက အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူးတဲ့'

'ဒီလိုပါ ကြီးကြီး အခု သူ့ဖွင့်ထားတဲ့ ပဲခူးဆိုင်သစ်က ပြန်လာနေပါပြီ ငါ့နာရီခွဲရောက်မယ်တဲ့ အဲဒါ'

'အဲဒါ လုပ်မနေနဲ့ ငါ ဖုန်းခဏခဏဆက်ရတာ အချိန်တုန်တယ်။ ရောက်ရင် မန္တလေးက ငါ့ဖုန်းကို လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်ရောက်ရောက်ချင်း ခေါ်ခိုင်းနော် ဒါပဲ'

'ဝွတ်'

ခေါ်တင်တင်ထက် မည်မျှ စိတ်တိုနေသည်မသိ။ မန္တ

လေးမှ ဖုန်းချသံသည် ရန်ကုန်ရှိ သူ့ဖုန်းခွက်ထဲတွင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြည်တီးသွားသည်။

'ဝွတ်'

ခေါ်နေ သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သူတို့ပြေးအဘွားဆက်၍ စခန်းသွားကြလိမ့်မည်။ သူ့ဝင့်ကြွေး တုန်ဆုံးပြီ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၂)

'သူ့သူ့ရေ အဘွားက ရောက်ရောက်ချင်း မန္တလေးက
သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပါတဲ့'

'ဟာ ဒေါ်နုကလဲ နားပါရစေဦး'

'မသိဘူး သူ့သူ့အဘွား ငါ့ကြီးတော်အမိန့်အတိုင်း ပြော
ရတာပဲ'

'အို သူသိတာမှတ်လို့ သူ့သူ့ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲ
ပြီးမှဆက်မယ်'

'သဘောပဲ ခုတောင် ၆ နာရီခွဲကျော်နေပြီ၊ ရေမိုးချိုးပြီး
ချိန်ဆိုရင်တော့ မိန်းကလေးက ဒီအချိန်မှပြန်လာရသလား ဘာ
လားနဲ့ ပွက်လောရိုက်သံကြားရလိမ့်မယ်'

သိမ့်ဘာမှမပြောဘဲ ပန်းလေးတွန့်ကာ အိပ်ခန်းထဲပြေး
ထွက်ခဲ့သည်။ အဘွားအကြောင်းသိပေမဲ့ သိပ်တော့မကြောက်
လှ။ အဘွားက သူ့ချွေရင် ရသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ဪ ခါနဲ့ ဒေါ်နုရေ ဧည့်သည်အတွက် ဘာတွေစီစဉ်
ထားသေးလဲ’

အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်ရင်းက လမ်းခုလပ်တွင်ရပ်ပြီး
သူ့မေးလိုက်သည်ကို ဒေါ်နုက ညစာအတွက် သူ့စီစဉ်ထား
သောမီးနူးကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

‘အိုတေ တောင်းတယ်’

သေချာနားထောင် မထောင်တော့ မသိ။ ဒေါ်နုရွတ်ပြ
သည့်မီးနူးမဆုံးခင် ကောင်းတယ်ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်သို့ဆက်ပြေး
တက်သွားသော သိမ့်သူ့ထောက်ကြည့်ကာ ဒေါ်နုခေါင်းကုတ်
ရင်း ညည်းလိုက်ပြန်သည်။

‘အင်း ဒီကောင်မလေး ဘာဗျာများနေလဲ မသိဘူး’

နာရီဝတ်ခန့်အကြာတွင် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာ
သောသိမ့်သူ့ထောက်ကြည့်ကာ ဒေါ်နုမျက်လုံးပြူးရပြန်သည်။

လှိုင်စာပေ

‘အာပါး ငါ့တူမကြီး အရမ်းလှနေပါလား ဧည့်သည်က
အရမ်းကို အရေးပါတယ်ထင်တယ်’

သိမ့်သူ့ထောက်ကြည့်ကာ ညီညာဖြူဖွေးသော သွားကလေးများ
ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဒါပေါ့ ဒေါ်နုရဲ့ သိမ့်ဘဝမှာ အရေးအပါဆုံး လူတစ်
ယောက်ကို ဒီနေ့ ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ်လေ ဒါကြောင့် ဒီနေ့
အလှဆုံးဖြစ်ရမှာပေါ့’

‘ဟိုတစ်ခါလာတဲ့ မောင်လင်းရဲဝင်း မဟုတ်တော့ဘူး
လား’

သိမ့်က ခေါင်းတိုညှိမ့်လိုက်သည်ပြီးမှ ခေါင်းကို တစ်ခါ
ထပ်ခါပြလိုက်သည်။ ဒေါ်နု မျက်စေ့လည်သွားပြန်သည်။

‘ဟင် နင့်ဥစ္စာက ခေါင်းညှိမ့်လိုက် ခေါင်းခါလိုက်နဲ့ ငါ
မျက်စိလည်သွားပြီ’

‘ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

စိတ်ရွတ်ထွေးနေသော ဒေါ်နုကို ကြည့်ကာ သိမ့် ရယ်
လိုက်ရင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

လှိုင်စာပေ

၂၂၄

မြူးလင်း

'ဟိုတစ်ခါလာတဲ့ တိုလင်းရဲဝင်းက သိမ့်နဲ့ မိုးရိုးခင်ဝဲ၊
လူ။ ဒီတစ်ခါလာမယ့် တိုလင်းရဲဝင်းက သိမ့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်
အဖြစ်ရွေးထားတဲ့ သိမ့်ချစ်သူ'

- 'ဘုရားရေ နာမည်တူနှစ်ယောက်ပေါ့'
- 'ဟင့်အင်း တစ်ယောက်ထဲပဲ'
- 'ဒါဆို ညည်းအဘွား သဘောတူပါမလား'
- 'ဘာဆိုင်လို့လဲ'
- 'ဆိုင်တယ်လေ သူက မုဆိုးဖိုဆို'
- 'မုဆိုးဖို'

သိမ့် သံယောင်လိုက်ရင်း တွေတွေလေးဖြစ်သွားသည်။
သူ့အဘွား ဒေါ်တင်တင်ထက်မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။
မန္တလေးသူ ရတနာပုံခေတ်က မှူးကြီးမတ်ရာမိုးရိုးဖြစ်၍ အလွန်
ဗာနကြီးသည်။

'ဒီမယ်ပြေး မိုးရိုးမကောင်းလို့က မယူနဲ့ ယောက်ျားပေး
လို့ ဘာမှဖြစ်ဘူး အပျိုကြီးလုပ်။ ဂျင်နရေရှင်းမှာ အဖေဘက်
က အရေးကြီးတယ်။ နောက် တိုယ့်အပျိုဘဝကို တန်ဖိုးထား။

လိုင်စာလ

'ပွားနေ့ကို အောင်မြင်အောင်လုပ် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်
အဘွားကို အရင်ဆုံးတိုင်ပင် အဘွားက သမီးရဲ့မိဘပဲ'

'ဟုတ်သားပဲ'

သိမ့်နှုတ်မှ ထွက်လာသည့် စကားကြောင့် ဒေါ်နု ဗျက်
မတင်းထိုးရင်း မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

- 'ဟွန်း မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အခုမှ လန့်မနေနဲ့'
- 'အို သူ့သူက လန့်တာ မဟုတ်ပါဘူး အဘွားစကားကို
ပုနေလို့ပါ ခုလဲ အချိန်မလွန်သေးပါဘူး အဘွားဆီ ဖုန်းဆက်
လိုက်မယ်'

သိမ့်သူ့သူဇော်က ပြောပြောဆို သူ့အဘွားဆီ ဖုန်းခေါ်
လိုက်သည်။

'ဟယ်လို'

.....

'ဘွားလား . . . သမီးသူ့သူပါ'

.....

အဘွားဖြစ်သူ၏ဩဝါဒကိုနာခံရင်း သိမ့် ဟုတ်ကဲ့လိုက်

လိုင်စာလ

နေသည်။ အခြေအနေသိပ်ကောင်းပုံမရှိ။
 သိမ့်သူ့ထက် မျက်နှာမကောင်း။ နောက်ဆုံးပြန်ပြန်
 လိုက်သည်စကားတစ်ခွန်းက
 'ဪ ဘွားရယ် သမီး အဲဒီလောက်ခိုက်ပါ့မလား။
 နဲ့က မိုးမိုးတန်းတန်းခင်တာပါ'
 '.....'
 'မနက်ဖြန် မလာနဲ့ဦး ဘွား သမီးအိပ်သစ်ကိစ္စက ပြီး
 သားသေးတာ မဟုတ်ဘူး ဘွားနဲ့ အေးဆေးမတွေ့နိုင်ဘူး'
 '.....'
 'နောက် (၃/၄) ရက်ဆိုပြီးပါပြီ ဘွားရယ် သည်းခံနေ
 သည်းခံ ဟဲ ဟဲ'
 '.....'
 'ဒါဆို ဘွား လာမဲ့သောကြာနေ့ လာခဲ့ပေါ့'
 'ကားနဲ့မလာနဲ့ ဘွားဝင်ပန်းမယ် လေလျာဉ်နဲ့လာ သူ
 လေဆိပ်လာကြိုမယ်'
 '.....'

'ဟုတ် ဟုတ် ဒါပဲနော် ဘွား'
 မိုဘိုင်းဖုန်းကို ဆက်တီပေါ်ပစ်ချလိုက်ရင်းက သိမ့်သူ့
 ထက် ခြေပစ်လက်ပစ်ခြစ်သွားသည်။
 'ဦး'
 'တိုင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ ဘွားတော်က ကောလွတ်လိုက်ပြီ
 မဟုတ်လား'
 'နီး နီး အကြံဆိုက်သွားတာပဲရှိတယ် ဒေါ်နုရယ် ကြည့်
 လိုက်စမ်းပါဦး သိမ့်ကြာပါပယ်'
 'ညီးလူနဲ့ သဘောမတူဘူး မဟုတ်လား'
 'အလကား ဒေါ်နုရယ် ဘယ်မနာလိုတိုရှည်တွေက အခ
 ပဲ မေတ္တာတုန်းပွဲစားလုပ်လိုက်လဲမသိဘူး ကိုရဲနဲ့သူ့အကြောင်း
 ကွဲ ဘွားကို သတင်းသွားပို့တယ်'
 'နို့ မဟုတ်လို့လား'
 'ဟင်း ခွန်တာတွေပြောလို့ ခတ်တုန်တာပေါ့'
 စိတ်ပျက်လက်ထွက်လေးနှင့် ပြောပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

အဲဒီကဲ့သို့အတိုင်း စိတ်အိုက်တန်ဖြင့်ငေးနေသော သိမ့်သူ့

ဇော်ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်နုသနားသွားသည်။
 'ကြီးကြီးတင်က ဘာတဲ့လဲ'
 'နောက်ထပ်ထွေဟူးနေ့ကို သူ့ ရန်ကုန်ဆင်းခဲ့ခယ်လဲ'
 'ဒုက္ခပါပဲ'
 ဒေါ်နု ပြီးလိုက်သည်။
 ဒေါ်တင်တင်ထက် ရောက်လာလျှင် သူ့ရော အကျေ
 စားကြပ်မည် မဟုတ်ပါလား။
 စနစ်လေးကုကျ သီးစိတ်စိတ်တတ်သည့် သွားစေတံ
 ကြီး မဟုတ်ပါလား။
 'သိမ့်ကို ကျေးဇူးတင်နော် ဇော်ဆစ်လိုက်လို့ နှင့်ပြုမ
 ရင် မနက်ပြန်လာမလို့တဲ့ ဒေါ်နု ၅ ရက် ၆ ရက်လောက် ပြီး
 သာသွားတယ်မှတ်ပါ'
 'အေး အေး ကျေးဇူးရှင်မကြီးရယ် ကျေးဇူးကြောင့်
 တော်'
 ဒေါ်နု ငေါ့ငေါ့လေးပြောရင်း အခန်းထဲ ဝင်သွားသ
 သိမ့်က

'အခန်းထဲဝင်ခဲ့ဦးလေ ဒေါ်နု ညစာစားဖို့ ပြင်ပေးခဲ့
 ပြီးမှ အေးအေးအေးအေးနပ် ကိုရဲ့နဲ့တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်'
 'ညီးလူက လာဦးမှာလား ခုပဲ ၇ နာရီကျော်နေပြီ'
 'အို သူလည်း သိမ့်လိုပဲ ပဲခူးက ပြန်လာတာ နည်းနည်း
 တော့ နောက်ထွေမှာပေါ့'
 'ဘုရားရေ ပဲခူးကအတူပြန်လာပြီး ခုတစ်ခါထဲ ထမင်း
 စားမိတ်တယ်'
 'ဟုတ်တယ်လေ ဘာပြုလို့လဲ'
 'လွန်လွန်းတယ်လို့ ပြောရင် အပြစ်တင်ဦးမှာလား'
 'အပြစ်တင်မှာပေါ့ ဒေါ်နုရဲ့ သူနဲ့ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာခိုနိုး
 တွေ့တာမဟုတ်ဘူးလေ စကားပြောရတာ မဝလို့ အိမ်မှာ ညစာ
 စားရင်း ထပ်တွေ့ချင်သေးတာနဲ့ စိစဉ်လိုက်တာ ကြည့်လေ ခု
 ကတော်ပဲပြစ်သွားတယ်မှတ်လား အဘွားအရေက ပေါ်လာပြီ
 လေ။ သူနဲ့တိုင်ဝင်ရမှာပေါ့ ကိုင်း လာ သူ့သူ ကူလုပ်ပေးပါမယ်
 ကတည်းမှပဲ အဲဒီဒေါ်နုကလေးလောက်လေ'
 သူ့အဒေါ်ဝမ်းကွဲကိုချော့မော့ရင်း မီးဖိုချောင်ဘက်ခေါ်

သွားခဲ့သည်။

အချိန်က ည ၈နာရီထိုးလှပြီဖြစ်သည်။ ကိုရဲနောက် ကျသင့်သည့်အချိန်ထက် ပိုနောက်ကျနေသဖြင့် သူ့စိတ်ပူသွားပါသည်တော့အမှန်။

*

အခန်း (၁၃)

ဝဲခူးပုပြန်ရောက်ရောက်ခွင်း ပူပူနွေးနွေးချစ်သူက မခွဲမိဘူး ဆို၍ ညစာစားရင်း ည ၁၂နာရီအထိ အဖော်လုပ်ပြီး ပေးရန် ကမ်းလှမ်းလာသဖြင့် လင်းရဲဝင်း ရေမိုးခိုး အဝတ်ကားသကာ အဖန်းတတန်းထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

'ကလင် ကလင် ကလင်'

ဧည့်ခန်းထဲရှိစကားပြောကိရိယာက ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ကာသဖြင့် စိတ်ပြေစေရန် ခြမ်းကိုင်လိုက်သည်။

'ဟယ်လို့'

'မိုးရဲ'

ဖခင်ကြီး၏ အသံဖြစ်သည်။

JR J

မြို့လဲင်

'သား အခုပဲပြန်ရောက်တယ်ဖေဖေ'

'အေး မင်းက အရင်ခေတ်တော့ ငါတစ်ပြေးဆက်သွားရတာပေါ့ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ'

လင်းရိုင်းက သတ္တုကြောရွာဖွဲ့မှုအခြေအနေအရ ရုပ်ကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး

'သားနောက်အပတ်ဆီ လိုက်သွားမှာပါ'

'အေး... လိုက်တာလည်း လိုက်ပေါ့ အလုပ်ကိစ္စထဲ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမေး မင်း အတောင်အထည်ဖော်တဲ့ ကြိုးပမ်းပြီး သား'

'ဟင် ဘာလားလဲဖေဖေ'

'ဟေ့ကောက် ဣချင်ယောင်ခေတ်ခေတ်နဲ့ မင်းကလေးကိစ္စ အခြေအနေအရုပ်ရုပ် မင်းသိသလောက် ပြောပေးပြီး ချီချင်နေပြီ'

'ဟာဗျာ ဖေဖေတလဲ'

'ဟာဗျာ မလုပ်နဲ့ ဒီတစ်ခါမှာ မင်းအောင်မြင်ရင် ကို အရှင်လတ်လတ် TV ဇာတ်လမ်းတွဲထဲပို့ပစ်မယ်'

လှိုင်မာမာ

မင်းလင်းမြိုင်ထဲက မှတ်စမ်း

JR ၃

'ဗျာ သား မင်းသားမလုပ်ချင်ပါဘူး ဖေဖေ'

'အေး စိတ်ချ မင်းသားတော့မလုပ်ရဘူး မိန်းမထိန်းလုပ်ရမယ် တုန်းတုန်းလုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်'

'ခဲကြံကောင်းမစည်ရာ ဖေဖေရာ သား အောင်မြင်နေ

ပါပြီ'

လင်းရိုင်းက သူနှင့်သိခိုင်းနောက်ဆုံးတိုးတက်မှုအခြေအနေနှင့် သူ သိခိုင်းအိမ်ကို ညစာသွားစားမည့်အကြောင်းကို ပါ ရှင်းပြလိုက်သည်။

'အေး ဘေးဟေး ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် နောက်ကြောင်းရှင်းတယ်နော်'

'စိတ်ချပါ ဖေဖေရာ မိန်းကလေးက... . . .'

အလုပ်အကိုင် ဖို့ဖို့နှင့် သွက်လက်ချက်ခြာအရည်အချင်းရှိ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ပြည့်စုံတို့ကို တစ်ပါတည်း အားတက်သရော ပြောပြလိုက်သည်။

'မဆိုးပါဘူးကွာ ဒါပေမဲ့ အုပ်ထိန်းသူ မရှိတော့ နည်းနည်းကိုင်တွယ်ရတာ ခက်မယ်ထင်တယ် ခုဟာက မင်းအောင်မြင်

လှိုင်မာမာ

ပင်စရာ မိသားစုဝါးရုံတယ် သူ့မှာက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်
ရပ်ပြီး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးစီးနေတဲ့သူ'

'သူ့အခေါ်တော့ ရှိပါတယ်'

'ဘယ်မှာနေလဲ'

'သူနဲ့ အတူပါ သား တစ်ခေါက်သွားတုန်းက တွေ့ဖူး
လိုက်တယ်'

'သူ့အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးမှုရှိလား'

'ဟင့်အင်း အရုပ်ပါ။ သူ အဖော်ရအောင် လာနေပေး
တာ သားသွားလည်တာတောင် ဘာမှ စပ်စပ်စုစုမလုပ်ဘူး'

'အေးလေ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မနက် ဖေဖေကို
ဖုန်းနဲ့ ပြော တကယ်လို့ သားပြောသလို အုပ်ထိန်းသူ မရှိဘူးဆို
ရင်တော့ ဖေဖေနဲ့မေမေ လာကြောင်းလမ်းပြီး တစ်ပတ်အတွင်း
မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်မယ်'

'ဗျာ ဒီနေ့မှ ချစ်သူဖြစ်တာလေ ဖေဖေရဲ့'

'ငါ့ရဲ့ လျှာမရှည်နဲ့... မင်း အစပျိုးနေတာ ကြာပြီ။ မင်း
အသက်ပြန်ကြည့်ဦး ကောင်မလေးလည်း မငယ်တော့ဘူး စော

စောစီးစီး ရတနာယူမှ အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်မှာ မိန်းကလေး
က ၃၀ ကျော်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ် မင်း နားလည်လား ဒီည
ကပြတ်ဆွေးနွေးခဲ့ ဒါပဲ'

လင်းရဲဝင်း ဟုတ်ကဲ့ဟုတ် ပြောချိန်မရလိုက်။ ဖခင်ကြီး
ကပ်ဖက်သက်အမိန့်ပေးကာ ဖုန်းချသွားသည်။ နာရီကြည့်လိုက်
တော့ သူ့ Medo အမျိုးအစား ယက်ပတ်နာရီလေးက ည ၈
နာရီ ၁၀မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေသဖြင့် သိပ်အိမ်သို့ ကမန်းကတန်း
ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

*

'သိမ့် မျက်နှာမကောင်းပါလား'

အလှဆုံးပြင်ထားသောသိမ့်၏ အိုနေသော ငိုပယောင်
မျက်နှာထားကြောင့် လင်းရဲဝင်း မြင်မြင်ချင်း စိုးရိမ်တကြီး မေး
လိုက်သည်။ သိမ့် သူ့ကိုမြင်တော့မှ ထိုင်ရာမှထပြီး ပြေးဖက်ကာ
သူ့ရင်ခွင်ကို မှီ၍ငိုချလိုက်သည်။

'သိမ့်ရယ်'

ဘာဖြစ်သည်မသိပေမယ့် ငိုနေသောချစ်သူမိန်းကလေး

ကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်အားပေးရသော ငွေ့ရာပါ တာဝန်ရှိသည်၊
ပုရိသ လင်းရဲဝင်းသည် သင်စရာမလိုသော အာတတ်ဝညာဖြင့်
နှစ်သိမ့်ရင်း ချောမောလိုက်သည်။ ခေတ္တမျှပြုံးမှ သိမ့်ဖျတ်ချည်
သုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘သိမ့်တို့တိစ္စကို မန္တလေးက အဘွားသိသွားတယ်’

‘ဘယ်လို သိမ့် အဘွားရှိတယ်’

‘ဟုတ်တယ်လေ သိမ့်အဘွားက ကိုယ့်အကြောင်းလေး

ပြီး သဘောမတူဘူး လုပ်နေတယ်’

‘ဘာလဲ မုဆိုးဖို့ မှီလား’

သိမ့်က ပြောရမှာ အားနာ၍ ခေါင်းတလေး ငြိမ်ပြလိုက်
လေသည်။

‘ရှေးရိုးစွဲရှိတဲ့လူကြီးတွေကိုက ခက်ပါတယ်’

နှစ်ဦးသား ငြိမ်သွားကြပြီး ဧည့်ခန်းဆက်တိုတွင် အသီး

သီး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ သိမ့်က

‘ကို ထမင်းစားတော့မလား’

‘အင်း ထမင်းတောင် စားချင်စိတ် နည်းနည်းပျောက်

သွားတယ် သိမ့်မှာ အဘိုးရော အဘွားရောရှိသေးလား’

‘အင်း အဘိုးက ရှိတော့ရှိတယ် ဒါပေမဲ့ လူတောထဲမှာ
မနေတော့ဘူး’

‘ဘယ်လို’

‘ဪ ဝစ်ကိုင်းမှာ ရေပိတ်ဆောင်ဆောက်ပြီး ယောဝီ
ဝတ်နေတာကိုပြောတာပါ’

‘အဆက်အဆံ့ မရှိတော့ဘူးလား’

‘ခုနှစ်လောက်ခန့် ပါရီမြို့မှာ ပြန်မလာဘူး။ သွားလည်း
စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခန်းပြောပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်’

‘ပြတ်ပြီပေါ့’

‘သူက ဖြတ်လိုက်တာပါ’

‘အဘွားတော့ မပြတ်နိုင်သေးဘူးပေါ့’

‘အဘွားကတော့ သုံးလလောက် သွားနေသေးတယ်။

သဘိုးခွဲတော့မဟုတ်ဘူး ဝေဘူ့ချောင်က ဆရာလေးတွေရေပိတ်မှာ
နောက်တော့ ငါ့ကလေးတွေကိုစိတ်မချပါဘူးဆိုပြီးပြန်လာတယ်’

‘မန္တလေးမှာ အမိုးတော်တော်များလား’

'အမေဘတ်က တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးပေါ့ အားလုံး
ကို အဘွားအုပ်ချုပ်ထားတာ'

'ဪ သိမ့်တောင် အဖေခွဲဖို့ လွတ်သွားတာပေါ့'

'ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ အဖေဆုံးတော့ အဘွားက သိမ့်ဂီ'

သူတို့နဲ့ လာနေပါပြောသေးတယ် သိမ့်က လက်မခံလို့ စိတ်ချပြီး

စကားမပြောတာ ဝန်ခံလောက်ကြာတယ် နောက် သူ နိုင်ငံခြား

မှာ ဆေးသွားကုပြီးပြန်လာမှ စကားပြန်ပြောတာ ခုဟာက ကိုနဲ့

သတင်းရလို့ ဒေါပွဲပြီး ပြန်ဆက်သွယ်တာ'

'သိမ့် ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ'

'အဘွား နောက်အပတ် ဗုဒ္ဓဟူးမှာ သိမ့်ဆီ လာလိမ့်

မယ် သူနဲ့အတူ အမေညီမအငယ်ဆုံး အဖို့ကြီးပါလာမယ် အင်ပ

တန်ပစိပစင်များတဲ့ အဖို့ကြီးပေါ့ အဘွားရဲ့ လက်တတုံးထောင်

ငွေလေ'

'ဆိုးတာပေါ့'

'သိမ့်က အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းပြုပြီး ရှောင်နေရင် ဂ

တယ် ညဖက်တော့ မလွဲမသွေ ခုကွခံရမှာပဲ ဒေါ်နုထွက်ပြေးရင်

လှိုင်စာပေ

တော့ ဒုက္ခပဲ'

'ဘယ်နှရက်လောက် နေမှာတဲ့လဲ သိမ့်'

'သိမ့်ကိစ္စရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်ပြီဆိုတာသိရင် သူ့ပြန်
မယ်တဲ့ မဟုတ်ရင်တော့ သိမ့်နဲ့ပဲ အတူနေမယ်ဆိုလားပဲ'

'ဟာ ဒုက္ခပဲ'

'ဟုတ်တယ် တဲ့ဒါကို သိမ့်စိတ်ညစ်တာ အဘွားဆိုတော့

လည်း ပြောရခက်နေကယ်'

'အိမ်ထောင်ချပေးမယ် ပြောသေးလား'

'ပြောတယ် ကိုရဲ့ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ရန်တုန်က သူ့မိတ်
ဆွေရဲ့ မြေးနဲ့ နေရာချထားပေးမယ်တဲ့'

'သိမ့် မငြင်းလိုက်ဘူးလား'

'နေပါစေ ကိုရဲ့ရယ် သိမ့်က ကလေးမှမဟုတ်တာ တူမ
ကိတစ်ခုရဲ့ပိုင်ရှင်ပါ ဒါပေမဲ့ အဘွားကိုတော့ မာနနဲ့မဆန့်ကျင်

ရှင်ဘူး'

'အချို့သတ်ပြီး စည်းရုံးရမှာပေါ့'

'ဟုတ်တယ် ကိုယ့်မှာ အိုင်ဒီယာရှိလား'

လှိုင်စာပေ

'ဒီခေါင်းထဲက ထုတ်ရမှာပေါ့'

'မြန်မြန်ထုတ်လေ'

'အင်း ဒီခေါင်းက Blue label ၂ ပတ်လောက် ဆိုရင်

တော့ အကြံကောင်းထွက်ပါတယ်'

'သွား လူဆိုး လာ ထမင်းစားကြမယ် Blue ရော သပဲ

ရောရှိပါတယ်နော် ဟင်း ဟင်း'

သူတို့ ၂ ယောက် နည်းနည်းပေါ့ပီးသွားကြသည်။ ဟို

ညက Blue label တန်ခိုးကြောင့် လင်းရဲဝင်းခေါင်းမှ အလွန်

ကောင်းသောအကြံဉာဏ်များ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

*

အခန်း (၁၄)

'ဘာကွ မင်းကို သူ့အဘွားက သဘောမတူဘူး ဟုတ်
လား'

'အဲဒီသဘောပါပဲ ဖေဖေ သူနဲ့သား တွဲတာကို သူ့မြေး
ပမ်းကွတစ်ယောက် ရန်ကုန်လာတုန်းမှာသိသွားပြီး ပြောပြလိုက်
ကယ်လို့သိရတယ် အဓိကအချက်ကတော့ သားက မုဆိုးဖို သူ
မြေးက အပျိုစင်နုနုထွတ်ထွတ်လေးမို့ပေါ့ဖေဖေရယ် သူ့ဘက်
က ကြည့်ရင်တော့ တရားပါတယ်'

'အင်း ဟုတ်ပါတယ်လေ ဒါပေမဲ့ ငါ့သားကလည်း သူနဲ့
မှ မြန်ပြီး ယောက်ျားပီသတာ ဆိုတော့'

'ဟာဗျာ ဖေဖေကလဲ သားက ဘယ်တုန်းက ခြောက်

သွားလို့လဲ'

'ဟေး ဟေး မင်းကိုယ့်ကိုမသိဘူးလား ခြောက်သွားတာ
၂ နှစ်ရှိပြီလေ'

'ဆိုးပါတယ်ဖေဖေရာ နောက်ကြောင်းပြန်မနေနဲ့ သား
အင်ဂျင်ဟောင်းကိုစွန့်ပစ်လိုက်ပြီ သံရေကျိုမဲ့ တုလားတောင်
လာကောက်သွားပြီး ခု သားပြောတဲ့အစီအစဉ်မှာ ဖေဖေနဲ့ ပေ
မေက နည်းနည်းလေး သရုပ်ဆောင်ပေးရုံပါပဲ'.

'အင်း ငါကလည်း ဟန်လင်းဖို့ဆက်ကို တည်တံ့စေ
ချင်တော့ ကြိုးစားပြီးသရုပ်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့ တစ်ခုတော့ ပို့
တယ်ကွာ မင်းအမေ ဒီပွဲမှာမပါရင် မရဘူးလား'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဟာကွာ မင်းအမေက နိုးလွန်းတယ် အဘွားကြီး နည်း
နည်း အစီအစဉ်လိုက်တာနဲ့ ပေါ်သွားမယ်'

'ဒါဆိုရင် မယ်တော်ကြီးကို ဘယ်ပို့ထားရမှာလဲ'

'သီလရှင်ကျောင်းပေါ့ကွာ'

'ဘာရှင်'

သားအဖနှစ်ဦးဆွေးနွေးပွဲသို့ ကြားဖြတ်နားထောင်ရင်း
ပါသတကြီးဝင်အော်၍ အမေသည် ဆွေးနွေးပွဲကို ဝင်ရောက်
လာခဲ့သည်။

'ဒီမှာ ရှင်တို့သားအဖတွေ ဘာမဟုတ်တာလုပ်ချင်လို့
ကျွန်မကို သီလရှင်ကျောင်းပို့ဘို့ ကြံနေတာလဲ'

'မင်းကလဲကွာ'

'မင်းကလဲမလုပ်နဲ့ ရှင်သဘောကျအောင်ဆွေးနွေးပွဲမှာ ကျွန်မ
ဝင်ပါဘူး သမီးဖြူ ငွေ့ချယ်တုန်းကလည်း ရှင်သဘောပဲ မိန်းက
လေးက ဆုံးသာသွားတယ် တော်ရှာပါတယ် ခုဟာက ကျွန်မဘာ
ကရိုးရိုးသားသားနေတာကို မယ်သီလရှင်ကျောင်း ပို့မယ်လေး
ဟာလေးနဲ့ ပြောစမ်းပါဦးရှင်'

'ဒီလိုပါ မေမေရယ် သားတို့က မေမေ့ကို စကားနဲ့ပို့တာ
ပါ တတယ်မဟုတ်ပါဘူး'

'ဘယ်လို စကားနဲ့ . . '

'ဟုတ်တယ် မယ်ခင်ရဲ့ မင်း သားကိစ္စကို စကားပြောတဲ့
ပါပဲ မိန်းကလေးအဘွားက အမေရောလို့ မေးရင် သီလရှင်

ကျောင်းမှာ ဝန်ရုံပြီ တရားအားထုတ်နေတာလို့ ဖြေခိုင်းလို့မယ်

‘မိန်းမတောင်းတဲ့ကိစ္စ ကျွန်မ လိုက်လို့ရတာပဲဟာ’

‘မဟုတ်ဘူး မိန်းမရေ အခုဟာက နည်းနည်းရွှပ်တယ်’

သားရေ မင်းအမေကို မင်းပဲရှင်းပြလိုက် ခါမှလိပ်ပတ်လည်မယ်

‘ဒီလိုမေမေရဲ့ သိပ်ရဲ့ အဘွားနာမည်က ဒေါ်တင်တယ်’

ထက်တဲ့။ အဘွားကြီးက ရတနာပုံခေတ်က များကြီးမတ်ရာမျိုး

ဆိုလား ဘာဆိုလားက ဆင်းသက်လာတယ်ဆိုပြီး အသားလွတ်

မာနကြီးနေတာ သိပ်နဲ့ကိစ္စမှာ သားက မုဆိုးဖိုဖြစ်နေတော့

သူပုန်ထပြီး သဘောမတူဘူးပြောတယ်’

‘ဟုတ်တယ်လေ ငါလည်းသမီးရှင်ဆို ဒီလိုဖြစ်မှာပဲဟာ’

‘ဟေ့ မယ်ခင် မင်းကြားဖြတ်ဖြတ်ပြီး ဝင်မပြောနဲ့ တေ။’

ကြာ ဇာတ်ရည်မလည်ဖြစ်နေမယ်’

ဒေါ်ခင်ခင်လေး နှုတ်ပိတ် မျက်စောင်းထိုးလျှက်

နားထောင်နေလိုက်သည်။

‘အဲဒီတော့ သားရဲ့မိန်းကလေးက သားနဲ့သူ ဘာမှမပြု’

။ဘူး ဆိုပြီး ဘူးတွယ်ထားလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အဘွားကြီးက ဟုတ်မဟုတ် လာစုံစမ်းတယ် တကယ်လို့မဟုတ်ရင် ရန်ကုန်က ဟုတ်ပိတ်ဆွေ ဆွေကြီးမို့ကြီးရဲ့ မြေးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်ပြောတယ်’

‘သား ကျွန်ရစ်ဖြစ်မှာပဲ’

‘မဖြစ်ပါဘူးမေမေရယ် အဘွားကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ ဆိုတာ

ပိပ်ကကြိုတင်စုံစမ်းလိုက်တော့ သူ့အမေနဲ့အဖေမတ်လာဆောင်

ကြီးက အဘွားကြီးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေ့ထားတာတဲ့’

‘သေရော ဘယ်နှနစ် ရှိပြီလဲ’

အဖေက နဖူးကို ရိုက်ရင်း ဝင်မေးလိုက်သည်။

‘သူ့တစ်သက်ကျော်ကျော်ဆိုတော့ ၂၉ နှစ်လောက် ရှိ

။ရာပေါ့’

‘အင်း ခုလောက်ဆို ရှိရောရှိသေးရဲ့လား’

‘အရင်ကတော့ အင်းလျားလမ်းက သံလွင်လမ်းသွယ်

။မှာနေတယ် ပြောတာပဲ အခုသွားစုံစမ်းတော့ အိမ်ပိုင်ရှင်က

။ရောင်းပြီး လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က နိုင်ငံခြားကိုအပြီးအပိုင်ထွက်သွားပြီ

။’

'အဘွားကြီးမိတ်ဆွေရာ ဟုတ်ရဲ့လား'

'ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ဦးနေမိုးလင်း တဲ့၊ မင်းတုန်းဆီ'

ခေတ်က ပိုးထည်တိုက်ဝန်ရဲ့ မြေးလား ဖြစ်လားပဲ'

'တိတွတ်လောက် ဖြစ်ရော့ပေါ့'

'အဲဒီအဘိုးကြီးဆုံးသွားပြီး သူ့သား ကျော်လင်းဟန်ကို တိုက်တိုရောင်းပြီး သြစတြေးလျားကို ထွက်သွားတာ ၅နှစ်မျှပါ'

'ဒါဆို အဘွားကြီးက ဒီလူ ကျော်လင်းကို မြင်ဖူးမှာပေါ့'

'မမြင်ဖူးပါဘူး ဖေဖေရာ သိမ့်အဖေနဲ့ အဖေ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဦးကျော်လင်းက ဟန်နီးမွန်းထွက်သွားတယ် ကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကို သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးပါမလာဘူး'

'အေး တော်သေးတာပေါ့'

'ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်တဖန်ရက် ဖေဖေတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မြေးသူမြေးဇေး နှုတ်တတ်ထားခဲ့ကြတာပေါ့ ပြောတာပဲ'

'သတင်းတယ်စုံပါလား'

'သိမ့်တ မန္တလေးက သူ့အဒေါ် အဖျိုကြီးကို အစ်လိုက်တာလေ'

'ငါ့ဆွေမလောင်းက ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ'

'သားရဲ့အိုင်ဒီလာလည်းပါ ပါတယ်'

'အေးဆက်ပြောဦး သား နားထောင်ကောင်းတယ်'

ဒေါ်ခင်ခင်လေး စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာသည်။

'အဲဒီလူကြီး ဦးနေမိုးကျော်လင်း ဆုံးတုန်းက အိမ်မရောင်းရသေးတော့ အဘွားကြီးက လူတိုယ်တိုင် ကျန်းမာရေးမတောင့်အတွက် မလာနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးဘို့နဲ့ဝမ်းနည်းကြောင်း စာလွှာပါးလိုက်သေးတယ်ပြောတယ်'

'၅ နှစ်လောက်က ဆိုပါစို့'

'ဟုတ်တယ်ဖေဖေ အဲဒီနောက်တော့ သူ့သား ဦးကျော်လင်းဆန်နဲ့ တစ်မိသားစုလုံး နိုင်ငံခြားထွက်သွားကြတာပဲ'

'အင်း ဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'ဖြစ်နိုင်တာပဲဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ အဲဒီအိမ်နဲ့ ခြံဝယ်လိုက်တဲ့လူက သံနဲ့တစ်နဲ့ကို ပြန်ငှားထားတယ် အဲဒီမှာ'

သံဃ်အရာရှိတစ်ယောက်နေတယ် မနေ့က အဲဒီခြံစောင့်ကိုစည်း
ရုံးပြီးပြီ'

'ဘယ်လို'

'ဪ ငွယ်ပါတယ်အဖေရယ် သားက ဦးကျော်လင်း
ဟန်ရဲ့သားပေါ့ အရင်က ဒီမှာနေခဲ့ဖူးတယ် မိတ်ဆွေတွေ လာ
မေးရင် ဒီလိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့ပါလို့ နာမည်ကပ်တွေ ၁၀ ခု
လောက် ပေးခဲ့တယ်'

'များလိုက်တဲ့ ဉာဏ်ကွာ'

'ဒါတင်မကဘူး ဖေဖေရဲ့ ပေးကမ်းခြင်းသည် အောင်
မြင်ရာ ဆိုလို့ နေ့စောင့်၊ ညစောင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ငွေ ၄၀
ထောင်စီ ပေးခဲ့သေးတယ်'

'အလိုတော် များလှချည်လား ၅၀ လောက်ဆို တော်
ရောပေါ့'

'အမေကြီးရယ် ၅၀ ကျပ်နဲ့ ခင်ဗျားပဲ သုံးကြည့်ပါဦး'

'ကွမ်းလေးဘာလေး စားလို့ရတာပေါ့'

အမေကတော့ အိမ်ရှင်မထုံးစံအတိုင်း မကုန်သင့်သည်

မကုန်ရအောင် ဘီးစိတ်လိုက်သည်။

'ဒါဆို အဘွားကြီးက တို့အိမ်ရောက်လာမှာပေါ့'

'ဟုတ်တယ်လေ'

'မင်းအမေကရော'

'အင်း အမေက သားတိုက်ခန်းမှာ ခဏ စတေးရှောင်
ပေးပေါ့'

'အံ့မာ ငါ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်မနေနိုင်ပေါင်'

'ဒါဆို အမေ အဘွားကြီးကို မှင်သေသေနဲ့ညာပေါ့'

'အို မညာနိုင်ပေါင်'

'ဒါဆိုရင်လည်း ဒေါ်ခင်ခင်လေးရေ ခင်ဗျားက အိပ်ခန်း
ထဲ အိပ်နေပေတော့ဗျာ'

*

ဒေါ်တင်တင်ထက်မရောက်မီ တစ်ရက်အလိုတွင် သိမ့်
ကို လင်းရဲဝင်းမိဘများနှင့် ဦးစွာပထမတွေ့ဆုံစေလိုက်သည်။

'မေမေ ဒါ သားရဲ့သိမ့်ပါ'

'အေးကွယ် သမီးသိမ့်ကို မေမေတို့တွေ့ဘို့ အထူးမေ့မိပါ'

လင့်နေတာ'

'သမီးလည်း ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ'

'သိမ့်ကလည်း မေမေလို့ခေါ်လေ'

'အို'

သိမ့်ရှက်သွားသည်။

'ဟုတ်သားပဲ သားရယ် အခုမှတွေ့ကြတဲ့ဥစ္စာ နောက်
တော့လည်း ရင်းနှီးလာရင်ခေါ်မှာပေါ့'

'ရင်းနှီးဘို့ အချိန်များများ မပေးနိုင်တဲ့အကြောင်းကို
တော့ မင်းထည့်ပြောဘို့လို့မယ်လေ သားရဲ့'

ညှဉ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည့် ဦးဟန်လင်းက ဝင်ဝင်
ချင်း ဆောက်နဲ့တွင်းလိုက်သည်။

'သိမ့် ဒါကိုရဲ့ရဲ့ အဖေပါ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'သမီး မရှက်နဲ့နော် ဖေဖေက ဒီကောင်ကြီးကို အပြန်
ဆုံး သမီးနဲ့လက်ထပ်ပေးချင်ပြီ'

'အဘွားကိစ္စ အဆင်ပြေရင်တော့ သမီး မငြင်းပါဘူး'

ဖေဖေ'

'တွေ့လား အမေကြီး သမီးက ငါ့ကို ဖေဖေလို့ ခေါ်
တယ်'

'အို မေမေတို့လည်း ခေါ်မှာပါ ခုဟာက သမီးတွေ့စမို့
မှားသွားလို့ပါ'

'ဟေ အေးအေး ကောင်းတယ်ဟေ့ ခုလို့ပွင့်လင်းရဲတင်း
တဲ့သမီးမျိုးမှ ဖေဖေက သဘောကျတာ ဟေ့ကောင်ငရဲ မင်းသာ
သမီးအဘွားကို ပိုင်အောင်စည်းရုံးပေတော့'

'စိတ်ချပါ ဖေဖေ'

*

၂၅၂

မြတ်သော

တစ်လင်ပြင်ဆင်မှုများ

၂၅၃

အခန်း (၄)

လှိုင်စာပေ

လှိုင်စာပေ

၂၅၄

မြူးလင်း

တင်လင်ပြင်ဆင်မှု တစ်စင်း

၂၅၅

တိမ်မည်ညိုတို့ လွင်ပါးသည့် အရက်ဦး

လိုင်စာပေ

လိုင်စာပေ

အခန်း (၁၅)

'အဘွား'

လေဆိပ်မှာ ကြို၍ ခေါ်ဆောင်လာပြီးနောက် အဘွား
ကို လမ်းတွင် သိပ်သည်းစွာ ချီတက်သည်။

'အင်း ပြောလေ'

'ဟိုလေ အဘွားမိတ်ဆွေဆိုတာ ရှိသေးလား'

'ဟင့်အင်း မြေးကလည်း မရှိတော့ပါဘူးကွယ် လွန်ခဲ့တဲ့

ပါးနှစ်က ဆုံးရှုံးပါပြီ'

'အို အဘွားတက် အသက်ကြီးမှာပေါ့'

'သိပ်တော့ မကြီးလှပါဘူးကွယ် အလွန်ဆုံး ၂နှစ် ၃နှစ်

ပေါ့ အင်း... ကိုနေမိုးကြီးတို့က မိုးနိုးကောင်းတယ် ဆွေကြီး

မျိုးကြီးတွေကဲ့ တို့များဘုရင်သိပေါမင်းရဲ့ ဝိုးထည်တိုက်ဝန်တွေ
ပဲ သူ့သားအငယ်တောင် မောင်ကျော်လင်းတော့ မှီမယ်ထာ
တယ်'

'အဘွားလိပ်စာ သိလား'

'သိတာပေါ့ သမီးငယ်က မြေးကိုပြောမပြောထားဘူးလား'

'ပြောတော့ပြောထားတယ် ဒါပေမဲ့ ဘွားရယ် သမီးက သွား

လို့ သင့်ပါ့မလား'

'ဟုတ်တာပေါ့ မြေးပြောတာမှန်တယ် သူတို့က မျိုးကြီး

ဂုဏ်ကောင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ အဘွားတို့ကလည်း အတွင်းတော်ပု

ခစားရတဲ့ ဝန်စာရေးခိုးခိုးတွေပဲ ဘယ်အောက်ကူးခံလို့ဖြစ်မလဲ

နောက်... မြေးက မိန်းကလေးလေ'

ဒေါ်တင်တင်ထက်က ၅၀ ကျော်ပေမဲ့ မာန်မကျသေး

သည့်လေသံဖြင့် သိမ့်စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

'ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'ဟဲ့ တင်နန်းမြ နင် လိပ်စာမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား'

'ကားရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်နေသော သူ့တူမအဖျိုကြီးက

တင်နန်းမြကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'မှတ်မိပါတယ် မယ်မယ် သံလွင်လမ်း၊ အိမ်အမှတ်က

(. . .)ပါ'

'အေး တောင်းတယ် ဒီရိုင်ဘာခေါ်ပြီး ဒီနေ့ပဲ သွား။

အဘွား ရောက်နေကြောင်းနဲ့ မောင်ကျော်လင်းကို တွေ့ချင်တဲ့

ကြောင်း ပြောလိုက်'

'အန်တီငယ်က ဦးကျော်လင်းနဲ့သိလို့လား'

'မြေးရယ် သူတို့က ငယ်သူ့ချင်းတွေလေ'

'ရှင်'

'ဟင် မြေး ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဟင့်အင်း ဘွား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဟိုလေ အဖျိုကြီးက

လာတိုင်းလေးသူငယ်ချင်းမှီတယ်ဆိုလို့ အံ့ဩသွားတာပါ'

သိမ့် အကြီးအကျယ်မိတ်အိုက်သွားသည်။ စနစ်တကျ

ပြောချက်ချထားသည့် မဟာစီမံချက်သည် တက်တက်စင်အောင်

လျှောက်ထားသည်။

'မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ဒီကိစ္စကို ကိုရဲ့ကိုရော ကိုရဲ့ဖေဖေနဲ့

မေမေကိုပါအကြောင်းကြားထားရမယ်

သိမ်စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ချွံတေးထားလိုက်သည်။ သူတို့ဝါ
ကွက်ကျန်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

'မြေးက ကိုနေမိုးရဲ့ မြေးကို တွေ့ဖူးချင်လို့လား'

'ဟင့် ဟင့် ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးအဘွားရယ် ဆွေမိုး

မိုးပြီးဂုဏ်ရည်တူဆိုတော့ အဘွားလိုလူက သဘောကျတော့
သိချင်တာပါ'

'အင်း အဘွားတော့ မမြင်ဘူးပါဘူးကွယ် တင်နင့်၊
ပြောတာကတော့ ကောင်လေးက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လောက်က
ပွားရေးပညာဒေါက်တာဘွဲ့ယူထားတာတဲ့ နိမည်က ဧကန်
လင်း ဆိုလားပဲ'

'အင်း.. မှန်ကြောင်း စာအုပ်ကြီးဖြစ်မှာပဲ တီဟို'

သိမ်စိတ်ထဲမှာ အတွေးဖြင့်ပုံဖော်ကြည့်လိုက်သည်။

သော် ထိုသတိထားသည် သူနှင့် မည်သည့်အခါမှ ဆုံတွေ့
မည်မဟုတ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှသိနေသဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

'မြေးက အဘွားအပြောနဲ့တင် သဘောကျနေပြီ'

ကယ်

သိမ်အပြုံးကို ခေါ် တင်တင်ထက် သူ့အတွေးနှင့်သူ့စွတ်
ကင်လိုက်သည်။

'မြေးအဖေဆုံးတော့ ဘွားက မန္တလေးခေါ်တာကို လာ
နေလို့ စိတ်မကောင်းဘူး တကယ်တော့ ငါ့မြေးက ငါ့သွေး ပါ

က သေချာတယ် ကြည့်၊ ခု မြေးအသက်ဘယ်လောက်'

'၂၈ နှစ်ပါ ဘွား'

'ဒီအသက်အရွယ်ထိ မိုးမိုးဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းပြီးတွေ့

မရာလူတို့ မချစ်ခဲ့တာကြည့်'

'ဟုတ်တယ်ဘွားရဲ့ မြေးကတော့ ဘွားပြောပြီးကတည်း

ကမန်အရပ်သား တာလသား သူဌေးပေါက်တွေလောက်ဆို
ပြောနဲ့ စပါးခွဲပါပဲ'

'ဖွဲ့နဲ့ ဆန်တွဲပါ သိမ်ရဲ့'

အပျိုကြီးက လှမ်းထောက်သည်။

'သိပါတယ် အန်တီငယ်ရဲ့ ပိုနိန်သွားအောင် ပြောလိုက်

ကယ်

‘အေး ငှား အေး ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်’

ပင်တိုစိတ်နှင့် တခြားစီ ဟန်ဆောင်သရွပ်ဆောင်နေ
သော်လည်း သိမ်မွေ့သလှရှိလာသည်။ အသားထွတ် ဘဝင်ပြု
နေသောအတွေးတို့ကို သနားလာသည်။ ခေတ်နှင့် အဝင်ခွင်ဝ၊
မရှိတော့။

‘ဟယ်လို ကိုရဲလား’

‘ပြော သိမ့် အခြေအနေကောင်းရဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း သိပ်ကောင်းဘူးကို ဒေါ်ငယ်က အဲဒီ
ကျော်လင်းဆိုတဲ့လူကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းတဲ့’

‘ပြဿနာပဲ သူတို့ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကြတယ်ဆိုမှ
ဘယ်လိုလုပ်ညာလို့ရတော့မလဲ’

‘သိမ့်ကော့ စိတ်ညစ်လာပြီ’

ဖုန်းထဲမှ စိတ်ပျက်အားငယ်သောသိမ့်၏ အသံကို
ထောင်ရင်း လင်းရဲဝင်း စိတ်မထောင်းဖြစ်သွားသည်။

‘သိမ့် ဒေါ်ငယ်က သူ့သားကို မြင်ဖူးတယ်တဲ့လား’

‘အဲဒါတော့ သေသေချာချာ မသိဘူး’

‘မေးထားလိုက်လေ ပြီးရင် ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ် ဖေဖေ
တို့ကိုပြောပြထားနှင့်မယ်’

‘ကောင်းပြီလေ ကိုရဲ . အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်တွေ
ထုတ်နော်’

‘အင်းပါ’

ချစ်သူစိတ်ပျက်အားလျော့မှုဖြစ်စေရေးအတွက် လင်း
ရဲဝင်း အကြံဉာဏ်များထပ်ထုတ်နေသည်။

မူလကတော့ ဦးနေမျိုးလင်း၏ သားတော်အငယ် ဦး
ကျော်လင်းအဖြစ် အဖေဖြစ်သူက ဟန်ဆောင်ကာ သူတို့ချစ်သူ
ချင်းကိုပေးစားရန်စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ဦးကျော်
လင်း၏ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါ်ကင်နန်းမြခေါ် ဒေါ်ငယ်က
ဟန်နတ်မင်း၏ အစေအပါးတစ်ဦးပမာပေါ် ပေါက်လာခဲ့သည်။

‘သားရေ ဘာတဲ့လဲတဲ့’

ရိတ်ထား၍ ထွက်ပြုကာစပုတ်ဆိတ်မွှေးကို ပွတ်၍စဉ်
စားနေသောလင်းရဲဝင်းကို ဖခင်ဖြစ်သူက နောက်မှရောက်လာ
ပြီး မေးလိုက်သည်။

ပြဿနာတခုပေါ်လာလို့ ဖေဖေ

ဖေဖေနားထောင်ကြည့်မယ်

ဒီလိုဖေဖေ သိမ်ရဲ့အခေါ် အပျိုကြီး ဒေါ်တင်နန်းမြ
(ခေါ်)ခေါ်ငယ်က

မင်းဟာက ဂုဏ်ပုဒ်တွေ များလိုက်တာကွာ

ဟုတ်တဲ့ ဖေဖေ အဲဒီအပျိုကြီးက ဦးကျော်လင်းရဲ့ သူ
ငယ်ချင်းတဲ့

ဟေ ဟုတ်လား

ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် ဖေဖေက ဦးကျော်လင်းအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်လို့ မရတော့ဘူး

သူ့သား ဘယ်သူ စီးပွားရေး ပညာရှင်ခေါက်တာခိုင်
လင်းကိုရော မြင်ဖူးလား

ဟင် ဖေဖေ သူ့သားရဲ့နာမည် ဘယ်လိုသိလဲ

ဟင်း ဟင်း မင်းအဖေပါကွ မင်းထက် တစ်တွက် ၂
ကွက်တော့ အမြဲသာတယ် မှတ်ထား ပြော ငါမေးတာကို

အဲဒါ အခုမှ သိမ့်ကိုမေးခိုင်းထားတာ

မမေးနဲ့ ခိုင်လင်းကိုလည်း မင်းတို့အခေါ် အပျိုကြီး မြင်
ဖူးတယ်

ဗျာ ဒါဆို သွားပြီပေါ့

ဘာသွားစရာလိုလဲ ငါ့သားရယ် မင်းကူခြေရရသာနေ
သူတို့မြေးအဘွားတွေ တင်နန်းမြကို ခေါ်ပြီး ငါတို့အိမ်ရောက်
လာတဲ့အခါ ငါ မီးစင်ကြည့်ကမယ်

မေမေကရော

မင်းအမေလား ပဝါနှစ်စ အသာချပြီး ဖေဖေဘေးမှာ
သာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်

ဖြစ်ပါ့မလား

ဟေ့ကောင် ဟန်လင်း ရွှေသတ္တုရွာဖွေရေးကုမ္ပဏီကြီး
တစ်ခုလုံးကို ဟော့ဒီခေါင်းနဲ့ ကြံစည်တွေးခေါ်ပြီး ထူထောင်ထား
တာ အနှစ်အစိတ်ကျော်နေပြီ မင်းမိန်းမတစ်ယောက်ရဘို့အရေး
ငါ့အတွက် ထမင်းစားရေသောက်ပဲ တကယ်ကွာ မိန်းမ မရဖူး
ဟာကျနေတာ

ဖေဖေကလဲ

ဖခင်၏ကတိပြောနှင့် လင်းရဲဝင်းအားတတ်သွားသည်။
ထိုစဉ် သိမ့်မီမှာ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့်

‘ဖေဖေပြောတဲ့အတိုင်းပဲ သိမ့်တို့ ဆက်လုပ်ခိုင်းလို့က်
မယ်နော်’

‘အေးပေါ့ကွာ မူလအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ မပျက်ဘူးလို့
တယ်လီဖုန်းခလုတ်လို့ခိုင်း၍ လင်းရဲဝင်းထူးလိုက်သည်။’

‘သိမ့်လား’

‘ဟယ်ထယ် ဝုတုပဲ ကို ဒေါ်ငယ်က မောင်ခိုင်လင်းကို
ခိုင်ငံခြားသွား ပညာသင်ပြန်လာတုန်းက အခု သံလွှာ စမ်းအိမ်
မှာ သွားနှုတ်ဆက်ဖူးတယ်တဲ့’

‘မောင်ခိုင်လင်းဆိုတာ သိမ့်နဲ့ သဘောတူနဲ့ငဲ့တို့ပြော
တာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဒေါ်ငယ်ပြောတာ မှန်ကြောင်း တွေး၊ ဒီဝန်
မျက်မှန်အထူးကြီးတပ်ထားတာ ကိုယ်နဲ့ဘယ်လိုမှမတူဘူး ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘယ်လိုမှမလုပ်နဲ့ သိမ့် မူလအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ခုခိုင်

ဘာနဲ့ သိမ့်ဒေါ်ငယ်အပျိုကြီးဒေါ်စပ်စုကို သံလွင်လမ်းအိမ်လွတ်
လိုက်’

‘လွတ်လိုက်ရင် ကိုယ့်တို့အိမ်ဆက်လမ်းညွှန်မှာပေါ့ သူ
နဲ့သိတဲ့လူတွေ မဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်ပဲ ကိုရေ’

‘လာပါစေ လာတာမှာ သိမ့် ဒေါ်ငယ်တင်မဟုတ်ဘူး
အဘွားရော သိမ့်ဝါ လိုက်ခဲ့’

‘ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ဦးမလို့လဲ ကို ပိုဆိုးသွားမယ်’
‘စိတ်ချပါ ကို စိစဉ်တာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေစိစဉ်တာ အား

လုံးအဆင်ပြေရမယ်လို့ တာဝန်ယူထားတယ်’
‘ကိုရယ် သေချာရဲ့လား အဘွားစိတ်က ပြတ်တယ်နော်

နောက်ပြီး သိမ့်တွေ့သလိုမဟုတ်ဘူး သေသေချာချာစိစဉ်ခဲ့တာ’
သိမ့်ဖုန်းထဲမှအားလျှော့သံဖြင့် ပြောလာသည်ကို လင်း

ရဲဝင်းအားပေးနေရသဖြင့် ဦးဟန်လင်း ဖုန်းတောင်းလိုက်သည်။
‘သားရေ ဖုန်းပေးစမ်း သမီးကိုဖေဖေနှစ်သိမ့်လိုက်မယ်’

‘သိမ့်ရေ ဖေဖေ ပြောမယ်တဲ့’

‘ဟုတ်’

'သမီးရေ ဒီမှာ ဘာမှမပူနဲ့ အိမ်ကိုသာ မနက်ဖြန်လာခဲ့
ဒီနေ့ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း သမီးအင်္ဂါကို သံလွင်လမ်း လွတ်
လိုက်။ ကျော်လင်းမဟုတ်တော့လည်း ကျော်လင်းအစ်ကို ဟန်
လင်းပေါ့ သမီးရယ် ဒီလောက်ဆို သမီးသဘောပေါက်'

'ဟုတ် ဖေဖေ သမီး သဘောပေါက်ပြီ ဝမ်းသာတယ်
အဲဒီအစီအစဉ် ပိုကောင်းမှာပါ ဒါပဲနော် ကိုရဲနဲ့ ခဏလောက်
ဖေဖေ'

'ပြောလေသိမ့်'

'ကိုရဲလား သိမ့်စိတ်ချပြီ ဘိုင်ဘိုင်နော် ကိုရဲအဖေက
ကိုရဲထက် အပုံကြီးဉာဏ်ပြေးတယ်သိလား'

'ကို.ဖေဖေကိုး'

'သွား လိပ်မျိုး ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့'

ပြောပြောဆိုဆို သိမ့်ဖုန်းချလိုက်သွားသည်။ လင်းရဲဝင်း
ဦးဟန်လင်းဖက်သို့ လှည့်ကာ

'ဖေဖေ တကယ်ပဲ ဦးကျော်လင်း အစ်ကိုအဖြစ် ဟန်
ဆောင်မှာလား သားကရော'

'မင်းက ငါ့သားပဲ ငါ့သားအဖြစ်အမှန်အတိုင်းနေ လင်း
ရဲဝင်းဟာ ဦးဟန်လင်းရဲ့သားပဲ'
လင်းရဲဝင်း စိတ်ရှုပ်သွားသည်။
ဖေဖေစီစဉ်မှုကို သူ နားမလည်။ သိမ့်အဘွားက သူ့နာ
မည် သိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

*

အခန်း (၁၆)

သံလွင်လမ်းရှိ ဦးနေမိုးလင်း၏ အိမ်ကြီးတံခါးဝတွင် ကားရပ်လိုက်စဉ် ဒေါ်ငယ်(ခေါ်)ဒေါ်တင်နန်းမြက ပါဝါဝင်းဒိုး ခလုပ်ကိုနှိပ်ပြီး ကားမှန်ချ၍ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သည်။

အဆင်အပြင်က ပြောင်းနေသည်။ ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာများကိုဖတ်ကြည့်နေခိုက်တွင် အစောင့်တစ်ဦးက ပြေးလာခဲ့သည်။

‘ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲခင်ဗျာ’

‘ဟိုလေ ဒီအိမ်က ဦးကျော်လင်းတို့များ’

‘ဪ ဝါလား အစ်မကြီး ဦးကျော်လင်းတို့ ဒီတိုက်ကို

ရောင်းပြီး ပြောင်းသွားကြပါပြီခင်ဗျာ’

'သူ့လိပ်စာများ သိရမလား'

'ဟုတ်ကဲ့ အသိမိတ်ဆွေများလာရင် ဆက်သွယ်လို့ မှ
အောင် လိပ်စာကပ်ကလေးတွေ ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားပါ
တယ်ခင်ဗျာ'

'ဪ ဝီလိုတော့လည်း ဦးကျော်လင်းတို့က စေ့စပ်
သားပဲ ဘယ်မှာလဲရှင်'

'ဪ ဝီမှာပါခင်ဗျာ'

အစောင့်က တစ်ခါလိပ်စာကပ်ကလေးထုတ်ပေး
လိုက်သည်။

'ရှင်တို့က လူမှုရေးတော်တော်နားလည်ကြတာပဲနော်'

'ဟဲ ဟဲ ငွေကြောင့်လေ အာ မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်တို့
အကျင့်ကိုကောင်းတာပါ အဟဲ'

အစောင့်က ငွေရထားသဖြင့်တာဝန်ကျေပွန်မှုကို နှုတ်
မှ ရှုတ်တရုတ်ထွက်လာသောစကားကို တမန်းကတန်း ဘရိတ်
အုပ်ကာ ဖြေလိုက်သည်။

'ကဲ ပို့ပါစေတော့ သွားပြီနော်'

ကားကို နောက်ဆုတ်ကာ ဝေးကနဲထွက်ခွာသွားသည်ကို

ကြည့်ပြီး အစောင့်က

'ကပ်စေးနည်းမကြီး . . . ဘောက်ဆူးလေးဘာလေး ချ
သွားဘူး ဆရာလေးနဲ့ တခြားစိပ်'

*

ရေရွတ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ မတွေ့လျှင်ပြန်လာခဲ့ဟုအေါ
ကင်တင်ထက် အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း အေါ်တင်နန်းမြဲပြန်
လာခဲ့သည်။

'တွေ့ခဲ့လား သမီးငယ်'

'ပြောင်းသွားကြပြီးတဲ့ မယ်မယ်'

'ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်ကိုများလဲ'

'သမီးလည်း သေချာမမေးတော့ပါဘူး လိပ်စာကပ်ကပ်
ပူတော့ ရခဲ့တယ် မျက်မှန်ပါမသွားတာနဲ့ မဖတ်ရသေးဘူး'

'မြေးရေ လာ ဖတ်စမ်းပါဦး'

အဘွားက သူ့ကို စစ်ကူလှမ်းခေါ်သဖြင့် သိမ့်အကြွေ၊
တွေ့သွားသည်။

ရှေ့မှ ဦးကျော်လင်းဆိုသည့် နာမည်ကိုမဖတ်ဘဲ လိမ့်
စာကို တိုက်ရိုက်ဖတ်ပြလိုက်သည်။

‘မြေးအိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး သမီးငယ် ထပ်သွားလိုက်
မလား’

‘ဟုတ်တဲ့ မယ်မယ်’

‘ဟာ ဘွားကလဲ ဒေါ်လေးငယ် ပင်ပန်းလာတဲ့ဟာ နာ၊
ပါစေ မနက်ဖြန်ကျမှ မြေးတို့ (၃)ယောက်လုံး အတူတူ သွား
မယ်လေ’

‘ဟေ မြေးပြောတော့ မိန်းမစွေးကျမယ်ဆို’

‘ဟုတ်သားပဲ သိမ့် အနတ်ငယ်ပဲ အရင်သွားလိုက်မယ်’

‘ဘာဆိုလဲ ဘွားနဲ့ဒေါ်ငယ်ကလဲ ခုဟာက မိတ်ဆွေ
ချင်းတွေ့လို့ ရန်ကုန်လာလည်တဲ့ ဒေါ်ငယ်ကို တူမဖြစ်တဲ့ သိမ့်
က လိုက်ပို့တာ အဘွားလည်း ပါတာပေါ့’

‘အေး ဒီလိုသဘောမျိုးဆို ပိုကောင်းတယ် မြေးလည်း’

လှိုင်စာပေ

လူငယ်ချင်းတွေပြီး အကဲခတ်လို့ရတာပေါ့ ဒါပေမဲ့မြေးသဘော
နော် ဘွားက အတင်းအကြပ်မလုပ်ဘူး’

အရေးထဲမှဘွားတော်က အသားလွတ်သဘောကောင်း
နေသဖြင့် သိမ့် ရယ်ချင်သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာပိုးသတ်
ကာ -

‘ဘွားရယ် ရှေးဘုရင်နန်းတော်ထဲမှာ ခစားလာတဲ့ မိန်းမ
ပဲ ဘယ်ညှပ်မလဲ မဟာမဆန်တဲ့ ရုပ်မျိုးဆိုရင် လုံးဝပဲ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ သွားပြီထင်တယ် မယ်မယ် အတင်းမေး
စားရမယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ သမီးငယ်’

‘မောင်ခိုင်လင်းက ရုပ်တော့ချောပါရဲ့ ပါဝါမျက်မှန်က
အထူးကြီးနဲ့ စာဂျပိုးရုပ် လုံးဝမဟာမဆန်ဘူး’

‘အိုအေ မြေးသဘောပါ မယူလည်းနေပေါ့ တို့က မိတ်
ပြဆွေပြ သွားလည်တဲ့သဘောပဲဟာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား
မြေး’

တယ်လီဖုန်းထဲတွင် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းခဲ့သလော

လှိုင်စာပေ

အပြင်တွင် တမြေးထဲမြေး ဖြစ်နေသော အဘွားကို ကြည့်ကာ
သိမ့် လိမ်ရမှာစိတ်မလုံဖြစ်မိသည်။

သို့သော် ခုချိန်ထိတော့ သူ မလိမ်သေးပါ။

တကယ်တမ်း လိပ်စာဟန်ခုလာ လှည့်ကွတ်လှုပ်ထားပါ
သေးသည် မဟုတ်ပါဘူး။

အခန်း (၁၇)

အလှဆုံးပြင်ထားသည့် သိမ့်သူသူဇော်ကို ကြည့်ကာ
အဘွား ကျေနပ်နေသည်။

‘ဟေ့ သမီးငယ် မြေးရဲ့အလှကို ကြည့်စမ်းပါဦး တို့မို့
နို့ထဲမှာ အလှဆုံးလို့ပြောရမယ် ထင်တယ်’

‘တုတ်တယ် မယ်မယ် ဒုတိယအလှဆုံးပေါ့’

‘အံ့မယ် ညီးက ပထမက ဘယ်သူလဲ’

‘ဟိုလေ မယ်မယ်ပေါ့’

‘သွား ကောင်မလေး အမေကိုလာမြှောက်နေပြန်ပြီ ငါ
အဘွားကြီး အသက် ၇၀ ကျော်ပါပြီကွယ်’

အဘွားက သူ့သမီးအငယ်ဆုံး၏ မြှောက်လုံးကို ကြည့်

သလိုလိုဖြင့် လက်ခံလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် ဒီသမီးကို လက်ဆွဲ
ဖြစ်နေတာပဲဟု သိပ်မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ကိုင်းပါ ဘွားတို့ ဒေါ်ငယ်တို့ မြောက်လုံးတွေနဲ့ တို့ယုံ
အမျိုးဂုဏ်မြှင့်မနေကြပါနဲ့ သွားကြရအောင်လေ’

‘နေပါဦး မြေးရယ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ တက်ကြွလှ
ချည်လား ခွေးမုန့်ရဲ့လား’

ဒေါ်တင်တင်ထက်က ဇွဲရှုသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်
ရင်း သုံးသပ်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပေသားပဲ။

သူတစ်ဦးတည်းသာ အဝတ်လဲရသေးသည်။

ကျွန်လူများက နံနက်စာတော်စီသောက်တုန်းပင်။

စကားနည်းသော ဒေါ်နုကပင်

‘သူသူ ထတာ-စောလှည့်ချည်လား။ အဝတ်အစား
တောင် လဲပြီးပြီ ခါတိုင်း အလုပ်မရှိရင် စနာရီလောက်မှ ထပြီး
တော့’

‘ဪ ဒေါ်နုကလဲ ဘွားတို့ ဒေါ်ငယ်တို့တွေ့ချင်တဲ့

‘တစ်ဆွေဆီကို မြန်မြန်လိုက်ပို့ဖို့က သူ့သူ့ တာဝန်လေ သူ့သူ့က
တာဝန်မို့နေရင် အမြဲတက်ကြွတယ်ဆိုတာ ဒေါ်နုသိသားနဲ့’

‘အေး ဟုတ်သားပဲ ငါမြေးက အမြဲတန်းတာဝန်ကို ဦး
မားပေးတတ်တယ် တင်နန်းမြဲ မြန်မြန်ပြင် ငါအဘွားကြီးကတော့
‘နည်းနည်းပါးပါးပဲ’

နည်းနည်းပါးပါးဟုသာ ပြောသော်လည်း အခန်းထဲမှ
နောက်ဆုံးထွက်လာသူက ဒေါ်တင်တင်ထက်ပင်ဖြစ်သည်။

မို့သမျှ ရှေးဟောင်းလက်ဝတ်ရတနာ အဘိုးတန်များကို
ညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားသည်။

‘ကိုင်း လာဟော့ သွားကြမယ် မြေး အိမ်လိပ်စာသီတယ်
နော် ဒီရိုင်ဘာ မခေါ်ဘူးလား’

‘ဘွားကလဲ ဝရိုင်ဘာက အလုပ်ပိတ်ရက်ဆို မလာတော့
ဘူး ဒီနေ့ Sundayလေ’

‘အေး ဟုတ်သားပဲ ဒါပေပဲ... မြေးက ကားမောင်းတာ
ကျွမ်းရဲ့လား’

‘ဘွားရယ် သမီးက မမောင်းချင်လို့ပါ ဒီရိုင်ဘာကိုမောင်းတာ
ပဲ’

ဌေးထက်တော့ သာပါတယ်

‘အေး အေး ပြီးရော’

အမှန်တော့ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်၍ ဒီရိုင်ဘာကို အလုပ် ၁ရက် တမင်အနားဝေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အာတယ် ြ အဘွားက မေးမြန်းလာပါက လင်းရဲဝင်းကိုဖြင့်ပေးထားသော ဒီရိုင်ဘာကြီးက လိမ်ညာထက်မည်မတူထဲ၍ ကြိုတင်တာတွယ် ခြင်းလည်းပါသည်။

ကားကိုတွမ်းကုင်ခွာမောင်းနှင်ရင်း ဦးဟန်လင်းတို့အိမ်၊ ရှေ့ကို ကွေ့ဝင်ရင်း ခြံဝ၌ တွန်းတီးလိုက်သည်။

‘အင်း သူသူ ကြည့်ရတာ ဒီအိမ်နေရာကိုရောက်ဖူးသလို့ပဲနော်’

စပ်စုပြီးသံသယများလှသည့်အပျိုကြီးဒေါ်ငယ်က မှတ်ချက်ပေးသည်။

‘ဪ ဒေါ်ငယ်ရယ် ရန်ကုန်မြို့မှာ မီးငွားရေးလုပ်တဲ့သူတဲ့ ဒီလိုကြေးရတတ်တွေနေတဲ့ရပ်ကွက်ခွီးကို မကြာခင် ရောက်ဖူးတာပေါ့ သူ့သူ သူငယ်ချင်းတွေ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ’

ယောက်လောက်ရှိတယ် ကာတေနံမှာ ၁ ယောက်’

ခပ်တည်တည်နှင့် ဖိန့်ဖိန့်ပြုလုပ်လိုက်မှ ဒေါ်ငယ် ငြိမ်သွားသည်။

သို့သော် ခဏသာ။ အပြေးအလွှား တံခါးလာဖွင့်သည့် ဒရပ်စ်တို့ကြည့်ကာ မှတ်ချက်ပြုလိုက်သေးသည်။

‘နည်းနည်းပါးပါးမေးမြန်းပြီးမှတ်ခါးဖဖွင့်ဘူး တော်တော် စိတ်မချရတဲ့ ဒရပ်စ်ပဲ’

သိမ့် ဘာမျှ မပြောတော့။

နောက်ခုံတွင် ဖိန့်ဖိန့်ကြီးထိုင်လာသည့်ဘွားက သူ့သမီးစကားကို ထောက်ခံလိုက်သေးသည်။

‘အေးလေ’

ပေါ်တီခုံအောက်တွင် ရင်ခုန်စွာဖြင့် ကားကိုဖြေးညင်းစွာ ရပ်လိုက်သည်။

အိမ်ပေါက်ဝတွင်ရပ်နေသူက ကိုရဲ၏ ဖခင်ကြီး။

ဒေါ်တင်တင်ထက်၏တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်းက

‘ဘယ်သူနဲ့များ တွေ့ချင်လို့ပါလဲခင်ဗျာ’

ယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။

အဘွားက ဦးဟန်လင်းကို ပြုံးလျှော် မော့ကြည့်ပြီး

‘အေးကွယ် အမေက တိုနေမိုးအောင်ရဲ့သား မောင်
ကျော်လင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ တူမောင်က မောင်ကျော်လင်းလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ကျွန်တော်က သူ့အစ်ကိုကြီး ဟန်
လင်းပါ မောင်ကျော်လင်းတို့က ဩစတြေးလျားကို အပြီးထွက်
သွားပါပြီ’

မထင်မှတ်သောစတား ပြောလိုက်သဖြင့် သိမ့် အံ့အား
သင့်သွားသည်။

သို့သော် ဦးဟန်လင်း ပုံစံမပျက်သဖြင့် ရင်ဖိုစွာ တံခါး
ဖွင့်၍ ကားအောက်သို့ဆင်းလိုက်သည်။

‘အထဲကြပါ ခင်ဗျာ’

ဦးဟန်လင်း ဦးဆောင်က အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်
လိုက်သည်။

‘ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ’

ညွှန်ခန်းတွင် လင်းရဲဝင်း၏အမေက အပြုံးနှင့် ဆီးကြို

သည်။ အဘွားက မထိုင်သေးဘဲ ညွှန်ခန်းတွင် ချိတ်ထားသော
ခန့်ညားသော ခေါင်းပေါင်းဝတ်ဖြင့် အဘိုးကြီးဓာတ်ပုံကို မော့
ကြည့်ကာ

‘အေးကွယ် ကိုနေမိုးရဲ့သားအကြီးဆုံးရှိတယ်လို့ ကြား
လိုက်တယ် နောက်ပိုင်းတော့ သတင်းပျောက်သွားတာ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခုမှ လာတွေ့ရတယ် ဒါ ကိုနေမိုးမဆုံးခင် ရှိက်
သွားတဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ငယ်ငယ်က ဖေဖေ သဘောမတူ
တဲ့ ဟောဒီက သားတို့အမေကိုယူခဲ့မိလို့ ဖေဖေဆုံးတဲ့အထိ တွေ့
ခွင့်မရခဲ့ပါဘူး ဒွေးတော်’

‘အေးကွယ် ကိုနေမိုးက စိတ်ကကြီးသား ဒါနဲ့သားတို့
အမေဆိုတော့ သားသမီးဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲကွဲ့’

‘တစ်ယောက်ထဲပါ ဒွေးတော်’

‘သားရေ ဖိုးရဲ’

လင်းရဲဝင်း၏ပိခင်ကြီးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အတွက်
အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော လင်းရဲဝင်းကို ကြည့်ကာ

‘ခန့်ချောပဲကွယ် မြေးလေးက အသက်ဘယ်လောက်
နို့ငြိလဲ’

‘ကျွန်တော် ၃၃ နှစ်ပါခင်ဗျာ’

သိမ့်မျက်စိလည်နေသည် သားအမိသားအဖ ၃ ဦး၏
အကယ်ဒမီရွှေခင် သရုပ်ဆောင်ချက်များက ပီပြင်နေသည်။

ထို့အတွက်

‘အန်ကယ်တို့ခြံထဲမှာ ပန်းတွေ အရမ်းလှတာပဲနော်’
စကားလမ်းခင်းလိုက်သည်။

အတင်းပေးသော ဦးဟန်လင်းက

‘သားရေ သားညှိမလေးကို ခြံထဲလိုက်ပြလိုက်ပါလား’

‘ဟုတ်တဲ့ ဖေဖေ’

သို့သော် အလိုက်မသိသော ဒေါ်ငယ်က

‘အတော်ပဲ ဒေါ်ငယ်လည်းလိုက်မယ် ပန်းဆို စိတ်ဝင်

စားတယ်’

‘တင်နန်းမြ တို့လူကြီးတွေ စကားမပြတ်သေးဘူးလေ
နောက်မှလိုက်သွား ခုခဏထိုင်ဦး’

အလိုက်သိသော ဘွားကြောင့် ဒေါ်ငယ် ပြန်ထိုင်သွား
သည်။

ဒီတစ်ချိန် ဒေါ်ငယ်ဖောင်းဖြစ်ပြီး အဝါကပ်အပြင်လိုက်
ရသဖြင့် သိမ့်ကျေနပ်သွားသည်။

‘သိမ့်အဒေါ်ငယ် အပျိုကြီးကတော့လေ သိမ့် ပြောတဲ့
အတိုင်းပဲ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ဒါနဲ့ ကိုတို့သားအဖတွေ ဘယ်လိုက ဘယ်
လိုအကြံအဖန်လုပ်ပြီး ဦးနေဖိုးလင်းရဲ့ဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်ထားနိုင်
တာလဲ သိမ့်တော့ မျက်စေ့လည်သွားတာပဲ’

‘အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပေါ့ သိမ့်ပြောပြက
တည်းက အဖေကသိတယ် ကိုယ်ကိုတောင်ဖွင့်မပြောဘူး ဒီနေ့
မနက်မှ ပြောပြတာ’

‘ခုနက ဖေဖေပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းက အမှန်ပေါ့’

‘ဒါပေါ့ ဦးနေဖိုးလင်းက ကိုယ့်အဘိုးအရင်းပဲ’

‘ဒါပေမဲ့’

သိမ့်ပြောပြီး မျက်နှာအိုသွားသည်။

'မုဆိုးဖိုကိစ္စလား အင်း ဒါတော့ ဖေဖေ ဘယ်လိုပြောလဲ မသိဘူး ငါ အဆင်ပြေအောင်စိမ့်ပါမယ်လို့ ပြောတာပဲ'
'ဟင်း'

သိမ့် သတ်မောရည်ကို ခပ်လေးလေး ချရင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။ မြဲအတွင်း၌ နာရိဝတ်ခန့်လမ်းလျှောက် စကားပြောပြီးနောက် သူတို့ အိမ်ဘက်ပြန်ထွက်လာပြီး ပေါ်တီတို့အောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

ညှော်ခန်းအတွင်းမှ အဘွား၏အသံ ငှာ့ယံကျယ်လောင်လောင်ထွက်လာသဖြင့် လင်းရဲနှင့်သိမ့် အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

'မုဆိုးဖို'

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

'ဘာဖြစ်လဲကွယ် ကလေးလည်း ကျန်ခဲ့တာမှ မတုတ်တာ ဘွားက မောင်ရဲလင်းတို့ မြင်လိုက်တည်းက ဟောဆန်တဲ့ ဥပစိရုပ်မို့ မြေးကြွတ်မှာပဲလို့ ခန့်မှန်းမိတယ် ဒါ့အပြင် မျိုးမိုးလေ ပိုးထည်တိုက်ဝန်တ ဆင်းသက်လာတဲ့ ဦးနေဖိုးလင်းပျံ

မြေးပဲ ဒေါ်ဒေါ်ကျော့နပ်ပါတယ်ကွယ်'

နောက်ဆက်တွဲစကားစုကြောင့် လင်းရဲဝင်းနှင့်သိမ့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်းက ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ပြီးမှ လင်းရဲဝင်းက သူ၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ သိမ့်သူ့သူဇော်ကို ဆွဲသွင်းလိုက်ကာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

'သိမ့်ရယ် ကိုယ်တို့ခွဲအနုနုက အတွက် အကြားချင်ဆုံး စကားတို့ သိမ့်အဘွားက ဆိုလိုက်ပါပြီကွယ်'

*

မြှုပ်နှံထားသော ရှလုံးသားများ လန်းဆန်းခွင့်ကြုံကြပါစေ။

မြတ်ဗုဒ္ဓ

၈-၁-၂၀၀၆

BURMESE
CLASSIC
COM

မြပုလဲခင်

ဟင်းလင်းပြိုင်ထဲက
နေတစ်ဝင်း

NA HAWE - Heartland Graphic Studio